

မြန်မာ့အသံ

မင်းသိင်္ခ

BURMESE
CLASSIC

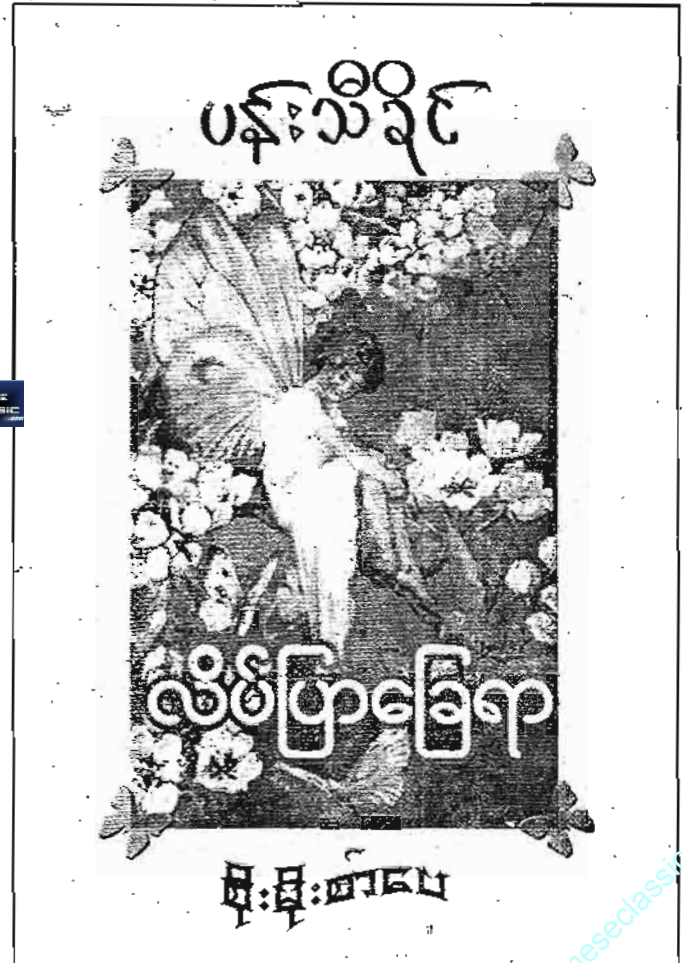
လိပ်ပြာခြေရာ

design : ba do htoon

- ဓာတုဗေဒမြေချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၂၆၀၃၀၇
ဓာတ်နှာပုံမြေချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၁၀၆၀၇
ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
ဝယ်ယူကြိုက်။
- အုပ်စု - ၅၀၀
စာအုပ် - ၁၅၀ ကျပ်
အုပ်အိုင်ခိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံဝယ်အောင်ဆတ်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ခိုသီတာ (ခို-မိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၁၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC

ရင်သတ်ထဲက

နှလုံးသားတည့်တည့်မှာ ...

လာရီနားတဲ့ မန်းနုရောင်လိပ်ပြာတေးရေ...

တကယ်လို့

မင်း ရုတ်တရက် ထပျံထွက်ပြေးသွားခဲ့ရင်

ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ မင်းခြေရာ

ထင်ကျန်ရစ်တော့မယ်

တကယ်လို့

မင်း ထပျံထွက်ပြေးလို့မရအောင်

ကိုယ်က ပိတ်လှောင်ခမ်းထားလိုက်မယ်ဆိုရင်

မင်းရဲ့လှပလွန်းတဲ့ တောင်ဝံတစ်စုံ

ကျိုးကြေပျက်စီးထိခိုက်သွားမှာလား

မင်းငိုမှာလား လိပ်ပြာတေးရယ်...

တိုယ် အတင်းအကြပ် မခမ်းထားရက်ဘူး

ခြေရာထင်ကျန်ရစ်မယ့် နှလုံးသားကို

မင်းစာနာတဲ့ကြည့်ဖော်တတ်ရင်...

နိုင်ဖူး

လိပ်ပြာကလေးကတော့
လှပပြီးကြွတ်
တောင်ပံတစ်စုံရှိနေသရွေ့
မရပ်မနား ပျံသန်းနေမိမှာ
သဘာဝရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုပါ...
တောင်ပံဆိုတာ ပျံသန်းဖို့ပါပဲ
နားလိုက် ပျံလိုက်
ပျံလိုက် နားလိုက်
ပျော်နေမှာ...

ရွှယ်မွန်၏

“ငွေနှင်းကတ္တီဝါ”ကဖီးနှင့် အအေးဆိုင်လေးထဲတွင်
သီချင်းသံက ငြိမ့်ညောင်းစွာ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။

ချထားသော စားပွဲတွေမှာ လူတွေကအပြည့်။ ဖွင့်ထား
သော သီချင်းက ရေပျော်ငှက်များ။

ပင်လယ်ဟာလှတယ် လှတယ် လှတယ် ဟုတ်

သောင်ပြင်ဟာ လှတယ် လှတယ် ဟုတ်

အုန်းပြင်တွေ လှတယ် လှတယ် ဟုတ်

လှိုင်းများဟာ လှနေ လှနေ လို့

စိတ်ဓာတ်တွေ လှနေ လှနေ လို့

အားလုံးဟာ လှနေ လှနေ လို့

ပျော်ရွှင်ကြ (ဟေ့) ကူညီကြ (ဟေ့) ခင်မင်ကြ (ဟေ့)

ယှဉ်ပြိုင်ကြ(ဟေ့) ချစ်ခင်ကြ(ဟေ့) တေးဆိုကြ (ဟေ့) (ဟေ့)

ရေပြင်ပြာပြာ ပင်လယ်ပြာပြာ လာပါတို့သဘာဝမြေ
ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်တယ်။

(ရင်ခုန်သံတွေ) ဗုံသံလှိုင်းသံ ဘဝသံတွေ လွတ်လပ်စွာ
ရွက်လွင့်မယ်

(ပင်လယ်ပျော်တွေ) (ပင်လယ်ပျော်တွေ) လာပတို့သဘာ
ဝမြေ ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်တယ်၊ (ရင်ခုန်သံတွေ) (ရင်ခုန်သံတွေ)
ဗုံသံ လှိုင်းသံ ဘဝသံတွေ လွတ်လပ်စွာရွက်လွင့်မယ်

ယှဉ်ပြိုင်ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်းဟာ တို့ဘဝသဘာဝတရားကြီးရဲ့
တိုင်းများနဲ့ ရေလွှာကို ကွယ်စီးနင်းလို့

နေမဝင်လှေသခင်တွေ ရေပျော်ငှက်လိုပဲ လေကိုပင် လှည့်
စားလို့ တို့များမော်ကြားခဲ့ကြပြီ။

အခက်အခဲ အကျော်အတားများ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်
ကျော်လွှားကြ ရွှေလက်နဲ့ပဲကွာမမြဲတမ်းဖိတ်ခေါ်မှာ ××××

ရေလှိုင်းထဲက ကမ္ဘာငယ်လေး အပူများကင်းလျက်
လှိုင်းလို အစဉ်အေးချမ်းတဲ့ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုပေါ်ကွယ် ×××

ရွက်တွေဖြန့်လို့ တက်အခြေတတ်နဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်ခြေ
မပြတ်

ရေပြာလှိုင်းကြားက ငြိမ်းချမ်းသောကမ္ဘာ ယုံကြည်ခြင်း
နှုတ်တွေ လွင့်ခဲ့ကြပြီ ××××

တက်ရေအမြင့်မှာ ငါတို့ရွက်တွေဖွင့်လို့ လှိုင်းကြီးတော့
လှေအောက်တို့မကြောက်

ရေပြာလှိုင်းကြား ငြိမ်းချမ်းသော ကမ္ဘာ ယုံကြည်ခြင်းရွက်
တွေ လွင့်ခဲ့ကြပြီ ×××

ဘဝ ဘဝ ဘဝ ရွက်လွင့်သော ဘဝလွတ်လပ်သော
ဘဝ ထူးဆန်းသောဘဝ သူတို့ဘဝ ဘဝ

သူတို့အုပ်စုစားပွဲမှာ အမြန်နေရာယူလိုက်ပြီး သီချင်းသံ
ကျယ်ကျယ်ကို ကျော်အောင်အော်၍ မှာလိုက်၏။

“ငါက ပေါ့ကျတစ်ခွက်”

“ငါက မစ်ရယ်”

“ငါက ထောပတ်သီးပျော်ရည်”

“ငါ ပဲပလာတာစားမယ်ကွာ၊ ပဲသပ်သပ်၊ ပဲလာတာ
သပ်သပ် သီတယ်မယုတ်လား”

သူတို့အုပ်စုမှာသမ္မု စားပွဲထိုးလေးက သေချာမှတ်သည်။

“ငွေနှင်းကတ္တီပါ” ကဖီးနှင့် အအေးဆိုင်ကလေးမှာ သူတို့

ညစဉ်လိုလိုဆုံနေကြပါ။ မထိုင်ဖြစ်သောညက ခပ်ရှားရှား။

သီချင်းသံကျယ်ကျယ်ကို ထွင်းဖောက်အောင် အော်ဟစ်ရင်း စကားပြောရတာ နာရီဝက် တစ်နာရီ ဘယ်လိုကုန်၍ ကုန်သွားမှန်းမသိ။

“နိုင်မျိုး”

“ဟင်...ဘာလဲ”

သန်းဝင်းက လက်မောင်းကိုလှမ်းရှိက်ရင်း...

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဘာလဲကွ”

ကောင်မလေး လေးယောက် ဆိုင်ထဲလျှောက်လာနေ၏။

“ဘာလဲ”

နားမလည်စွာ ပြန်မေးသည်။ ဘာကိုကြည့်ခိုင်းပါလိမ့်။

“အဲဒီလေးယောက်ကိုပြောတာကွ”

သည်ကန်ခါတော့ သူတို့ ကောင်မလေးအုပ်တစ်စုလုံးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သူတို့က two tea two cor(coffee) အဖွဲ့”

ပိုင်နိုင်မျိုးက အကြည့်ကိုလွှဲရင်း...

“ဘာလဲ two tea two cor ဆိုတာ”

“မင်းကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဝေးသွားပြီ”

သန်းဝင်းက ပခုံးမြင့်ကာ လေသံမာနှင့်ဆို၏။

ပိုင်နိုင်မျိုးက ထိုကောင်မလေးလေးယောက်ကို တကယ်မသိပါ။

“တူးတီး...တူးကော်”

“two tea two cor အဖွဲ့ကို ငါမကြားဘူးတာအမှန်ပဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်တုန်းကပေါ်လာတာလဲ”

“မင်းကွာ...ည့်ပါ”

သူဝန်ခံနေပါလျက် ထပ်နင်းသည်။

သူဘာမှပြန်မပြော။ ငုံ့ခံလိုက်သည်။

သူမှာထားသော ထောပတ်သီးဖျော်ရည်က အရင်ဦးဆုံးရောက်တာမို့ သောက်နေလိုက်၏။

သူတစ်ချက်ပြီးမိ၏။ ဘယ်ကောင်တွေ ပြောပြချင်တာလျှာယားနေပါပြီ။ မမေးလည်း ပြောပြတော့မှာ။

“ဟုံတယ်၊ ငါတို့ နာမည်ဝှက်ပေးထားတာ”

သူက စိတ်မဝင်စားသလို လုပ်နေ၏။

“ဆက်ပြောရမှာလား”

သန်းဝင်းက ဗလကိုမေးသည်။

“ဒီကောင်နိုင်မှူး သိချင်ရင်ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“ဒီကောင် သိချင်ပုံမရပါဘူး”

သူ့ကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး လာဆွနေသည်။

ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီ။

ရင်ခုန်မမြန်တော့ပါ။

“ကဲပါကွာ...ပြောပြလိုက်ပါ”

ပြောချင်တာက သူတို့။ မဖြေလည်း မနေနိုင်ကြ။

သူ ငြိမ်သက်နားထောင်နေလိုက်၏။

“သူတို့လေးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်က ကော်ဖီ၊ ပြီး

ကျန်နှစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်သောက်တယ်”

“ဪ”

သူ ပွင့်လင်းစွာ ရယ်ချလိုက်သည်။ သူက သိချင်းဆိုတဲ့

အဖွဲ့လား။ မော်ဒယ်ဂဲလ်အဖွဲ့လား အောက်မေ့မိတာ။

စံပါပဲ။ သည်ကောင်တွေ တော်တော်နောက်သည်။

သူ့မှာ စဉ်းစားလိုက်ရတာ ဘာလို့ သူကမသိဘဲ

ကျန်ဟန်ဖွဲ့လုံး သိနေတာလည်းဆိုတာ။

ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းကာ သက်ပြင်းချသည်။

“ဘာများလဲလို့ကွာ”

“ဟိုမှာတွေ့လား၊ အဖြူလေးနဲ့ ဆံပင်လေးအဖြောင့်

ကောက်ကောက်ထားတာ”

ပိုင်မှူးက လှည့်မကြည့်ပါ။ စိတ်ကိုမဝင်စား။

“ဟိုဘက်က မျက်ကပ်လေးနဲ့ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်ကလေး ပေါ့”

“သူတို့နှစ်ယောက်က two tea”

“ဟိုမှာ အနီရဲလေးနဲ့တွေ့လား ချောချောလေး၊ အဲဒီ တစ်ယောက်ရယ်၊ သူ့ဘေးက ဝဝပြည့်ပြည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့လေ သူတို့နှစ်ယောက်က two cor”

“အကောင်းအောက်မေ့လို့ နားထောင်နေတာကွာ၊ မင်းဟာက ဒီဆိုင်လာတဲ့ ကင်မလေးမှန်သမျှ ဘာမှာစားလဲ အလွတ်မှတ်ထားပုံပဲ”

“သူတို့လေးယောက်က မာနကြီးတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“အလကားပါကွာ၊ အထင်မကြီးပါဘူး” ဟု သန်းဝင်းက မခံချင်စွာပြောသည်။

“သူတို့က ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အပျိုကြီးဖြစ်မှာပဲ”

“ပိုင်နိုင်မျိုးကွာ တကယ်ပြောနေတာ”

“ကဲ...သောက်လို့ပြီးရင် အိမ်ပြန်စားကျက်ရအောင်”

သူက ခါးဆန့်ပြီး နေရာမှထကာ ပြောလိုက်၏။

သူတို့ပြောသော ကောင်မလေးတွေကို သူ စိတ်မဝင်စား

ပါ။

သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သွက်သွက်လက်လက် ဖြူဖြူ

စင်စင်ကလေးမှ သဘောကျတာ။

မာနကြီးတာ၊ ဈေးကိုင်တာ၊ အေးတိအေးစက်နေတတ်တာ

ဆိုရင် လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါ။ သူက လူတစ်မျိုး။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးညည်းရင်း အိမ်ထဲမှ နိုင်မျိုးထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ထားသော ကားပေါ်အတက်မှာ...

ဦးလေးစံက ချက်ချင်းအနားရောက်လာကာ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီး...

“မောင်ရင်...လူကလေးဘယ်လဲ” ဟု မေး၏။

ဦးလေးစံအမေးကြောင့် သူဖြေရခက်သွား၏။

မေးမထားလျှင် ဖေဖေက ဦးစံကိုဆူတော့မှာ။

“ဖေဖေလာရင် ပြောလိုက်ပါ၊ အပြင်ခဏသွားတယ်လို့”

“အေး...အေး”

ကားစက်နှိုးရုံရှိသေး ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။

ကားက သူ့ကားဘေးတွင် ရပ်သွားကာ ကားပေါ်မှ ဖေဖေ

ဆင်းလာသည်။

“သွားပြီ”

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

သူ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်မိသည်။ နည်းနည်းလေး နောက်
ကျသွား၍ ခုလိုတန်းတိုးတာ။

ဦးစံ လျှာရှည်နေလို့ပါ။

“စာမေးပွဲက ဒီလောက်နီးနေပြီ မင်းက ကားတစ်စီးနဲ့
လည်လို့ပတ်လို့ကောင်းတုန်း၊ အချိန်ဖြုန်းတုန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်ကောင်းတုန်း၊ ဒီနှစ်တော့ အောင်ပါ့မလားကွဟေ”

“ဟာဗျာ...အောင်ပါတယ် ဖေဖေရာ”

“အေး...အောင်ရင်တော့ကောင်းတာပေါ့”

ဖေဖေ ဆါနုနှင့်မောနုပြောကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။

ဦးစံက သူ့ကို ခြံဝင်းတံခါးပိတ်ပေးဖို့ ရပ်စောင့်နေ၏။

ပိုင်နိုင်မှူးက ကားပေါ်ကပြန်ဆင်းပြီး ကားတံခါးကို
ဝုန်းခနဲပိတ်လိုက်၏။

သွားချင်ရာကို မသွားရတော့ စိတ်တိုမိသည်။ ဦးလေးစံ
က ခြံတံခါးသွားပိတ်သည်။

သူ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ပိုင်နိုင်မှူးက ဟူးခနဲ လေမှုတ်
ထုတ်သည်။

သူက စာဖတ်ရတာ အင်မတန်ပျင်းသူပါ။ မြန်မြန်ကျောင်း
ဦးမှ မြန်မြန်ဘွဲ့ရမှဖြစ်မည်။

သည်နေ့တော့ ပိုင်နိုင်မှူးက စာကို စိတ်ပါလက်ပါကျက်
 နေသည်။ စိတ်ထည့်ပြီး ကျက်နေတာပါ။ စာမေးပွဲအောင်မှဖြစ်မည်။
 စာမေးပွဲကျလျှင် သိက္ခာကျမည်။ ဖေဖေက အထင်သေး
 နာ သူမလိုလား၊ တစ်နှစ်လုံးပေါ့ခဲ့သမျှ ခုမှ အသေအလဲကျက်ရ
 သည်။

“လူကလေး ခဏနားမလား”

“နားပါဘူးဗျာ”

“ကြိုးစားလှချည်လား၊ အောင်မှာသေချာပါတယ်”

“ဒါကတော့ တစ်နှစ်လုံးမှ မကျက်ခဲ့ဘဲကွာ”

ဦးလေးစံက သူ့ကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေ၏။

“စာကျက်ရင်း ဘာပြုံးတာလဲကွ၊ ဟေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုတွေ့မိလို့ပါ”

“ဘာများလဲကွ”

“ဦးလေးစံ ဘာလို့ လူပျိုကြီးလုပ်နေတာလဲ”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ စာကျက်တော့၊ ဒါတွေ မသိချင်ဘူး

နောက်မှမေး”

ဦးလေးစံ တစ်ခါတည်း ပြေးလေတော့သည်။ ဦးလေးစံ
က ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။

စ,လို့ကောင်းသည်။ ရယ်ရသည်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဖေဖေ အနားရောက်လာသည်မှ စာအုပ်ကို ကမ်းကတန်း
ဖွင့်ကာ စာဖတ်နေလိုက်၏။

“ဦးစံရော တွေ့မိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုနကရှိတယ်၊ အခုပဲ ခြံထဲဆင်းသွားတာ”

“အေး...အေး စာကျက်ဦး”

ဖေဖေ လှည့်ထွက်သွားတော့...

“ဟဲ့...နိုင်မျိုး”

မြတ်နိုးက ဘေးနားကို ဖြန်းနေရောက်လာသည်။

ခြံချင်းကပ်လျက်နေကြတာမို့ မြတ်နိုးက သူ့ဆီအမြဲလာ

သည်။

“နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့”

“ဆို...ဘာများလဲ” ဟု ပိုင်နိုင်မျိုးက စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ
မေးလိုက်သည်။

“စတိတ်ရှိုးသွားကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“မလိုက်ဘူး၊ စာမေးပွဲကပ်နေပြီ”

“နင်ကလည်း...အားနာရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ၊
ငြင်းလိုက်တာကြည့်ဦး”

“ငါမလိုက်နိုင်ဘူး”

သူက ပြတ်ပြတ်ငြင်းသဖြင့် မြတ်နိုး စိတ်ညစ်သွား၏။
မျက်နှာစူပုတ်သွားသည်။

“စတိတ်ရှိုးက အရမ်းကောင်းတာဟဲ့၊ စာဖတ်တာများနေ
တော့ ခေါင်းပူနေပြီမဟုတ်လား”

သူက ငြိမ်နေသဖြင့် မြတ်နိုးက အားတက်သရော ဆက်
ပြောနေသည်။

“ဆောရီးပဲဟာ...ငါစာတွေလုံးဝမရသေးဘူး”

“ခဏပါဟာ...ဘာကြာတာမှတ်လို့၊ ဦးနှောက်ဆေး

တယ် သဘောထား”

“ငါမကြည့်တော့ဘူး”

“ငါ့မှာအဖော်မရှိလို့ပါဆို”

“လက်ဖက်ရည်တောင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတယ်၊
စာမေးပွဲပြီးမှ ပြန်တိုင်မယ်၊ စတိတ်ရှိုးတော့ ဝေးဝေးက တာ့တာ့ပဲ”

“တော်ပါပြီ...အလကားပဲ”

ဆောင့်ဆောင့်အောင့် ထွက်သွားသော မြတ်နိုးကိုကြည့်
ရင်း...

“စာမေးပွဲပြီးရင် လိုက်ကြည့်မယ်” ဟု လှမ်းပြောလိုက်
သည်။

သူ့ကိုယ်သူသိသည်။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပါ။
အခုချိန်မှာ အသေအလံ စာမဖတ်လျှင် ‘ဘုတ်’ခနဲ စာမေး
ပွဲကျတော့မှာ။

မြတ်နိုးကို အလိုလိုက် လိုက်လျောလို့မရ။ ပြတ်သားမှ
ဖြစ်မည်။

“စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြေနိုင်ပါတယ်”

“အေး...သားကြိုက်တဲ့ ကြက်သားချိုချဉ်လုပ်ထားတယ်၊
လာ...စားပြီးမှကျက်၊ ယိုးဒယားဟင်းချိုရည်ကလေးနဲ့”

သူက ကျောပိုးအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ထမင်းစားခန်း
သို့ မေမေနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည်။

“သား...နိုင်မျိုး”

“ဗျာ”

သူက မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

“နွယ်ပွင့်ဇော်တို့ ခုနကလာသွားတယ်”

သူ့မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သူ ဘာကြောင့်လာ

တာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ၊ ဟိုကောင်သစ်ထူးရော ပါလာလို့
လား၊ သူတို့ကို မတွေ့ချင်ပါ။ သူတို့အကြောင်းလည်း မသိချင်၊
အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်တာကြာပါပြီ။

အကြောင်းလည်းမသိချင်၊ အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်တာ
ကြာပါပြီ။

တည်ငြိမ်နေသော သူမျက်နှာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများစွာ
ဖြစ်ထွန်းသွားရသည်။

မေမေက သူ့ကို စူးစမ်းအကဲခတ်သလိုကြည့်၏။

“သားသူငယ်ချင်း မောင်သစ်လည်းပါတယ်လေ”

“အင်း”

မေမေက ဆက်၍ပြောနေပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူ နားမ
ထောင်ချင်။

ထမင်းကို မြန်မြန်စားဖို့ ခူးခပ်ထည့်၏။

တကယ်ဆို သည်အကြောင်းပြောရုံနှင့် အခုလောက်ကြီး
ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် သိသာစရာမလို။ သူပျော့ညံ့လွန်းသည်။ ခံနိုင်
ရည်မရှိ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူ ဒေါသထွက်လာသည်။

မကျေမချမ်းနှင့် သူ ထမင်းကို ဝါးစားမိ၏။

သူတို့ကို မေ့ထားခဲ့တာကြာပြီ။ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ရင်
အနည်ထိုင်ချင်ပြီ။ အငွေ့ဆွေချင်ပြီ။

တကယ်ဆို သည်အကြောင်းတွေကို သည်အချိန်မှာ
မကြားချင်။

သူက ထမင်းစားပြီး ထထွက်လာခဲ့၏။ စာကြည့်စားပွဲ
ရှိရာသို့ လှမ်းလာမိသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်... နင်ဘာလို့ ငါ့ကို ယောက်ယက်ခတ်
စေတာလဲ။

နင့်ကို ငါမေ့ထားလိုက်ချင်ပြီ။ ငါ့ကမ္ဘာကို ဝင်မလာပါနဲ့
တော့။

တကယ်တော့ ငါကသာ တစ်ဖက်သတ် နင့်အပေါ်
လေးနက်ခဲ့တာ။

သူဆက်မတွေးချင်။ စဉ်းစားရင် ခေါင်းထဲရှုပ်ထွေး
ပူလောင်လာရသည်။

နိုင်ငံမှူးနှင့် မြတ်နိုး ခြံထဲမှာ စကားပြောနေတုန်း တိုက်ဆိုင်
 စွာ နွယ်ပွင့်ဇော် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဦးစံက ခြံတံခါးဖွင့်ပေး၏။
 နွယ်ပွင့်ဇော်ကို မြင်တော့ ရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲဆောင့်သည်။
 “ငါက နင်ရှိပါ့မလားလို့ နိုင်ငံမှူးရဲ့”
 “လာလေ”
 “ခြံထဲမှာပဲ ပြောမယ်” ဟု နွယ်ပွင့်ဇော်က ပြောလာ၏။
 “ငါပြန်မယ်” ဟု မြတ်နိုးက နှုတ်ဆက်သည်။ သူခေါင်း
 ညိတ်ပြပြီး...
 “ကဲ...ဆို” ဟု နွယ်ပွင့်ဇော်ကို မေးမိ၏။
 “ပြောမှာပါ၊ နင်းအားရဲ့လား”
 “အားပါတယ်”
 “ငါ နင့်ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုငှားမလို့”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က မဖြေဘဲ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ နိုင်မှူး

၏ ကားအနီရဲကလေး။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို သူသေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူဘာလို့ ကားလာဝှားနေတာလဲ။

“နင်ကလည်း ဘာကြည့်တာလဲ၊ မဝှားဘူးလား”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ပါးနပ်စွာ ဒက်ခနဲမေးသည်။

“ခဏပါဟယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က မဖြေ။ ဖြေရမှာ တုံ့ဆိုင်းနေ၏။

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အလွန် ဆုံးတစ်ရက်ပါပဲ”

“တစ်ရက် ဟုတ်လား၊ ငါဘာစီးရမလဲ”

“နင်ကလည်း အလွန်ဆုံးကြာတစ်ရက်ပါ”

နိုင်မှူးက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို တစ်ချက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ သူအိမ်ထဲဝင်လာပြီး ကားသောယူပေးလိုက်သည်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မမေးချင်တော့ပါ။

“အင်း...ကျေးဇူးပဲ၊ ငါတကယ်အရေးကြီးလို့”

“ရပါတယ်”

“နင်က အရမ်းခင်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟိုတစ်နေ့ကလာတာရော ကားဝှားဖို့လား”

“နီး...နီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုနေ့က နင့်သူငယ်ချင်း သစ်ထူးက ခေါ်လို့ ငါကလိုက်လာတာဟဲ့”

“အခုရော သစ်ထူးမပါဘူးလား၊ ဘာလို့ခေါ်မလာတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နိုင်မှူး အံ့သြသွားသည်။ ထူးဆန်းသည်။ ချစ်လိုက်ကြတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်။

“သူက မျက်နှာများတယ်၊ ငါလည်း တစ်ခါတလေ ကောက်မိတာပေါ့”

သူ သက်ပြင်းငွေငွေချဖြစ်သည်။ ဒါများ ခုမှစာဖွဲ့နေပြန်သည်။

“ဟဲ့...နိုင်မှူး”

“ပြော”

“ငါပြန်မယ်”

“အင်း”

သူက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်ဖြစ်သွား
သည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ကားကို ညင်ညင်သာသာ မောင်းယူ
သွား၏။

ကိစ္စရှိလျှင် သူ့ကို သတိရတတ်သော နွယ်ပွင့်ဇော်။

ကိစ္စမရှိလျှင် ခေါင်းထဲမရှိ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်။

နင်က ငါ့ကို ဘယ်လိုသဘောထားထား ငါကတော့

နင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ခုချိန်ထိ မပြတ်သားရဲသေးဘူး။

ငါပဲ အမြဲတမ်း ရှုံးနေခဲ့ရတယ်။

နင့်မျက်စိထဲမှာ သစ်ထူးကိုပဲ မြင်တယ်မဟုတ်လား။

“ဟဲ့...နိုင်မှူး”

“ဟင်...နွယ်ပွင့်ဇော်”

“အားတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း...ဘာလုပ်မလို့လဲ”

နွယ်ပွင့်ဇော်ပုံစံက အရေးတကြီး ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ငါနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဟာ...လိုက်ခဲ့ဆိုရောက်တော့မှ သိမှာပေါ့”

“ဟ...မေ့မေ့ကို ငါပြောရဦးမယ်၊ မေမေက ငါ့ကို

ခုပဲချေးလိုက်ပို့ခိုင်းတာ”

အလောတကြီးခေါ်နေတာကြောင့် သူ မေ့မေ့ဆီထွက်လာ

ခဲ့သည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲသားရဲ့”

“သား... နွယ်ပွင့်ဇော်နဲ့ အပြင်ခဏသွားမလို့”

“အင်း... သွားလေ မြန်မြန်ပြန်လာဦး၊ ဈေးသွားရမှာ”

“ဟုတ်”

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ နွယ်ပွင့်ဇော် သူ့ကားပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီ။ သူကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဆံပင်ပင် ဖြီးချိန်မရ။ လာလိုက်လျှင် ဖျာယာခတ်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ” ဟု နိုင်မျိုးက မေး၏။

“ယုဇနပလာဇာ”

“ဟင်... ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ဟယ်”

“အဲဒီလိုမှန်းသိရင် မလိုက်ခဲ့ပါဘူး၊ ငါက ဘာများအရေးကြီးလာသလဲလို့”

“ငါက နင့်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဝယ်ပေးမှာ၊ နင်ငါ့ကို ကားငှားခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါ အကြွေးမတင်ချင်ပါဘူး”

သူ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြောလိုလည်းအဝီ၊ နွယ်ပွင့်ဇော်

က ဒါဆိုဒါ။

ယုဇနပလာဇာတွေတွင် ကားရပ်သွားသည်။

သစ်ထူးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှိုးအပြည့်ပါပဲ။ မင်းသားရုံးအောင် မွေးကြိုင်သားနားနေသည်။

တော်ပါတယ် နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်၊ သူတို့ချင်းက အချောညီ၊ အတွဲညီ။

ယုဇနပလာဇာထဲရောက်တော့ နွယ်ပွင့်ဇော်က...

“နိုင်မျိုး” ဟု သူ့ကိုခေါ်၏။

“ဟင်”

“နင်ကြိုက်တာယူနော်၊ ငါဝယ်ပေးမယ်”

“တော်ပြီ... နေပါစေ”

“ဟာ... မရပါဘူး၊ ယူရမယ်”

သူ့ကိုပြောပြီး နွယ်ပွင့်ဇော်က သစ်ထူးဘေးနား ပြန်ပြေးသွား၏။ ဟိုတုန်းက ခံစားဖူးသည့်အခါများ ပြန်လည်ပင်ရောက်လာသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်က သိပ်ပျော်နေသည်။ ရွှင်မြူးနေသည်။

သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ စိုက်
တန့်ရီဝေစွာ။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ ရယ်လို့
မောလို့။

နွယ်ပွင့်ဇော် မျက်လုံးများက ဝင်းလက်နေသည်။ သစ်ထူး
မျက်နှာလည်း ချိုမြဲနေသည်။ နွယ်ပွင့်ဇော်အပြုံးက သူ့ကို နာကျင်
စေသည်။ ဘာလို့မှန်းမသိပါ။

သူ စိတ်မပါလက်မပါနှင့် ပစ္စည်းတွေလျှောက်ကြည့်
သည်။

ကြည့်သာကြည့်နေရတာ ဘာမှလိုချင်စိတ်မရှိ။ ရင်ခံနေ
သည်။

ဝေဒနာတစ်ခုက ရင်ထဲစူးရှနေသည်။

သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကို ဘယ်သူမှနားမလည်ပါ။

ဘယ်သူမှလည်း မသိနိုင်ပါ။ သိအောင်လည်း ပြောမပြ

ချင်။

ဟိုတုန်းက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာ

မိသည်။

သည်အကြောင်းတွေကို ပြန်မတွေးချင်။

သူ ကော်ဖီဆိုင်မှာ သွားထိုင်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာ
သောက်သည်။

သစ်ထူးလက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ချိတ်ကာ ရယ်ပြီးနေသော
နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာလေးကို သူ ကြေကွဲနာကျင်စွာ ကြည့်မိ၏။

အတိတ်က ပုံရိပ်များ သူ့အာရုံတွင် ပြန်လည်သက်ဝင်
လှုပ်ရှားလာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ဘဝလေးထဲ
ကို သစ်ထူးဆိုသော အမှိုက်တစ်စ ခတင်ကျရောက်လာခဲ့တာ။

သူကပဲ လက်နှေးတာလား။ တွေဝေတာလား။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ဖွင့်မပြောရဲ။

ရင်ခုန်သံတွေကို သိုဝှက်ရင်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်
မပြောရက်မဆိုရက်။ ဖွင့်ဟလိုက်မှ စိတ်ဆိုးသွားမှာလည်း စိုးလှ
သည်။

သူ သတ္တိနည်းခဲ့မိသည်။

ထို့ကြောင့် အရူးက သူ့ကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လာ၏။

သစ်ထူးက သွယ်ကံ ရဲတင်းသွက်လက်သည်။ တစ်စက်
မှ လက်မနှေး။ နှုတ်မနှေး။

သူကတော့ 'ချစ်တယ်' ဆိုသော စကားနှစ်ခွန်းကို ရင်နှင့်
အပြည့် သိမ်းထားသည်။

လွယ်လွယ်မပြောခဲ့ပါ။ မှတ်မှတ်ရရပါ။ Second Year
တုန်းက သူတို့ဘဝထဲကို သစ်ထူးဝင်လာခဲ့တာ။

ဆရာစာသင်နေပေမယ့် နွယ်ပွင့်ဇော်က ဆရာသင်နေတာ
တွေ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘဲ နောက်ဘက်ရှိ ကျောင်းသားသစ်ကို
လှည့်ကြည့်ကာ ကြည့်ကာနှင့် သိသိသာသာ အာရုံကျနေ၏။

ဆံပင်လေးတွေ ဝဲခါသွားအောင် ခဏခဏ လှည့်ကြည့်
တော့ ကျောင်းသားသစ်ကလည်း ဘာမှီလို့လဲ။ နွယ်ပွင့်ဇော်ကို
သတိပြုမိသွားတော့သည်။

နိုင်မျိုးနှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်က အတူတူထိုင်နေကြတာပါ။
သူမ လှုပ်ခတ်မှုကို သူကောင်းစွာသတိပြုမိသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော် စိုက်ကြည့်နေသော ကျောင်းသားသစ်က
သည်နှစ်မှ ရောက်လာတာပါ။

တစ်တန်းလုံးက လူသစ်များမဟုတ်တော့ ရင်းနှီးပြီးသား။

နိုင်မျိုးက မသိမသာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

ကျောင်းသားသစ်က လူချောတစ်ယောက်ပါ။

မျက်လုံးတောက်တောက်၊ မျက်ခုံးနက်နက်နှင့် အသားက
ဖွေးပြီး ထောင်မောင်းကျစ်လစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်။

သူက ဘယ်သူနှင့်မှ ခင်မင်ရင်းနှီးပုံမရသေးဘဲ
တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာနေသည်။

နှယ်ပွင့်ဇော်ကလည်း အရမ်းကြည့်သည်။ သိသိသာသာ
ကြည့်တော့ ဟိုကောင်လေးလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ချိန်ပြီးသွားတော့ နှယ်ပွင့်ဇော်က
ထိုကောင်လေးအနားသို့သွားကာ ဘေးမှာထိုင်လိုက်၏။

“ခုမှရောက်လာတာနော်” ဟု မိတ်စွဲခကားဆို၏။

ဟိုကလည်း သူမကိုပြီးပြပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“စာတွေကူးပြီးပြီလား”

“အင်း... ကျောင်းထွက်လက်မှတ်က နည်းနည်းကြာသွား
တာနဲ့ မကူးရသေးဘူး”

သူ့အသံက နားဝင်ချို့သည်။ အသံတွင် ဆွဲဆောင်အား
တစ်မျိုးပါဟု ထင်မိ၏။ နှယ်ပွင့်ဇော်က ...

“ဘယ်မှာကျူရှင်တက်မှာလဲဟင်”

“မတက်ရသေးဘူး”

“ဘာလို့”

“တက်စရာမှမလိုတာ”

သူက နှယ်ပွင့်ဇော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဖြေ၏။

သူ့စာအုပ်ပေါ်မှ အမည်လေးကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။

“သစ်ထူးအောင်” တဲ့လား။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“နှယ်ပွင့်ဇော်ပါ”

“ဪ”

မျက်နှာလေးလှသလို အပြောလေးချို့သလို အပြုံးလေး
ချို့သည်။ နိုင်မျိုးက သူတို့ဘေးနား ထလျှောက်လာမိ၏။

“သူက နိုင်မျိုး၊ နှယ်ပွင့်ဇော်သူငယ်ချင်း” ဟု မိတ်ဆက်
ပေးတော့ သစ်ထူးက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“နိုင်မျိုးရေ”

“ဘာလဲဟ”

“သူက သစ်ထူးတို့၊ ကျောင်းသားသစ်လေ”

“ဪ... အေး”

သူတို့သုံးယောက် ထိုင်စကားပြောရင်း ခင်သွားကြသည်။

ချက်ချင်းပဲ သစ်ထူးက ပြောင်းလဲလာ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကျူရှင်မှာ ကျွန်တော်လိုက်တက်မယ်”

ဟု ဖြစ်လာ၏။ နွယ်ပွင့်ဇော်က စိတ်ပါလာအောင်

ဘယ်လိုစည်းရုံးလိုက်သလဲမသိပါ။

“ဘယ်နေ့စတင်မှာလဲဟင်”

နွယ်ပွင့်ဇော် မျက်လုံးကလေးတွေက စူးရှလက်ဖြာပြီး

ဖိတ်ခေါ်မှုအပြည့်။ နွေးထွေးမှုအပြည့်။

သည်ခွဲအားကို ကျောက်တုံးကြီးတောင် ခံနိုင်မှာမဟုတ်။

သစ်ထူးတော့ ချက်ချင်းပါလာခဲ့ပြီ။

နွယ်ပွင့်ဇော်က သစ်ထူးနှင့် မျက်လုံးချင်း မကြာခဏဆုံ

သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ သူရင်မှာ နှင့်နေသည်။ ဝမ်းနည်း

သလို ဖြစ်လာရသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်က သစ်ထူးကို စိတ်ဝင်တစားရှိလွန်းလှသည်။

“တက်မယ့်နေ့ပြောလေ၊ အတူတူသွားမယ်”

“အိုကေ...ကောင်းသားပဲ”

ခဏချင်းပင် နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် သစ်ထူးတို့ ခင်သွားကြ

သည်။

သူတို့မျက်လုံးတွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှော်

လိုဖမ်းစားနေကြသည်။

သူရင်ထဲမှာတော့ မခံစားဘူးသည့် ခံစားမှုတစ်ခု လှိုင်း

ထလာသည်။

အဲသည်လို ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကိုလည်း မကျေနပ်ချင်။ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

သစ်ထူးကိုလည်း ကြည့်မရ။ ခက်ပြီ၊ ပြဿနာက စပြီ။

သူမနာလိုပြီး ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေမိတာလား။

နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် သစ်ထူး နီးစပ်သွားမှာ စိုးရိမ်တာလား။

တစ်ခုခုပါပဲ။ နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

သစ်ထူးနှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်ကို မရင်းနှီးစေချင်ပါ သူတယ်လို

လုပ်ရမလဲ။

ကျောင်းကအပြန်တွင် မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်းကြီး
ကို ရွာချနေသည်။

သစ်ထူးက တံစက်မြိတ်အောက်တွင် ရပ်ရင်းမိုးခိုနေသည်။

နိုင်မှူးနှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်က အတူတူလျှောက်လာကြတာပါ။

“ဟင်...သစ်ထူး”

နွယ်ပွင့်ဇော်က တအံ့တဩလေး ခေါ်သည်။

“တို့ထီးယူသွားပါလား” ဟု ပေး၏။

နွယ်ပွင့်ဇော်က စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြို။

“ရပါတယ်၊ နွယ်ပွင့်ဇော် မိုးစိုကုန်မှာပေါ့”

“နိုင်မှူးရှိသားပဲ၊ နိုင်မှူးကားနဲ့အတူပြန်မှာပေါ့”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ရှင်းပြနေသည်။

နိုင်မှူးမျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“နိုင်ငံမျိုးရယ်...သစ်ထူးကို အရင်လိုက်ပို့ရအောင်”

နွယ်ပွင့်ဇော်က အလိုက်မသိပြောလာ၏။

သိပ်ပြီးစေတနာကောင်းနေလိုက်တာ၊ သူက ဘာလို့လိုက်

ပို့ပေးရမှာလဲ။

နိုင်ငံမျိုးမျက်နှာ တင်းသွားသည်။ နွယ်ပွင့်ဇော်ကို အန်တီ
နှင့် ပြန်တိုင်မည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ရေလာမြောင်းပေးလုပ်လွန်း
သည်။

သူက သစ်ထူးကိုပင် အားမမှာနိုင်ဘဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်
ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်လှည့်ကြည့်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပူးကပ်ရပ်နေ
ခဲ့သည်။

နိုင်ငံမျိုးက ကားကို ဝူးခနဲမောင်းထွက်ခဲ့၏။

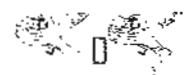
အခြံတမ်း ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူသွားခဲ့ပြီးမှ
တစ်ယောက်တည်းပြန်လာရတော့ တစ်မျိုးကြီးခံစားရသည်။

သည်နေ့ သစ်ထူးက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ရည်းစားကောင်းပြော
မလား။

ပြောခဲ့လျှင်ရော နွယ်ပွင့်ဇော်က လက်ခံမှာလား။

အစကတည်းက နွယ်ပွင့်ဇော်က ညွတ်ချင်ချင်။ သူရင်ထဲ
ပူလောင်လာ၏။

မိုးတွေကသည်းနေသည်။ ထိုမိုးက နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့်
သစ်ထူးကို ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြဖို့ ပံ့ပိုးလိမ့်မည်။ ထီးတစ်ချောင်း
အောက်မှာ ကြည်နူးနေတော့မည်။ သူမှားသွားပြီလား၊ နွယ်ပွင့်ဇော်
ပြောသလို သစ်ထူးကို ကားပေါ်တင်ခေါ်လိုက်ပို့ပေးလိုက်လျှင်
ကောင်းသားဟု နောင်တရမိသည်။

“အန်တီ”

“ဪ...သား”

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း နွယ်ပွင့်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်

သည်။

“သမီးပြန်မရောက်သေးပါလား သားရဲ့”

“အင်း...အဲဒါပြောမလို့ပဲအန်တီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသားရဲ့”

သူသဘောထားမကြီးနိုင်။

ရင်ထဲ မျိုသိပ်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို နေလို့မရ။

သူ အဲဒီလောက်မရင့်ကျက်သေးတာ အမှန်။

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ထီးမပါလို့ လိုက်ဖို့နေ

တယ်”

“ဟောတော့”

“သူတို့ကြိုက်နေပြီ ထင်သားပဲ”

နိုင်မျိုး ဘာလို့ မဟုတ်ကဟုတ်က တိုင်မိတာလဲ။

“သေချာရဲ့လားသားရဲ့၊ ဘယ်ကကောင်လေးလဲ”

“အတန်းထဲကပဲ”

သူ သိပ်များကလေးဆန်နေပြီလား။

နွယ်ပွင့်ဇော်မေမေက စိုးရိမ်စိတ်များသွားရသည်။

စာမေးပွဲတွေဘာတွေများ ကျလျှင်အခက်။

မဖြစ်ပါဘူး၊ သမီးကို လာရင်မေးကြည့်မှဟု တွေးမိ၏။

“အန်တီ”

“ဘာလဲသားရဲ့”

“ဒါဆိုဒါပဲ...ကျွန်တော့်ဖုန်းချတော့မယ်”

“အေးကွယ်”

နွယ်ပွင့်ဇော် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ သူကြိတ်ပြုံးမိသည်။

နိုင်မျိုးစကားဆိုတော့ ပွင့်ဇော် မေမေက ယုံသည်။

ညနေစာထမင်းစားပြီးချိန်တွင် မေမေက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို

လေ့လာ၏။

“သမီး...ဘာလို့နောက်ကျနေရတာလဲ”

သမီးမျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ စူးစမ်းသည်။

ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသော

အကြောင်း နိုင်မျိုးပြောတာ မှန်နေပြီဟု ယုံကြည်သွားတော့သည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲသမီး”

“မေမေ့ကို နိုင်မျိုး ဖုန်းဆက်တာမဟုတ်လား၊ သူငယ်

ချင်းကို အကူအညီပေးတဲ့အပြင် သူက အတို့အထောင်လုပ်ချင်

သားတယ်”

“သမီးက ဘာလို့ စေတနာတွေ ဒလဟောဖြစ်နေရတာ

လဲကွယ်”

“ဒါတော့ မေမေက နိုင်ငံမျိုးစကားကို တစ်ဖက်သတ် ယုံတာပဲ”

“ယုံရမယ်၊ သူက အတိအကျပြောသွားတာပဲ၊ နောင် တစ်ခါ ဘာသံမှ ငါမကြားချင်ဘူး၊ ရည်းစားထားမယ် စိတ်မကုန်နဲ့”

နွယ်ပွင့်ဇော်က မျက်နှာလေး စူပုပ်နေ၏။
မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျောင်းကို တစ်ယောက်တည်းပဲ သွား

ရမည်။

နိုင်ငံမျိုးနှင့် မခေါ်ချင်၊ သူ့စိတ်ဓာတ်က အောက်တန်းဘဝ သည်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး နိုင်ငံမျိုးနဲ့ မခေါ်တော့ဘူး”

“ဘာ...သမီးနော်၊ တရားမလွန်နဲ့”

“သူက မဟုတ်တာတွေတိုင်တယ်၊ မေမေက ယုံတာပဲ၊ သူ့ကြောင့် သမီးအထင်လွဲခံရတာ၊ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မေမေစောင့်ကြည့်၊ သမီး သူ့ကို သင်ခန်းစာပေးမယ်”

စားပွဲမှ ထလိုက်ပြီး လက်ဆေးကာ အပြစ်အိတ္တကလံလာသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော် နှုတ်ခမ်းစုမိ၏။ နိုင်ငံမျိုးကြောင့် အပျော်လေး ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

နိုင်ငံမျိုးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“နင် ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့တော့”

“ဘာ...နင်ဘာပြောတာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ ဘယ်တော့မှ အတူမသွားတော့ဘူး”

“ပြီးတာပဲ၊ နင်က သစ်ထူးကြောင့် ငါ့ကို ဒီလိုပြောတာလေ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဖုန်းချပစ်သည်။ နွယ်ပွင့်ဇော်က ‘မာ’ ချည်လား။

နိုင်ငံမျိုး မွဲပြီးတစ်ချက်ပြီးမိ၏။ သူ့အပြုံးက မပီပြင်။

သစ်ထူးကိုထိတော့ သည်းသည်းလှုပ်အောင် နာတတ်တာ ရင်နာပါသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ တွေ့သော သစ်ထူးကို

အောက် အဆပေါင်းများစွာ ခင်မင်အရေးပေးနေသည်။ မခံချင်စရာ ဘဝသစ်လိုက်တာ။

ပြောရက်လိုက်တာ၊ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကို
မထောက်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်ရလား၊ နိုင်မှူး
တိုင်ခွဲမိတာကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ ကျောင်းမတက်
နေလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

မေမေက နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် မခေါ်တာသိလျှင် မေးတော့
မည်။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိပါ။ ရှင်းပြရခက်သည်။
ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းပြည်လာသည်။ ဖုန်းဆက်လာသူက
သစ်ထူး။

“နိုင်မှူးလား” ဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်မိ၏။
နိုင်မှူးမျက်နှာက ခပ်ပျက်ပျက် အသံကမထွက်။
“ဘာလဲပြော” ဟု တုံးတိတ်မေးလိုက်၏။ ဇော်ရွှေ
မရှိ။

“မင်းဘာလုပ်နေလဲ”
“ခုပဲ နွယ်ပွင့်ဇော်နဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ” ဟု သူတမင်ခေါ်

လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား” ဆိုပြီး ခဏငြိမ်သွား၏။ ပြီးတော့မှ...

သစ်ထူးက သူ့ကိုမထင်မှတ်သော မေးခွန်း မေးလာ၏။

“နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ငါနဲ့ခင်တာ မကြိုက်ဘူးလားနိုင်မှူး”

သူ၏စကားကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သည်လောက်လည်း သိက္ခာအကျမခံနိုင်ပါ။

“မဆိုင်ပါဘူး၊ အနေသာကြီးပဲဟာ၊ မကြိုက်တာမရှိပါ

ဘူး”

“အိုကေ...ကိုယ်က ရှင်းအောင်မေးကြည့်တာပါ”

သူ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။

တယ်လီဖုန်းကို ချက်ချင်းချလိုက်သည်။ ဆက်မပြောချင်။

သူ့စိတ်ကို တမင်လာဆွဲနေတာလား၊ သစ်ထူးမေးခွန်းကြီး

က တစ်မျိုးကြီးပါလား။

အခုမှတွေးဖြစ်သည်။ တကူးတက ဖုန်းဆက်တာ ဒါမေး

ဖို့လား။

တကယ်တော့ တရားခံက သစ်ထူး။

သစ်ထူးကြောင့် လှပသော အိပ်မက်ကလေး လန့်ငြိုးသွား

ရတာပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝထဲကို သစ်ထူးဝင်လာတာ ရှုပ်ထွေး
သွားစေသည်။

သူနှင့်နွယ်ပွင့်ဇော် ဝေးကွာသွားစေသည်။

သူက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ
ပြီမဟုတ်လား။

တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ တွေးကြည့်တော့ ရင်ထဲ
ဟာတာတာနှင့်။ ဟိုတုန်းကလို ပျော်စရာမကောင်းနိုင်တော့ပါ။
သစ်ထူးစကားကြီးက သူတို့ခင်မင်နေတာကို သူက ဟန့်တားစွက်
ဖက်နေသလိုလို။

ဘာပဲပြောပြော နိုင်မှူး ကျောင်းမလာသည့်အတွက်
နွယ်ပွင့်ဇော် ပျော်သည်။ သစ်ထူးနှင့် စကားတွေအများကြီး ပြော
သည်။ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်သည်။

အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားမရှိ။ ငဲ့စရာမရှိ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အစွဲအလမ်းမရှိခဲ့သော နွယ်ပွင့်ဇော်က
သစ်ထူးနှင့်မှ ပျော်ရွှင်လေးနက်လာမိသည်။ နိုင်မှူးရှိနေလျှင် စိတ်
ရှုပ်သည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် သူသည် သမီးရည်းစားမဟုတ်။ သစ်ထူး
ကို ချစ်နေမိပြီလား။

သည်လောက်ထိ မဉ်းစားချင်။ အရှည်ကြီး မတွေးချင်။

ရည်းစားမဟုတ် ဘာမဟုတ် အနေအထားလေးက
ချစ်စရာကောင်းသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက လှမ်းခေါ်သည်။

“ထေလာပါဦး သမီးရဲ့”

“သမီး မောင်နိုင်မျှနဲ့ တကယ်မခေါ်ဘူးလား”

“အင်း”

“ပြန်ခေါ်လိုက်ပါသမီးရယ်”

မေမေက ချော့ချော့ပြောပေမယ့် သူမက ချက်ချင်းပြန်ခေါ်မှာမဟုတ်။ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် မခေါ်ဘဲ ပစ်ထားရမည်။ ဒါမှ နောက်ဆို အတို့အထောင်မလုပ်ရဲမှာ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်တိုင်တာ အံ့သြသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဝင်စွက်ဖက်သည်။ သူ့အမှားသူမသိ။

သူက ကားပေါ်တက်ပြီးတော့ ဦးလေးစံက ခြံဝင်းတံခါး ပွင့်ပေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ နွယ်ပွင့်ဇော်က လျှောက်လာသည်။ ကားပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း တစ်လမ်းလုံး စကားမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူက ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ကားမောင်းနေ၏။

အတန်းထဲရောက်ချိန်အထိ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြပါ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကလည်း တိတ်နေသည်။ နိုင်မျှားရင်ထဲမှာ အေးစက်နေ၏။

“နွယ်”

“ဟင်...ကိုထူး”

“ဟုတ်တယ်၊ နွယ်တို့မရောက်သေးလို့စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်လား”

ရွယ်ပွင့်ဇော်က သစ်ထူးအနားကို သွားကာ စကားဆိုနေ
၏။

သူကတော့ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိသည်။

ပြီးမှ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပိကတစ်ခု ဆွဲယူဝါးနေလိုက်

၏။

သူတို့ဆီမှ ရယ်သံများနှင့် စကားသံများက သူ၏စိတ်ကို
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်။ သူ ခံနိုင်ရည်မရှိတာ သေချာသွား
ပြီ။

“နိုင်မျိုး”

သစ်ထူးက ခေါ်သည်။ သစ်ထူးအသံက လိုတာထက်
ပိုမြူးနေသည်။

“လာလေ၊ ဘာလို့စကားမပြောတာလဲ”

သစ်ထူးက အလိုက်မသိဘဲ ခေါ်နေ၏။ တမင်သက်
သက် လုပ်နေတာလား။

“လာပါ၊ ပြောစရာရှိလို့ကွ”

အားနာလို့သာ သူတို့ဘေးနား ရောက်သွားရတာ စိတ်ထဲ
ကမပါ။

“ရွယ်က စန္ဒယားတီးပြီး သီချင်းဆိုမယ်တဲ့၊ ငါနဲ့အတူတူ

ဆိုမှာ၊ ကျောင်းပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှာ၊ မင်းကအားလေ”

“ကောင်းတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆိုမိ၏။

သစ်ထူးမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ဝံ့စားစားနှင့် ယုံကြည်
မှုအပြည့်။

သူတို့က အင်မတန်လိုက်ဖက်ညီပြီးသားပါ။

ကျောင်းသားတချို့က သူတို့ကို အားကျငေးမောနေတာ။

သူ၏စိတ်ထဲမှာတော့ ဘဝင်မကျ။

သူတို့ချစ်သူဖြစ်သွားမှာပဲဟု သိနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကိုယ်က သူစိမ်းဖြစ်သွားမှာ

ကြုံပြီးပူနေသည်။

ရွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် အရင်ခင်ခဲ့တာက သူပါ။

အတွေးများစွာနှင့် ခေါင်းရှုပ်လာ၏။

အလိုလိုနေရင်း သူတို့ကို ကြည့်မရချင်တော့ပါ။

အချစ်သည် လူကို ပူလောင်စေသည်။

ဆုံးရှုံးရမှာကို တန်လှုပ်နေသည်။

သစ်ထူးကတော့ အောင်နိုင်သူကြီးပါ။

သူသာ သည်ပွဲမှာ ရှုံးထွက်ဖြစ်ရမှာ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်...

နှင့် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲကို မမြင်ဘူးလား။

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို မသိချင်

ယောင်ဆောင်နေတာလား တကယ်မသိတာလား။

နှင့်က ပါးနပ်လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေးပါ။

နှင့် သစ်ထူးကို ခွေးချယ်ချင်တာမဟုတ်လား။

ငါ နောက်ဆုတ်ပေးရမှာလား။

ငါ နောက်မဆုတ်ချင်ဘူး နွယ်ပွင့်ဇော်။

“အမယ်လေး... နှင်မသိသေးလို့ ကိုထူးရဲ့ နှိုင်းမှူးက

စစ်တုရင်မှာ ဘုရင်၊ စစ်တုရင်ဝင်ဖြိုက်မှာ သိရဲ့လား။”

“ဟာ... ဟုတ်လား။”

သစ်ထူးက အံ့သြနေသည်။

နှိုင်းမှူးက အင်တင်တင်နှင့် စကားဆိုနေ၏။

သူတို့က စုံတွဲဆိုဖို့ သိချင်းရွေးနေသည်။

သူက ခပ်ငေးငေးထိုင်နေ၏။

နှိုင်းမှူးက စာရေးနေရင်း သူတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုးကြိတ်

ကြိတ်ပြဿနာတက်နေတာကို မသိမသာ နားစွင့်မိသည်။

“နှင့်ကတကယ်ပဲ အရှက်မရှိဘူး၊ မျက်နှာများတယ်”

“အမိပွယ်မရှိတာဟာ သူခိုးက လူဟစ်နေပြီ၊ ပြောင်း

ပြန်”

“ဒါဆို ဟိုကောင်ဘာလာပြောတာလဲ”

“မသိဘူး”

“အင်းလေ... ရတယ်”

“ဘာ”

“ပြန်မပြောပြလည်းရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

သစ်ထူးအသံက မာဆတ်ဆတ်နှင့် ဒေါသသံပါနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံက ကျယ်လာ၏။ ဒေါသကြောင့် ပတ်ဝန်း

ကျင်ကို မေ့နေကြပြီ။

နွယ်ပွင့်ဇော်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ရှုံ့ကာ စိတ်ဆိုးနေသည်။
သစ်ထူးက တစ်ဖက်လှည့်နေ၏။ အခြေအနေက တင်းမာအေးစက်
နေသည်။

“စကားပြောတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြီးတာပဲ...ငါလည်း ပြောချင်တဲ့သူနဲ့ပြောမယ်၊ အဲဒီလို
ကြေးလား”

“နင့်စိတ်ဓာတ်က အဲဒီလိုပါပဲ”

“တောက်”

နိုင်မှူးမနေသာဘဲ သူတို့အနား ရောက်သွားသည်။

“တော်ပါတော့ဟာ၊ ရှက်စရာကြီး”

နွယ်ပွင့်ဇော်က သစ်ထူးကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“နေရာတကာ ချုပ်ချယ်တယ်၊ သူ့ကျတော့ လူရှုပ်”

နွယ်ပွင့်ဇော်က မကျေမနပ် ရေရွတ်နေသည်။

သူတို့ငြိနေကြပြီလား၊ ပွင့်လင်းခဲ့ပြီလား။

သူ အကဲခတ်ရင်း ဟုန်းခနဲပူမိသည်။

မဟုတ်လောက်ပါဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်မိပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကား
မပြောကြ၊ မခေါ်ကြ။

အခုလို အမြဲတမ်းပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆက်ဆံလျှင်
ဝိုကောင်းသည်။ သူဝမ်းသာနေမိသည်။ ဒါက သူ့မျှော်လင့်နေသော
အနေအထားပါပဲ။

“မြန်မြန်လာ နိုင်မှူး” ဟု ကျောင်းဆင်းတော့ သူမက
ခေါ်သည်။

နှစ်ယောက်သား သစ်ထူးကို မစောင့်။ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်ခဲ့
ကြသည်။

သူ့စိတ်ထဲ ကြိတ်၍ပျော်မိသည်။
တစ်သက်လုံး သူတို့မခေါ်ကြရင် ဘယ်လောက်ကောင်း
မလဲ။

သူ့အတွေးက တစ်ဖက်စောင်းနင်းနိုင်သွားပြီလား။

ပြီးမှ မလုံမလဲနှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာက အပြုံးမပျက်။ ဘာမှမဖြစ်သလို။

နွယ်ပွင့်ဇော်စိတ်က နားလည်ရခက်သည်။

“နိုင်မှူး”

သူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ငါ...ရည်းစားထားတော့မယ်”

“ဟာ”

နွယ်ပွင့်ဇော်စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သစ်ထူးကို ရွဲချင်

တာလား။

“အဲဒီတော့...”

“နင်ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲဟ”

“နင်ကလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

သူ စဉ်းစားလိုက်သည်။

အဖြေက ပေါ်မလာ၊ ဘယ်လိုပြောသင့်လဲ။

“ငါ...ကိုမောင့်ကို အဖြေပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဟာ”

သူအရမ်းအံ့သြရပါသည်။ မဆီမဆိုင် ကိုမောင့်ဘက်
လှည့်သွားပြန်ပြီ။ တော်ရုံစာနံရုံ ယောက်ျားလေးများကို နွယ်ပွင့်ဇော်
က စဉ်းစားခဲ့တာမဟုတ်ပါ။

“ဒီနေ့...သူနဲ့ငါ တွေ့မလို့”

“ဪ”

“ဒါပေမဲ့...မေမေက နင်လာခေါ်မှ စိတ်ချတာ၊ နင်သိ
မယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ နင်ပါလိုက်နဲ့၊ ဒါပဲ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မလိုက်ရဲပါဘူး၊ အန်တီယုံကြည်မှုကို
အစွဲသုံးစားမလုပ်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ နင် သူ့ကို တကယ်ကြိုက်လို့
အာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါဟာ၊
တိတ်ခဲ့နော်၊ နင်ကသဘောကောင်းပါတယ်”

တကယ်တမ်းကြတော့ နွယ်ပွင့်ဇော်ဆန္ဒကို လွန်ဆန်နိုင်
မရှိ။

“ညနေ ငါ့ကိုလာခေါ်နော်”

“မလာပါဘူး”

သူက ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး ငြင်းသည်။ သူမလိုက်သွား
ခင် ကောင်းပါ့မလား။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို စိတ်မချ။ သစ်ထူးကို မခံချင်အောင်
အောင်နှင့်တွဲပြတာ ကိစ္စမရှိ။ ကိုမောင်က လက်ရဲဇက်ရဲဆိုဒုက္ခ။
မလွဲသာမရှောင်သာဘဲ ဝင်ပါရတော့သည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို သွားခေါ်ပေးရသည်။ နွယ်ပွင့်ဇော်က အလှတော့ပြင်ထားသည်။ လှလည်း လှပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူ ကြည့်မရ။

“မလိုက်တော့ဘူး...နင်ပဲသွားလိုက်တော့”

အိမ်ကခေါ်ထုတ်ပေးပြီး သူပြောမိ၏။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း မလိုက်လည်းနေပါ။ နင်ဖြန်ချင်ရင်ဖြန်လေ”

“ဟေ့...အေးဦး ငါလိုက်မယ်”

သူ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ရှေ့ကသွားနှင့်၏။

နင် သိပ်အနိုင်ယူပါလား နွယ်ပွင့်ဇော်။

နှစ်ဖက်လူကြီးများက ရင်းနှီးပြီးသားမို့ သူတို့ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဘာမှမမေး။ တာမှမပြော၊ စိတ်ချသည်။

ခုတော့ သည်ယုံကြည်မှုကို ခုတုံးလုပ်ရပြီ။

သူ့မျက်နှာတွင် မကျေနပ်ရိပ်များ ထင်ဟပ်နေ၏။

“နင် ငါ့ကို ဂရုဂရောင်လုပ်တာ အကြိမ်မနည်းတော့ဘူး။ နင့်ကို မုန်းချင်လာပြီ။ အဲဒါ နင်သိရဲ့လား နိုင်မျိုး”

“မုန်းချင်လည်း မုန်းလိုက်တော့၊ ငါ အရမ်းစိတ်ကုန်သွားတာ”

၆၅

“တကယ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ငါ့အပေါ် အမြဲတမ်းဗိုလ်ကျလွန်းတယ်”

“တော်ပြီ၊ နားညည်းတယ်၊ ဆက်မပြောနဲ့၊ ဟိုမှာ ကိုမောင်ဆာင့်နေပြီ”

“နင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

ကိုမောင်ကိုခေါ်ပြီး သစ်ထူးတို့လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်သည်။ သစ်ထူးကို ထိထိမိမိ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေတာ၊ တမင်တူးဆွနေတာ။

သည်လိုမလုပ်ဖို့ သူတားချင်ပါသည်။ တားမရမှာလည်း သိနေတော့ လက်လျှော့ရသည်။ စကားတတ်လှသော နွယ်ပွင့်ဇော်ကို အမြဲပဲအရှုံးပေးရသည်။

တစ်ခါမှ သူမနိုင်ဘူးပါ။ နိုင်ချင်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ငါ့စကားကို တစ်ခါလောက် နင်နားထောင်ရင် ငါဘယ်လောက် ကျေနပ်မလဲ။

ခြံထဲဆင်းကာ သူစာဖတ်နေသည်။ စာမေးပွဲက လိုသေး
ပေမယ့် ကြိုကျက်ထားတာများ။ အခုတလော သူ့စိတ်တွေက
စာထဲရှိတာမဟုတ်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်လို့လည်းမရ။

“ဟိတ်...ဒီမှာ”

တဖျတ်ဖျတ်လာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်။ ဖြူဖြူချောချောကလေး သူ့ကိုခေါ်ပြီး လျှောက်
လာနေတာပါ။

“ဘာလဲ”

“ခဏလာပါဦး၊ ဒီမှာကိစ္စရှိလို့”

“အံ့ဗာ...ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်နေပါလား”

သည်ဘက်ခြံကို လူသစ်တွေတောင် ပြောင်းလာပြီလေ။

သူ သတိမထားသိုက်မိပါ။ ဘယ်နေ့က ပြောင်းလာကြ

ပါလိမ့်။

“ဟိတ်...လာလေး၊ ကြာလိုက်တာ”

သူမအသံက စိတ်မရှည်သံလေး။

သူ ကောင်မလေးအနားသို့ ရောက်သွားမိသည်။

သူက ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။ သို့သော် ကောင်မလေး
က သူ့ခြံတွင်းသို့မဝင်။ တံခါးဝတွင်ပင် ရပ်လိုက်သည်။

“လူကြီးတွေရောဂျီလား”

“မေမေတော့ဂျီတယ်”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ရော...ဒီဖိတ်စာပေးလိုက်နော်၊ ပြီးတော့ ဆက်ဆက်
လာခဲ့ဖို့လည်းပြောပေး”

“အင်”

သူက ဖိတ်စာယူပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“ခဏနေဦး”

“ဘာလဲ”

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နိုင်မျိုး”

“တို့က မြတ်နိုးပါ”

“အင်း...ဒီခြံကမဟုတ်လား၊ အခုမှပြောင်းလာတာ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူ နောက်ထပ်စကားဆိုစရာ မရှိတော့ပါ။ ခြံထိပ်တိုင်မှာ
ရေးထားသော စာကို ဖတ်ကြည့်မိ၏။ “မြတ်နိုးသခင်”ဆိုပါလား။

“မြတ်နိုးသခင်ဆိုတာ မြတ်နိုးနာမည်ပေါ့”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပေမယ့် ဘာနာမည်ကြီးလဲဟု
စိတ်ထဲက တွေးကာ ရှုံ့ချမိ၏။

နာမည်ပဲဆန်းသံထက်ဆန်းရင် လှပြီထင်နေကြတာကိုး။

နိုင်မျိုး စာကျက်နေတုန်း နွယ်ပွင့်ဇော်က ဖုန်းဆက်လာ
၏။ ကိုမောင်နှင့် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ သူ့ကိုအဖော်ခေါ်တာပါ။
သစ်ထူးကို ခေါ်သွားပါလားဟု ပြောပစ်ချင်သည်။ မနည်းကြီး
စိတ်ထိန်းထားရတာပါ။

သူ့မှာ အေးအေးကိုမနေရ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကြောင့် ပျာယာခတ်ရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ သူများဦးသွားမလား စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပင်ပန်း
နေရသည်။

သူများနေပြီလား။ နောင်တမရသေးတာ ခက်သည်။
ခွယ်ပွင့်ဇော်ကို ခုလောက်ထိ ရူးရူးမူးမူး မဖြစ်သင့်ပါ။

“အခုပဲသွားကြည့်မယ်၊ စာမေးပွဲက အဝေးကြီးလိုသေး
တယ်၊ နင်မလိုက်ရင်နေ၊ ရတယ်၊ အရမ်းကြီးကျယ်တာပဲ”

ခွယ်ပွင့်ဇော်အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။ စိတ်ဆိုးနေပြီ။

“ခွယ်ပွင့်ဇော်”

“ဘာလဲ”

အလိုမကျသံနှင့် ပြန်ထူးသည်။

“ဘယ်နှစ်မှာရိပ္ပဲ သွားကြည့်မှာလဲ”

“ညနေပါဆို”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကိုမောင်နဲ့ပေါ့”

“နင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုတ ချွတ်လင့်
ချွတ်တွေ ဇွတ်များလာဦးမယ်၊ တကယ်လက်တွဲနိုင်တာလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အိပ်မက်တွေမလေးစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်

အရူးလုပ်ခံရရင် ပေါက်ကွဲမှာပဲ၊ နင် သစ်ထူးကို ရွံ့နေတာမဟုတ်
လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကိုမကျေနပ်လို့”

သူမက ဝန်ခံသည်။ အဲဒီလိုတော့ မညာတတ်ပါ။

“လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

သူဘာမှမတတ်နိုင်။ လက်လျှော့ထားတာ ကြာပါပြီ။

“မြန်မြန်လာနော်”

“အင်းပါ”

သူမက အဲဒါပဲပြောပြီး ဖုန်းချသွား၏။

ဖုန်းပြောပြီး သူငြိမ်နေမိသည်။

ခွယ်ပွင့်ဇော်ကို ကိုမောင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စိတ်မချ။

စိတ်မချတာကြောင့်ပဲ သူ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါနေရတော့

သည်။

ပြောဆိုဟန့်တားမိပြန်လျှင်လည်း “ဆရာမလုပ်နဲ့” ဟု
ဆိုဦးမှာ။

“သမီးရေ”

“ရှင် မေမေ”

မြတ်နိုး ဖိတ်စာပေးပြီးပြန်လာတော့ မေမေက အနား
ရောက်လာသည်။

“ဟိုဘက်ခြံကို ဖိတ်စာပေးတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်လေးက ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး”

မေမေက မြတ်နိုးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ကောင်လေးကိုရော လာဖို့မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ဟာ...ဟုတ်သားပဲ၊ မေမေ မေ့သွားတယ်”

“အင်းလေ...ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူလိုက်ချင်လိုက်လာစေ”

“လာမယ်မထင်ဘူး မေမေရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး”

“မိတ်စာပေးတာကို သူက လုံးဝမတ်မကြည့်ဘူး၊ သူ ကြည့်ရတာ မာနကြီးမယ့်ပုံပဲ”

“ဟင်း...ဟင်း သမီးက အဲဒါမျိုးသဘောကျတာပဲ”

“အမှတ်တွေများလှချည်လား သမီး”

မေမေကပြုံးရင်း... ဘာမှ...

“ရိုးရိုးသဘောကျတာပါ မေမေရဲ့”

မလုံမလဲဖြေရှင်းမိသည်။ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသော မြတ်နိုးစကားက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးထွက်နေသည် မဟုတ်လား။

“သူက တည်ကြည်အေးဆေးပုံရတယ်”

“ဟုတ်လား”

မြတ်နိုးက သူ့ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်သွားဒိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် မိ၏။

သူ့မျက်နှာက တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် ယောက်ျားပီသ ပြီး မိတ်ရှည်မည့်ရှပ်ပါ။

မြတ်နိုးက နောက်ပြောင်တတ်သော ယောက်ျား၊ ငမ်းကြော ထူသောယောက်ျားမျိုးဆို မနှစ်သက်ချင်။

သူ့ပုံစံက မြတ်နိုးပေတံနှင့် ကိုက်ညီသည်။

အဲဒါပြောင်းရမည်ဆိုတော့ ဇိတ်ညစ်လိုက်ရတာ။

ခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ကိုယ့်စံနှုန်းနှင့် အဝင်ခွင်ကျရှိသူ ကို တွေ့ရပြီ။

သူဟာ မြတ်နိုး ဖူးစာရှင်လား။

ရှေးရေစက်ကြောင့်များလား မသိ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ရင်ဆုံဆွေးနွေးလို့ကိဖိသွားရသည်။

ပြီးတော့ နွေးထွေးမှုလည်း ခံစားရသည်။

သူ့အကြည့်မှာ ရှက်စိတ်နှင့် မလုံခြုံသလိုဖြစ်ရတာလည်း ရင်ခုန်သံမြန်ပြီး ပုံမှန်မဟုတ်လို့ပါပဲ။

သူ့ရော သူ့ဘက်စာရော မြတ်နိုးအပေါ် ထူးခြားရဲ့လား။

သူ့ရော မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်ပါရဲ့လား။

မြင်မြင်ချင်း ရင်မခုန်လည်း ဒုတိယတစ်ကြိမ်မှာ ခုန်ချင် ခုန်နေမှာပေါ့။ မြတ်နိုး လက်မလျှော့ပါဘူး။

ကိုယ့်ပေတံမှာ စံနှုန်းမီဖို့ဆိုတာ မလွယ်။

မြတ်နိုးသခင်က အင်ဇာနီ ဖီစာကြောင်ပြီး ချော့(ဂျိုး)ထူ တတ်သူပါ။

ခုမှပဲ မိတ်ကူးထဲက ပုံရိပ်ကို အပြင်မှာတွေ့ရတာ။

နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့အိမ်ဘက်ကို ထွက်သွားပြီး
ညှပ်ခန်းထဲအထိ ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ကိုရအောင်ဖိတ်ဖို့ ကြိုးစားမိ၏။

နိုင်ဖူးကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ဖိတ်ရမည်။

ဒါဟာ မြတ်နိုးအခွင့်အရေးပါ။

လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

“အန်တီတို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ရမယ်နော်”

“လာမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ခြံချင်းကပ်နေတာ မလာလို့
ပျိုမလားကွယ်”

“အန်တီ...နိုင်ဖူးရော”

“ရှိတယ်၊ အန်တီခေါ်ပေးမယ်”

မြတ်နိုးသခင်က ရှက်ရှက်နှင့်ပဲ မေးလိုက်၏။

လာပြီးမှတော့ မတွေ့ဘဲမပြန်နိုင်။

“သားရေ”

“လာပြီမေမေ”

ပြန်ထူးသံနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် ခြေသံကို ကြားရပြီး နိုင်မှူး ဧည့်ခန်းထဲ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ဘာလဲမေမေ”

“ဒီမှာ ကလေးမလေးက မေးနေလို့ကွယ်၊ သမီးဖို့ တစ်ခုခု စီစဉ်ဦးမယ်”

“ဟာ...နေပါစေအန်တီး၊ အားနာစရာကြီး”

မေမေက အငြင်းအရှေးမလုပ်ဘဲ ထမင်းစားခန်းဘက် လျှောက်သွား၏။

“ဟိုနေ့က ရှင့်ကိုဖိတ်ဖို့ မေ့သွားတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

အဒီနေ့က နိုင်မှူးက နွယ်ပွင့်စောနှင့် အပြင်ထွက်ရန် စိတ်စောနေသဖြင့် ဖိတ်စာကိုပင်မထိ။

“အိမ်တက်လေဟာ”

“ဪ...ဒါလား ကောင်းပြီလေ မေမေတို့နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်”

မြတ်နိုးအတွက် မေမေက အအေးစီစဉ်ပေးပါသည်။

“သောက်လေ”

နိုင်မှူးက အအေးခွက်ကို ရှေ့တိုးပေးသည်။

“သမီးတို့ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးနော်”ဟု မေမေ

က ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာပြီး မေးသည်။

“မောင်နှမတွေအများကြီးလား”

“ဟင့်အင်း...မြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာလည်း သားက တစ်ယောက်တည်း၊ သူငယ်ချင်း သိပ်ခင်တာ သမီးရဲ့”

“ဒါနဲ့ မိဘများကရော”ဟု မေမေက သိချင်သမျှမေးနေ၏။

သူက ထိုင်နားထောင်ရုံသက်သက်ပါ။ ဘာမှဝင်မဖြေမိ။

“သမီးပြန်ပါဦးမယ်ရှင့်”ဟု ခဏကြာတော့ နှုတ်ဆက်လာသည်။

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“အားရင်လာလည်မယ်နော်”

“အေးကွယ်...လာပေါ့”

ထွက်ခွာသွားသော မြတ်နိုးကြည်ရင်း မေမေကပြုံးနေသည်။

“ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး”တဲ့။

မေမေလေသံက သဘောကျနေပုံပါလား။ သူလန့်သွားမိ

၏။

“သား”

“ဗျာ”

“ငါ့သားနဲ့ဆို နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပဲ”

“ဟာဗျာ...မေမေကလည်း”

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သည်လိုတွေးမိ

သွားရတာလည်း မသိ။

“နွယ်ပွင့်ဇော်က ခုတလော ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့

တွဲနေတယ်ဆို ဟုတ်လား သား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အချိန်မဆိုင်းဘဲ ငြင်းမိသည်။

မေမေဘက်က ဘယ်လိုသိလာတာလဲ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှုပ်ကုန်တော့မည်။

သူက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို အဖြူရောင်ပန်းကလေးပဲ ဖြစ်စေ

ချင်တာပါ။ အစွန်းအထင်းမရှိစေချင်။

တတ်နိုင်သလောက် ဖုံးဖိကာကွယ်ပြောဆိုရမှာပါပဲ။

“မေမေကြားပါတယ် သားရဲ့”

“သူက ခင်ခင်မင်မင် နေတတ်လို့ပါ။ ဘယ်သွားသွား
ဗျာနဲ့တော်ပါနေသားပဲ”ဟု ဖြည့်စွက်မိ၏။

“သားရယ်...ဘယ်အချိန်ထိ သားက လိုက်ထိန်းနေမှာ
လဲ၊ မမောဘူးလား၊ မြတ်နိုးလေးက ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတာ
တို သားက နွယ်ပွင့်ဇော်ကိုပဲ ဂရုစိုက်နေတာကိုး”

မေမေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူ့ရင်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ
နေရာယူထားတာက နွယ်ပွင့်ဇော်ပါ။

မြတ်နိုးနှင့် ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာ။

မတူနိုင်ပါ။ သိပ်သည်းသော သံယောဇဉ်က ကျောက်
ခိုင်ကျောက်ခဲလို မာကျောနေခဲ့ပြီ။

“သား စဉ်းစားဦးပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက သူ့အတွက်ပြောနေတာ သူ့နားလည်ပါသည်။

သူ့ကို အရှုံးသမား မဖြစ်စေချင်။

သူ့အတွက် လှပသန့်စင်သော မိန်းကလေးမျိုး မေမေ
လည်း ရှိစေချင်မှာပါပဲ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်...

နင်ဘာလို့ အနှုတ်မှတ်တွေ တက်လာရတာလဲ။ လူကြီး
တွေ ပြောစရာဖြစ်အောင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေပါနဲ့လားကွာ။ ငါက
နင့်ကို နင့်နင့်နဲ့ ချစ်နေတဲ့သူပါ။

ငါ့အချစ်တွေကို ဥပေက္ခာပြုတော့မှာလား။

နင့်ခေါင်းထဲမှာရှိတာ သစ်ထူး။

နင်က သစ်ထူး ခူးထောက်လာအောင် ကြိုးစားနေတာ
မဟုတ်လား။ သစ်ထူးကို အနိုင်ရဖို့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို နင် အသုံးပြု
နေတာပဲမဟုတ်လား။

ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုများ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရမလဲ။

ကိုမောင်ကို နင် အရှုံးလုပ်နေတာလည်း လက်ပိုက်ကြည့်
နေရတယ်။

ငါရော...ငါက ဘာလဲ။

ငါက နင့်ဘေးနားမှာ ဘာလဲ။

သူများတွေ ဘယ်လိုမြင်မလဲ နွယ်ပွင့်ဇော်။

ငါ့သိက္ခာအတွက် နင် စဉ်းစားခွင့်ဝေးဖူးရဲ့လား။

ငါ့ကို သူများတွေက ကဲ့ရဲ့အတင်းပြောကြမှာ အမှန်ပါပဲ။

ငါက နင်လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရတဲ့ မွေးပွရပ်တစ်ခုမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ နင်သိရဲ့လား။

ရွယ်ပွင့်စော်က ဖျက်နှာလေးစုပုပ်ပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ
ထိုင်နေမိသည်။ မေမေဆူလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲနေ၏။
မေမေ့ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ။

“သမီး ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆို”

ဟု စစ်ဆေးမေးမြန်းလာသောအခါ ဖျက်စိတ် နိုင်ငံမှူးကို
ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိ၏။

နိုင်ငံမှူးပဲလား၊ ပြဿနာကို ဖန်တီးတတ်တာ သူပဲရှိသည်
မို့ သူပဲဖြစ်မှာပါ။

“မေမေ နိုင်ငံမှူးပြောတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးအေ ဒီကောင်လေးလည်း ငါမယုံချင်
တော့ဘူး၊ သူက သမီးခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေတော့တာ၊ သမီးဘက်
ပါနေပြီး ဘာမှပြန်မပြောဘူး”

မေမေက နိုင်ငံမှူးကိုပါ စိတ်တိုနေပါလား။

ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ။

စဉ်းစားကြည့်ပေမယ့် အဖြေမထွက်။

“သမီးရယ် သူများပြောစရာဖြစ်အောင် မနေပါနဲ့”

“နှစ်ယောက်တည်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊

နိုင်ငံမှူး ပါသားပဲဟာ၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြင်မတော်ဘူး”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“တကယ်သဘောကျရင် အိမ်ခေါ်လား၊ မေမေနဲ့

မိတ်ဆက်ပေး၊ နေ့စပ်ထားပေးမယ်”

အမယ်လေး...ဘုရားရေ။

မေမေ့စကားက မျက်လုံးပြူးသွားစေ၏။

နေ့စပ်ဖို့၊ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ နွယ်ပွင့်ဇော် လုံးဝမစဉ်းစား

သော အရာတွေပါ။ လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်အထိ ပစ်မယ့်

ရဲသေးပါ။ တော်တော်စဉ်းစားရမည့် ကိစ္စကြီးပါ။ မေမေ ဘယ်လို

ပြောလိုက်ပါလိမ့်။

“တကယ်မစဉ်းစားနိုင်ရင် မဆုံးဖြတ်နိုင်ရင် ရပ်တန့်က

ရပ်ပါတော့”

နွယ်ပွင့်ဇော် မကျေနေရဲ ဝန်းခနဲ ထထွက်ခဲ့သည်။

xxxx

သည်နေ့ သစ်ထူးနှင့်အတူတူ သီချင်းဆိုရမှာ။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခေါ်ပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး
ထိုအစီအစဉ်ကို မဖျက်ခဲ့ပါ။

နှယ်ပွင့်ဇော်က ပင့်သက်ရွိုက်ပြီးမှ ရေခိုးချိုးဖို့ ပြင်သည်။
သစ်ထူးကြောင့် ဖြစ်ရသောကိစ္စပါ။

သစ်ထူးက နှယ်ပွင့်ဇော်ကို အထင်သေးသည်။ တွဲစရာ
လူမရှိဘူးများ အောက်မေ့နေသလား။

မခံချင်စိတ်က နှယ်ပွင့်ဇော်ကို အမှားလုပ်မိစေသည်။
ကိုမောင်နှင့် တတွဲတွဲလုပ်နေလို့ မရတော့ပါ။

စကားရှည်ရှည် ဖြူဖြူမွေးမွေးကလေးက အနားမှာ မညီ
မညာ။ ဇာဖြူဖြူကလေးတွေလည်း ပါသည်။

အင်္ကျီက ဖြူလွှလွှနှစ်ထပ်တီရှပ်ကလေး။

လေဒီရှူးအနက်ကလေးက အပေါ်မှာ အဖြူလုံးကလေး
တွေပါတော့ အရမ်းကြိုက်သည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အတူတူဆိုရမှာဖြစ်ပေမယ့် သူနှင့်
နှယ်ပွင့်ဇော် မခေါ်။ စကားမပြော။

သစ်ထူးက ထင်ထားတာထက် ပိုမာနကြီးသည်။

ထင်ထားတာထက်ကို အေးတိအေးစက်နိုင်သည်။

နှယ်ပွင့်ဇော်ကို အရှုံးမပေး။ သီချင်းတိုက်ချိန်တွေကြ
တာတောင် စကားမဆို။

အမြင်ကပ်စရာကောင်းလှ၏။

အပေးအယူမျှစွာ လိုက်ဖက်ညီစွာ ဖျော်ဖြေသွားနိုင်တာ
ကတော့ ကျေနပ်စရာပါ။

အားလုံးက သူတို့သီချင်းကို သဘောကျသည်။ အားပေး
သည်။ နိုင်မှူးက သူတို့ပြန်ပြီးပြေလည်သွားမှာ စိုးရိမ်နေ၏။
ရတက်မအေးနိုင်။

သည်တစ်ခါ ပြန်ခေါ်သွားကြလျှင် သူတို့ ချစ်သူတွေ
ဖြစ်သွားတော့မှာ ကျိန်းသေသလောက်ပါ။

“ပြန်မယ်လေ နိုင်မှူး”

သူ့အလှည့်ပြီးတာနှင့် နှယ်ပွင့်ဇော်က ဆိုလာ၏။

“ဆက်မကြည့်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

နိုင်မှူးက နှယ်ပွင့်ဇော် သဘောအတိုင်း ပြန်ဖို့ပြင်၏။

ကားနားရောက်တော့ သစ်ထူးက ကားဘေးမှာ ကြိုရောက်နေပါသည်။

သစ်ထူးကိုမြင်ရတော့ သူရဲငယ် မွန်းကြပ်သွား၏။ ဟန်မပျက် ဆက်လျှောက်ရင်း နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာကို အကဲခတ်မိ၏။ သူ့မျက်နှာက ကျေနပ်သလို ပင့်ပင့်မော့မော့။

ဟူး...သွားပြီ။

သစ်ထူးက တကယ်ပဲ ဒူးထောက်အရှုံးပေးလိုက်ပြီလား။ အောက်ကျချောက်ကျ ကားဘေးလာစောင့် နေကတည်းက နွယ်ပွင့်ဇော် နိုင်သွားခဲ့တာ မှန်းဆလိုရသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်က သစ်ထူးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ဝင်ထိုင်၏။ နိုင်မှူးက မလွဲသာပဲ နှုတ်ဆက်ရသည်။

“အရမ်းကောင်းတယ်ဗျာ”

“တကယ်ပဲလား”

သူက ချိုးကျုံးဝုထင်ပြုစကားဆိုမိ၏။

“နိုင်မှူး”

“ဟင်”

“နွယ်ပွင့်ဇော်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ ရမလား”

“ဟာ...အဲဒါ သူ့ကိုမေး၊ ငါ ဆုံးဖြတ်ပေးရဦးမလား၊ ငါနဲ့မှမဆိုင်တာ”

သစ်ထူးက သူ့ဆီ လာခွင့်တောင်းသည်။

သူက တားမြစ်ပိတ်ပင် အိုင်စီးထားတာမှမဟုတ်ဘဲ။

သူ့ဆန္ဒနှင့်သူ။

“ခဏစကားပြောရအောင်”

သစ်ထူးက ပြုံးခနဲ ကားမောင်းသူနေရာ သွားဝင်ထိုင်ပြီး ဆိုသောအခါ နိုင်မှူး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့ပါ။ ဖမ်းဆွဲထားဆီးလို့ ရမှာတဲ့လား။

သူ နောက်ဖုံးကိုမှီကာ ကျောပေးရပ်နေလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ ခြောက်သွေ့လစ်ဟာသွားသည်။

သူ့အနေအထားကို သူ ရှောင်ရွာသဘောပေါက်လာ၏။

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချစ်သည်။

မမှီတဲ့ပန်းကို လှမ်းသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။

သူဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ဆော့ချာတာကတော့ ကိုယ့်နေရာဝင်ထိုင်ပြီး နွယ်ပွင့်ဇော်ကို စကားဆိုနေသည့် သစ်ထူးအား ဆင့်ကာဆင့်ကာ ဆွဲထိုးပစ်ရန်

သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ရန်ဖြစ်လိုက် စိတ်ကောက်လိုက်၊
အဖွဲ့တိုက်လိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက် ပြန်ချော့လိုက်နှင့် တစ်လောက
လုံးကို မော့နေပါရောလား။

သည်အနေအထားကနေ သူ ရုန်းထွက်ချင်မိသည်။

“ငါ တကယ်ကတိပေးပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို ငါ
ငြင်းမှာပါ။ ခေခေကလည်း မကြိုက်ဘူးလေ၊ အခုဟာက ပြောပြီး
သားဖြစ်နေလို့ပါ။ နင်လည်း အားတပ်မဟုတ်လား။”

နိုင်ရှူးက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ငါ လုံးဝမကြည့်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒီတစ်ခါတည်းပါ”

“သူက ဘာလို့ ခဏခဏ ရပ်ရှင်ကြည့်ချင်တာလဲ”

နိုင်ရှူးကောကြောင့် နွယ်ပွင့်ဇော်က ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှက်စနိုး
ဖြစ်သွား၏။

“သူက အဲဒီလို နီးနီးကပ်ကပ်ထိုင်နေတာ ကြည့်နူး
တယ်တဲ့၊ ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိပါဘူး”

နိုင်ရှူးမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွား၏။

နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေကာ ဘာမှမပြောဖြစ်အောင်
ထိန်းသည်။

ဒါဟာ အခွင့်အရေးယူခြင်းသက်သက်ပါလား။

နွယ်ပွင့်ဇော်က ခေါင်းညိတ်လက်ခံသေးတာလည်း
မဟုတ်ဘဲနှင့်။

“နိုင်မှူး”

“ဟင်”

“နင် အခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ အေးစက်စက်နဲ့”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အစက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ ဘာဖြစ်တာလဲ၊
ငါ့ကို မကျေနပ်တာလား၊ ပြော”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မညာပါနဲ့ဟယ်၊ ငါသိတာပေါ့”

နိုင်မှူးက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်နားက
ထထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။

“နိုင်မှူး”

နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထား၏။

သူ အားမနာနိုင်ဘဲ ရုန်းပစ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တော့ ပေါက်ကွဲမိလိမ့်မည်။

ပေါက်ကွဲမိလျှင် ရှုပ်ကုန်တော့မည်။

သည်းခံစိတ်က မီးပြင်းပြင်းနှင့် အပူပေးထားသော ရေလို
ခမ်းခြောက်လာနေပါပြီ။

ဘာလို သည်လိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ပေးရတာလဲ။ ဆင်ခြင်
တုံတရား မရှိဘူးလား။

နွယ်ပွင့်ဇော်က လက်ကို ဆောင်ရုန်းပစ်ပြီး ထထွက်သွား
သော နိုင်မှူးကို တအံ့တဩလေး ငေးနေမိ၏။

သူကတစ်မျိုး၊ ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ။

ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် စိတ်လုပ်ချင်သေးသည်။

ခက်ပါလား။

အလကား နွယ်ပွင့်ဇော် ခင်မှန်းသိလို့ သူက ရှောင့်တက်
ချင်တာ။ နောက်ဆို သူ့ကိုလည်း အေးစက်စက်ဆက်ဆံမှ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်တော့ နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ကို ရေသန့်
ဗူးကလေး ပေးလာ၏။

အမှောင်ထဲမှာ နိုင်ဖျူးနှင့် နွယ်ပွင့်ဇော် မျက်လုံးချင်း
ဆုံမိကြ၏။ နိုင်ဖျူးက မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်က နိုင်ဖျူး မကြည်မှန်းသိသဖြင့် တမင်လိုက်
လျော့ အလျှော့ပေးနေတာပါ။

“နေကြာစေ့စားမလား”

“မစားဘူး”

သူ့အဖြေက ပြတ်တောင်းတောင်း။

“ရော...ဒါဆိုပီကေ”

“မစားပါဘူး”

“ဟင်”

နှယ်ပွင့်ဇော်က စူးရှလက်ဖြာသော မျက်လုံးကလေးနှင့်
သူ့ကိုကြည့်လာ၏။

သူ အေးစက်စက် တုံ့ပြန်ကြည့်မိသည်။

မျက်လုံးနှစ်ခု စစ်ခင်းမိကြသည်။

နှယ်ပွင့်ဇော်က နှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်းနီစုကာ...

“ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း ပြန်တော့” ဟု တိုးသက်
သက်နှင်သည်။

သူ မတ်တတ်ရပ်ဖို့ပြင်သည်။

“ဟဲ့...နေပါဦး”

နှယ်ပွင့်ဇော်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲထား၏။

တကယ်ပြန်တော့မှာပါ။

မတားရင် သူ့ထပြန်သွားမိမှာ။

ရုပ်ရှင်လည်း စိတ်မဝင်စား။

ဟိုလူကိုမောင် ဆိုတာကြီးက နှယ်ပွင့်ဇော်ဘက်ကို
ကပ်လွန်းသည်။ တိုးလွန်းသည်။ ယိုင်မကျရုံတမယ်။ နှယ်ပွင့်ဇော်
က သိသိသာသာ နိုင်မှူးပဲတိုးကပ်ပြီး ကိုယ်လေးကွဲကာ အေး
ခက်နေရှာသည်။

အခုမှကြောက်နေပြီလား။ ထပြေးလို့လည်း မလွတ်။

ဘယ်နှယ်ရှိစ။ ယောက်ျားတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်

သိလို့ ကစားစရာလို သဘောထားနေရတာလဲ။

“နိုင်မှူး”

“ဟင်း”

“ဇာတ်လမ်းကြီးက မကောင်းပါဘူး၊ ပြန်ရအောင်”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည်။

နှယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ဘေးကို တိုးကပ်ထိုင်နေ၏။

သူ...အခုချိန်မှတော့ မပြန်ချင်။

တမင်အခွင့်အရေးယူချင်တာ မဟုတ်။

နှယ်ပွင့်ဇော်ကို သိစေချင်တာ၊ သင်ခန်းစာရစေချင်တာ။

နင်က မိန်းကလေးဆိုတာ နင်မေ့နေပြီလား။

“သား”

“ဗျာ”

“ခဏလာပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေက ခြံထဲမှ လှမ်းခေါ်သည်ဖို့ သူ ဆရာကားမှဆင်း

လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲဖေဖေ”

“ဟိုဘက်ခြံကို သွားလည်ရအောင်”

“ဗျာ”

“လာပါသားရဲ့ သူတို့ပဲ ခဏခဏလာနေတာ”

“လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ”

“သား အင်္ကျီလဲဦးလေ၊ ခွပ်ကျယ်နဲ့လိုက်မလို့လား”

၁၀၄

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အဝေးကြီးမှမဟုတ်တာ”

တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ မေမေက သူ့ကိုအရမ်းချစ်

သည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ဖက်ခြံသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟယ်...အန်တီ”

မြတ်နိုးက ဝမ်းသာအားရ ဖိတ်ခေါ်၏။

“မနက်ဖြန်ညဉ့်ခံဖို့အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေမှာပဲနော်”

“မရှုပ်ပါဘူး”

သူတို့မိသားစုကို ဧည့်ခန်းတွင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

မေမေက မြတ်နိုးမိဘတွေနှင့် စကားပြောတော့ သူက

ပျင်းခြောက်ခြောက်ထိုင်နေရသည်။

“နိုင်မှူးက မာနကြီးလားဟင်”

မြတ်နိုးက မေးသည်။ စူးစမ်းသော မျက်လုံးကလေးတွေ

နှင့်။

“မကြီးပါဘူး”

သူက ခေါင်းယမ်းသည်။

“မာနကြီးတဲ့လူတွေကို မုန်းတယ်”

သူက ခပ်တည်တည်ပဲ ပြောချလိုက်သည်။

“မာနမကြီးရင် ဘာလို့ စကားများများမပြောလဲ”

မြတ်နိုးစကားကြောင့် သူပြီးဖြစ်သွားသည်။ ပွင့်လင်း

သောကောင်မလေးပါလား။

“ကျွန်တော်က စကားနည်းတာပါ”

“ဪ...ဪ”

“မာနကြီးတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာစားမလဲဟင်၊ ကော်ဖီသောက်မလား”

သူကမငြင်းဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မြတ်နိုးက ခင်ဖို့တော့ကောင်းပါသည်။ ဖုတ်ဖုတ်ရွေရွေ

ရှိလွန်းသည်။

“တီဗီဂိမ်းကစားမလားဟင်”

သူပျင်းမှာစိုးသလို မေးလာ၏။

“ရပါတယ်”

မြတ်နိုးက နိုင်မှူးကို အားနာနေသည်။

သူ့ကို ဂရုစိုက်လွန်းသော မြတ်နိုးကြောင့် နိုင်မှူးလည်း

အနေခက်ရပါသည်။

အခုမှ သိကြတာဆိုတော့ နွယ်ပွင့်ဇော်လို မရင်းနှီးပါ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ဆို အချိန်တွေက ဘယ်လိုကုန်၍ ကုန်သွားတုန်းမသိ။

“နိုင်မျိုးလား”

ညကြီးမိုးချုပ် နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ဆီဖုန်းဆက်လာ၏။

“ဘာလဲဟ”

“ငါနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ပေးပါ”

ဖုန်းသံကြားကတည်းက သူ ထင်ခဲ့ဖူးမိတာပါ။

နွယ်ပွင့်ဇော်က အသံတိုးတိုးနှင့်လေ။

“ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“သစ်ထူးတို့အိမ်”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“နင်မသိသေးဘူး၊ သစ်ထူး ကားပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး
ခြေထောက်ထိသွားလို့”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

သည်လိုဆိုလျှင်တော့ သတင်းမေးဖို့ ဝတ္တရားရှိပါသည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်းသွားမေးလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊

နှင်ပါလိုက်ခဲ့”

“ဘယ်တုန်းကဖြစ်တာလဲ”

“ဒီနေ့ခင်းက”

“ပြီးရောလေ...ငါဘယ်ကိုလာရမလဲ”

“နှင်လာခေါ်ပေါ့၊ စောင့်နေမယ်”

“အင်း”

နှင်မှူး ခေါင်းညိတ်သည်။ သူက လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်
ခေါင်းပါးသူမဟုတ်။

“မေမေ”

နှင်မှူးက မေမေ့ကို သွားပြောသည်။ သူက ဘယ်သွား
သွား ပြောပြီးမှသွားတတ်သူပါ။

“မေမေ”

“ဘာလဲ...သားရဲ့”

“သစ်ထူး ကားပေါ်ကဖြုတ်ကျလို့တဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ အဲဒါ သား သူတို့အိမ် ခဏသွား
လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး တစ်ယောက်တည်းသွားမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ နွယ်ပွင့်ဇော်ပါတယ်”

“မြန်မြန်လည်းပြန်ရအောင် သား”

မေမေ့ထံခွင့်တောင်းပြီး လှစ်ခနဲထွက်ခဲ့သည်။

ခြံထဲကအထွက်မှာ မြတ်နိုးနှင့်တွေ့သည်။ သူကားကို
တုန့်ခနဲရပ်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကားပေါ်ကဖြုတ်ကျတာ
သတင်းမေးသွားမလို့ပါ”

“တော်တော်ခင်လား”

“အင်း...တစ်တန်းတည်းပဲ”

“ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မလဲ”

မေမေ့တောင် သည်လောက်မစစ်ဆေးပါလား။

“အတိအကျတော့ မဖြတ်တတ်သေးဘူး”

“ယောက်ျားလေးတွေက ညထွက်ရင် ပြဿနာများတယ်”

လေ့”

သူပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့ကိစ္စတွေပါနေပါရောလား။
မြတ်နိုးနှင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ထွက်လာ

ခဲ့၏။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို သွားခေါ်သည်။ သူမက အဆင်သင့်

စောင့်နေ၏။

နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာက စိတ်မရှည်မှုများပေါ်နေ၏။

သစ်ထူးအတွက် စိုးရိမ်ပိုနေသည်။

“မြန်မြန်လာ၊ ကြာလိုက်တာဟယ်”

“ချက်ချင်းထွက်လာတာပဲ”

သူက ကားကို မြန်မြန်မောင်းသည်။ နှေးရင် သူ့ကိုလေး

ဦးမှာ။

“နင် အရမ်းစိုးရိမ်နေလား”

နိုင်မျိုးမေးခွန်းကြောင့် သူမက တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်

သည်။

“ဟင့်အင်း...မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ စိုးရိမ်စရာအခြေအနေ

မဟုတ်ဘဲ”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ငါက သတင်းရရှိနေတယ်”

“ဪ...ဪ”

သူ မခိုးမခံပြုံးမိ၏။ သစ်ထူးကို တစ်သက်လုံးပဲ မခေါ်

တော့မလိုလိုနှင့်။

“နိုင်မျိုး”

“ဟင်”

“ငြိမ်လှချည်လား”

နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်သည်။

ဖွ...မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ငါတစ်ခုခုဖြစ်ရင်ရော

နင်စိုးရိမ်မှာလား”

ငါတွေ့နေတာ အဲဒါ။ ငါအရမ်းသိချင်တာ အဲဒါ။

နင် ငါ့အပေါ် ဘယ်လောက်လေးနက်သလဲ။

သစ်ထူးလောက် ငါ့ကို ဂရုစိုက်မှာလား။

နင်က ငါ့အတွက် နံပါတ်တစ်ပါး။ ငါကရော နင့်အတွက်

နံပါတ်ဘယ်လောက်ဖြစ်မလဲ။

တစ်လား၊ နှစ်လား၊ သုံးလား၊ လေးလား။

“ဟဲ့”

“ဟာ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က နိုင်မျိုးပန်းကို လှမ်းပုတ်လိုက်သဖြင့် နိုင်မျိုး
လန့်သွားသည်။

“ငါမေးတာဖြေပါဦးဟဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်တို့ဘေးခြံက ကောင်မလေးက လှတယ်နော်”

“နင် ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“ဟာ... မြတ်နိုးသခင်ခြံကလေ”

“ဪ... မြတ်နိုးလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူ့နာမည် မြတ်နိုးလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“သူက ခင်ချင်စရာလေးပါ”

“နင်နဲ့ခင်နေပြီမဟုတ်လား”

“နည်းနည်းပါးပါးခင်တာပါ”

“ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးပါလား”

“ငါနဲ့တောင်သေချာမသိသေးဘူး”

“သူတို့အိမ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေးလေ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က နိုင်မျိုးကို အကဲခတ်နေရင်း...

သူကမ္ဘာလေးထဲကို မြတ်နိုး အမှတ်မထင် ရောက်လာ
တာကလေးက နွယ်ပွင့်ဇော်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်ခဲ့သလား။

“နင် ဘာတွေထင်နေပြီလဲ”

ငါ့နှလုံးသားက မြတ်နိုးကို ရင်မခုန်ပါဘူး။

တစ်ဖက်သတ် သံယောဇဉ်ဆိုတာ အဆိုးရွားဆုံးဝေဒနာ
တစ်ခုပါ။

နင် တစ်နေ့နေနားလည်လာမှာပါ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာပွဲကအပြန်မှာ မိုးတွေ
စာ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသည်။

“ဟာ...ဝိုက်ဘာတ်မသွားတော့ဘူး၊ ပြဿနာပဲ”

နိုင်မှုူးက ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်သည်။

မိုးတွေ သဲကြီးမဲကြီးရွာနေတော့ ကားထဲက ဆင်းတာနှင့်
ခွဲခွဲနုနုသွားမှာမို့ ထိုင်နေရသည်။

“ခဏစောင့်လိုက်မယ်၊ မိုးစဲသွားအောင်”

“အင်း”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ပခုံးပေါ်မြို့ထားသော ပဝါကို ဖယ်လိုက်
၏။ မင်္ဂလာဆောင်သော သူငယ်ချင်းက နှစ်ယောက်စလုံးနှင့်
သိတာမို့ အတူတူသွားကြတာမူ။

“မိုးကလည်း အချိန်အခါမဟုတ်ကြီး”

“အင်းလေ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ကားမှန်ပေါ် ထိစင်လာသော မိုးစက်မိုး
ပေါက်တွေကို ငေးကြည့်နေ၏။

နိုင်မျိုးက MP3ကို ဖွင့်နားထောင်ဖို့ပြင်ပြီးမှ ပြုံးစိစိနှင့်
နားမထောင်တော့ဘဲ နွယ်ပွင့်ဇော်ဘက်လှည့်လာ၏။

“ငါမေ့နေတာ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“နင် နားထောင်ရင်းနဲ့ ဘာလည်းဆိုတာသိလာမှာပါ”

“နိုင်မျိုးနော်...နင် မဟုတ်ကဟုတ်က လာမပြောနဲ့၊
ငါကြောက်တတ်မှန်း သိရက်နဲ့”

“ခြေ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆို”

“နင် သရဲအကြောင်းပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးဆို”

နွယ်ပွင့်ဇော်က နားနှစ်ဖက် ပိတ်ထား၏။

“ခဏလေးပါ...သရဲအကြောင်းဆို နင်လုံးဝနားမထောင်
နဲ့၊ နားပိတ်ထား၊ ရတယ်”

သူက သူမလက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲဖယ်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ချောချောလှလှက
လေး၊ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်”

“အင်း...ငါ့လိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆက်ပြော”

“အဲဒီကောင်မလေးက ဆံပင်ကြီးက အရှည်ကြီးပဲ”

“ဘယ်လောက်ထိလဲ၊ ဆံပင်တစ်ရပ် လူတစ်ရပ်လား၊

ဒူးဆစ်ပုံးလား”

“အင်း...ဒူးဆစ်ပုံးလောက်”

“ပြော...ပြော”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ဆိုဖာကို မှီချပြီး ဆက်နားထောင်၏။

“တစ်ညနေမှာ ညနေစောင်း နေဝင်ချိန်ပေါ့ဟာ၊ အဲဒီ
ကောင်မလေးက ခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချထားတယ်၊
ဆံပင်တွေရေစိုနေလို့”

“အင်း”

“သူ့အမေက ဈေးထွက်နေ ငါးဝယ်လာတယ်”

“အင်း”

“ကောင်မလေးက သူ့အမေကိုသွားကြပြီး ငါးတစ်ကောင်
ဆွဲပြီး ရှေ့ကနေပြန်လာတယ်။ လမ်းမှာက လူလည်းရှင်းနေတယ်။
သစ်ပင်ကြီးတွေက အုံ့စိုင်းနေတယ်။ လေက တရဲရဲနဲ့ အသံမြည်
အောင် တိုက်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့၊ ငါသိတယ် နင်အဲဒီ
မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေပဲ ပြောတော့မှာ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် နားရွက်
နှစ်ဖက် ဝိတ်ထားလိုက်၏။

နိုင်မျိုးက အော်ရယ်သည်။

“တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ဟ၊ နားထောင်ပါ”

နွယ်ပွင့်ဇော်လက်ကို ဖယ်ချပြီး မရမကပြောဖို့ပြင်တော့
ကားတံခါးဖွင့်ပြီး နွယ်ပွင့်ဇော်က မိုးရေထဲဆင်းသွား၏။ နိုင်မျိုး
မျက်လုံးပြူးကာ လိုက်ချော့ရတော့သည်။

“ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဟင့်...ဟင့်၊ ငါ့ဂါဝန်လှလှ
ကလေးလည်း မိုးစိုသွားပြီ၊ Taxi ငှားပြန်မယ်၊ နင့်ကားနဲ့ မလိုက်
တော့ဘူး၊ အလကား စိတ်ပုပ်၊ သရဲခြောက်ခံရပါစေ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က မျက်ရည်ကျပြီး သူ့ကိုရန်တွေ့သည်။

နိုင်မျိုးရင်ထဲမှာ နွေးတက်ကာ နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာလေးကို
ကော်မက်မောမော တစ်မျက်မက်မက် ကြည့်နေမိ၏။

သည်လိုဆိုတော့လည်း အပြစ်ကင်းစင်လိုက်တာ။

ငါ...နင့်ကို အဲဒီလို ကလေးဆန်တာလေးတွေကြောင့်
ချစ်မိခဲ့တာထင်ပါရဲ့ကွာ။

“လာပါဟာ...နင်ကြောက်ရင် ဆက်မပြောတော့ဘူး။

မိုးတွေစိုကုန်ပြီ၊ ပြန်ရအောင်၊ အအေးမိမယ်”

သူ မနည်းချော့ခေါ်မှ ကားပေါ်ပြန်တက်လာ၏။

တစ်ခုသောမနက်ခင်းမှာတော့ သူ့အတွက် ကြေကွဲစရာ
စာတစ်စောင်ကို နွယ်ပွင့်ဇော်က ယူလာပြခဲ့သည်။ သူ့မျှော်လင့်
ချက် ကမ်းပါး ပြိုကျခဲ့ပြီ။

“နိုင်ငံမျိုး”

“ဟာ...အစောကြီးပါလား”

နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာကလေးက လန်းဆန်းချိုမြဲနေ၏။
လတ်ဆတ်သောအပြုံး။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အလှတွေပြင်ထားတာကိုကြည့်ပြီး မေးမိ၏။

“ဒီမှာ...နင့်ကိုပြမလို့”

သူမက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေး၏။ သူယူ၍ ဖတ်
လိုက်သည်။

သစ်ထူးလက်ရေးပါလား။ သူ ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ တွေ့ပြီလား၊ ဟင်း...ဟင်း”

သူ တစ်ချက်ပြီးမိ၏။ ရေးထားတာက ရှင်းရှင်းကလေး။

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်၊ ငါတို့ ပြေလည်ကြရအောင်” ဟု

ရေးထားသည်။

လွယ်လှချည်လား။ မြန်လှချည်လား။ သွက်လှချည်လား။

သူဆို သည်လိုစာမျိုးရေးဖို့ အင်မတန် ကြိုးစားရမှာ။

အင်မတန် သတ္တိမွှေးရမှာပဲ။

“ရောလေ”

စာကို သူမဆီပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာရှိသေးတယ်”

“တော်ပါပြီဟာ မဖတ်ချင်တော့ဘူး”

“ဖတ်ကြည့်ပါ၊ နင့်အကြောင်းပါတယ်”

“မဖတ်ချင်ပါဘူးဟာ”

“သူက တော်တော်အုတ်တုတ်တာဟဲ့” ဟု ကျေနပ်စွာ

ပြောပြနေသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ဒေါသထွက်သည်။ တကယ်ဆို သည်စာ

ကို သူ့ဆီလာပြောရာမလိုပါ။

နှစ်ယောက်စလုံးကို သူဘဝင်မကျ။ စိတ်ခုသည်။

တော်ပါပြီ...နွယ်ပွင့်ဇော်ကို သူမမျှော်လင့်ချင်တော့ပါ။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ သူ့ကို မေမေက လှမ်းခေါ်

သည်။

“သား”

“ဗျာ”

“မြတ်နိုးလေးကို ကျောင်းသွားရင် ခေါ်ပါလား၊ သူ့ခမျာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာကွဲ့၊ ခြံရံကပ်ရက်ပဲ၊ တကူးတက သွားခေါ်စရာမလိုဘူး”

“သား...အဲဒါပဲပြောမလို့၊ သား ဝင်ခေါ်ပေးမယ်”

“အင်း...ကောင်းသားပဲ၊ ဒါနဲ့ နွယ်ပွင့်ဇော်နဲ့ခေါ်ကြရဲလား”

“ခေါ်ပါတယ် မေမေ၊ သူများတွေ တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ ခပ်ခွာခွာနေတာပါ”

“ဪ...ဒီလိုလာ၊ အေးပေါ့ကွယ်၊ ကောင်းပါတယ်”

သူ အပေါ်ထပ်ရှိ ဝရန်တာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဝရန်တာမှာထိုင်ရင်း ယူကျုံးမရ ကြေကွဲနေမိ၏။

မနက်ဖြန်ကစပြီး သူတို့အခြေအနေ ကွာခြားသွားပြီး။

စည်းတစ်ဖက်ခြားသွားပြီး။

ထိုအသိက ရင်နာစေပါသည်။ ခံရခက်စေသည်။ အောင့်

သက်သက်နှင့်။

နင်အမြဲပျော်နိုင်ပါစေ နွယ်ပွင့်စော်ရာ။

“နိုင်မှုူး သုလှည့်မကြည့်ပေမယ့် သိပါသည်။ မြတ်နိုး

ဆက်လာတာကိုး။

မေမေက သူ အပေါ်ထပ်မှာရှိတာ ပြောပြလိုက်ပုံပင်။

“နင်စာမကျက်သေးဘူးလား။”

“ကျက်မှာပါ။”

သူ မြတ်နိုးကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

မြတ်နိုးက သူ့ကို မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ကြည့်လာ၏။

နိုင်မှုူးမျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိ။

မေးကြည့်ချင်ပေမယ့် မမေးဖြစ်ပါ။ စပ်စုသလိုဖြစ်မှာ

သို့ပါ။

“မနက်ဖြန် မြတ်နိုး ကျောင်းသွားရင် ခေါ်မှာလားဟင်၊

ကားကြိုလိုက်မှာနော်၊ ရမလား”

“အင်း...ရပါတယ်”

နိုင်ဖူးနဲ့အတူတူ သွားရမှာ ပျော်စရာကြီးသိလား။

သူက ဘာမှပြန်မပြော။ နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။

မြတ်နိုး မျက်နှာကလေးက သာနေသော လမင်းကြီးလို့

ဘာလို့များ နွယ်ပွင့်ဇော် သူ့အနားက လွင့်သွားရတာလဲ။

တကယ်ဆို သူ့ဘေးကထိုင်ခဲ့မှာ အမြဲတိုင်တတ်တာက နွယ်ပွင့်ဇော်
ပါ။

ငါက ဖယ်ထုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။

နင်က ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထထွက်သွားတာပါ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျောင်းတက်တော့ နွယ်ပွင့်ဇော်

ဆက်မလာသေးပါ။

“နိုင်ဖူး”

“ဟင်”

“ဘာလို့ ငါ့ကိုလာမခေါ်တာလဲဟင်”

“ငါ...မြတ်နိုးနဲ့လာတာ၊ နောက်နေ့တွေလည်း လာမခေါ်

ဘာဘူး”

“ဟင်...ဒါဆိုအပြန်ရော”

“ငါ အိမ်မပြန်သေးဘူး၊ မေမေခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ ရှိသေး

တယ်ဟ”

“ကောင်းပြီ...ရပါတယ်”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“နိုင်မှူး”

“ဘာလဲ”

သစ်ထူးက အနားလာရပ်သည်။

“နွယ်ပွင့်ဇော်နဲ့လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“နွယ်ပွင့်ဇော်က မခေါ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ကောက်ပြန်ပြီလား”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

သူက ဘာမှရှင်းမပြချင်ပါ။ စကားပြောချင်စိတ်ကို မရှိ။

ကျောင်းကပြန်တော့ နွယ်ပွင့်ဇော်ကို သစ်ထူးက လိုက်ဖို့

သည်။ နိုင်မှူးဘေးမှာက မြတ်နိုးသခင်။

နွယ်ပွင့်ဇော် ရယ်မောကာ စကားပြောနေသည်။ အပြုံး
မပျက်ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေမေးတာကို သူခံရသည်။ ဘာလို့ အတူတူ
မလာတာလဲတဲ့။ အဆင်ပြေသလိုသာ ကြည့်ဖြေလိုက်သည်။ ရှင်းပြ
စရာလည်း မရှိ။

ငါမခေါ်လည်း နင်ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ နင်ဘယ်

လိုမှမနေဘူး မဟုတ်လား။

“နင်မခေါ်တာနဲ့ ငါကသေရမှာလား” ဟု ငယ်ငယ်ကလို

ဝဲ နင်တွေးနေဦးမယ်မဟုတ်လား။

မေမေ့သိ နွယ်ပွင့်ဇော်က ဖုန်းဆက်ပါသည်။

မေမေက သူ့ကိုခေါ်ဖို့လာတော့ သူ ရေချိုးခန်းဝင်နေ
လိုက်သည်။

ဖုန်းမပြောချင်ပါ။ လောလောဆယ်ရွှေောင်နေတာ
အကောင်းဆုံး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေတတ်သွားမှာပါ။

xxxx

“အန်တီ”

“ဪ...သမီး”

“မေမေက ညနေ အန်တီဆီလာဦးမယ်တဲ့”

“ပြောနေရလား သမီး၊ အိမ်ချင်းကပ်လျက်ကိုများ အချိန်
တွေဘာတွေ ပြောနေရသေးလား၊ တကတည်းနော်”

မြတ်နိုး ငြိမ်နေလိုက်၏။ မေမေနှစ်ယောက်က ခင်နေကြ
ပါပြီ။

နိုင်မျိုးကိုမတွေ့သည့်မှာ မနက်ကတည်းကပါ။

ကျောင်းတက်ရဲလား၊ ကျောင်းမှာလည်းမတွေ့ပါ။ နိုင်မျိုး
က ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေသည်။

“နိုင်မျိုးကို မတွေ့ပါလားအန်တီ”

“အေးကွယ်...သားနေမကောင်းတာနဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ၊ ဆေးမသောက်ဘူးလား”

“ဆရာဝန်ဆီသွားပြပါဘယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာလေ...သားက အပေါ်ထပ်မှာ”

နိုင်မျိုးမေမေက ခေါ်သွားသည်မှို မြတ်နိုး နိုင်မျိုးအခန်းထဲ ရောက်သွားရသည်။

“နိုးပြီလား သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

နိုင်မျိုးက မြတ်နိုးကိုတွေ့တော့ ငေါက်ခနဲထထိုင်သည်။

“ချွေးတွေစို့နေပြီ၊ အင်္ကျီလဲဦး”

“အင်း”

“ထိုင်လေသမီး”

မြတ်နိုးက လက်ကလေးပိုက်ပြီး ရပ်နေ၏။

“ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“တက်တယ်”

နိုင်မျိုးမေးတာကို မြတ်နိုးက ဖြေသည်။ ကျောင်းသွားဖို့

လာခေါ်ပေမယ့် မြတ်နိုးက သိပ်မရင်းနှီးတာမို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာကြောင့်မလာတာလဲဟု မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

“မေမေ ကျွန်တော်ဗိုက်ဆာတယ်”

“ဗိုက်ဆာတာ ကောင်းတာပေါ့သားရယ်”

မေမေက သူ့အတွက် ဟောလစ်နှင့် မြတ်နိုးဖို့ ကော်ဖီ သွားစီစဉ်၏။

သူနှင့်မြတ်နိုး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ကိုယ်ပူသေးလားဟင်”

မြတ်နိုးက သူ့နဖူးကို စမ်းကြည့်ဖို့ လက်ရွယ်တော့ သူက မြတ်နိုးလက်ကို တားထားပြီး...

“အဖျားကျသွားပါပြီ”ဟု ဖြေလိုက်၏။

မြတ်နိုးက နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ချစ်စဖွယ်ပြုံးကာ...

“နင်ဘာစားမလဲဟင်”ဟု မေးလာ၏။

“တကယ်လား”

“အင်း...မြတ်နိုးကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးပါမယ်၊ ပြော”

“ကျေးဇူးပါပဲဟင်၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့”

သူတို့စကားဆိုနေတုန်းမှာပဲ ‘နိုင်မျိုးရေ’ဆိုသော ခေါ်သံ

နှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်ရောက်လာ၏။ သူမက ရင်းနှီးနေသူပီပီ ဧည့်ခန်း
ကိုဖြတ်၍ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာ၏။ သူ့အခန်းရှေ့ရောက်လာပြီး
တံခါးဖွင့်ထားတော့ဝင်လာ၏။

“နိုင်မျိုး”

“လာလေ”

“နင် နေမကောင်းဘူးဆို”

“အင်း”

နွယ်ပွင့်ဇော်က မြတ်နိုးကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“နင်ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျောင်းမှာမတွေ့လို့ အနီတို့ဆီ

ဖုန်းဆက်မှသိတာ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဖျားတာပါ”

“နင်ဘယ်နေ့ကျောင်းတက်မလဲ”

“နေကောင်းတော့တက်မှာပေါ့”

“နင်ကလည်းဟာ ဖျားစရာလား”

“တစ်ခါတလေတော့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သံတုံးသံခဲမှမဟုတ်

တာ”

“နင်အပြင်ထွက်လို့ရလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ နိုင်မျိုး မေးမိသည်။

စကားမပြောရတာကြာပါပြီ။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်လည်း အတူတူမဟုတ်တော့။

ရင်ထဲမှာ နွယ်ပွင့်ဇော်ကို သတိရသည်။ စကားသံကလေး

ကြားချင်သည်။

“အပြင်ထွက်ရအောင်”

နိုင်မျိုးက မြတ်နိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူ့ဘဝကြီးက ထိုစကားသံလွင်လွင်ညံ့ညံ့ကလေးကြောင့်
မိုပြည်ခဲ့တာ နေပေါင်း ညပေါင်းများစွာ။ နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့အတွက်
တော့ အခရာပါ။

မြတ်နိုးက မသိသလိုနေ၏။ နိုင်မျိုးနှင့် မြတ်နိုးက ဘာမှ
ဆိုင်တာမဟုတ်ပါ။

“နင်က ငါ့ကိုဘာကျွေးမှာလဲ”

“စားချင်တာကျွေးပါ့မယ်ဟယ်”

“လူမမာကလည်း ငတ်ကြီးကျလိုက်တာ တကယ်ပါပဲ”

“ဒါဆိုသွားတာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ အခုမှအများကျတာ” ဟု မြတ်နိုးက
ဝင်တားသည်။

နိုင်မှူးက မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုး လိုက်ခဲ့ပါလား”

နိုင်မှူးက မြတ်နိုးကိုခေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါလား မြတ်နိုးရဲ့”

မြတ်နိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ပြုံးဖြစ်သည်။

“သွားကြပါ၊ မလိုက်တော့ဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါဆို”

နိုင်မှူးက မြတ်နိုးကို ဘဝင်မကျသလိုဆို၏။

“နေပါစေ၊ မလိုက်တော့ဘူး”

မြတ်နိုးက ခေါင်းယမ်းသည်။ နွယ်ပွင့်ဇော်က သူတို့နှစ်ဦး
ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ အကဲခတ်နေ၏။ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ
ရင်းနှီးနေပြီလဲ။

“သား...ဒါဘယ်လဲ” ဟု မေမေက အထိတ်တလန့်
မေးသည်။

“ဒီနားပါ”

“ဟဲ့...ခက်တာပဲ၊ နေမကောင်းဘဲနဲ့ ဘာလို့ အပြင်သွား
ချင်ရတာလဲ”

“ခဏလေးပါဗျာ”

“နေကောင်းတော့ ဘယ်အချိန်သွားသွား ရပါတယ်သား
ရယ်”

“မေမေကလည်းဗျာ...သားနေကောင်းနေပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ နိုင်မှူး သက်သာနေပါပြီ”

နွယ်ပွင့်ဇော် ဝင်ပြောတော့မှ မေမေတိတ်သွားသည်။

သားက ဘယ်လိုဖျားတာလဲ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကိုမြင်တော့ ချက်ချင်းသက်သာသွားသော
အများ။ သားက လွမ်းဖျားဖျားတာလား၊ ကလေးမလေးနှင့် မခေါ်
ဘဲ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီမဟုတ်လား။
သားရင်ထဲကို မြင်သွားသလိုပါ။

နိုင်မှူးက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“နိုင်မှူးရေ”

“ဘာလဲ ပြော”

“နင့်ကို သစ်ထူးကမေးနေတယ်”

“ဘာမေးတာလဲ”

သူ့မျက်နှာက အနည်းငယ်တင်းသွားသည်။

တကယ်ဆို နွယ်ပွင့်ဇော် ခေါ်တဲ့နေရာကို သူမလိုက်လာ

သင့်ပါ။ နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ဘာလို့လိုက်လျော့မိပါလိမ့်။

သူ ‘သစ်ထူး’ နာမည်ပြောတာနှင့် နောင်တရလာမိသည်။

“ငါတို့ပြန်ရင်ကောင်းမလား”

“ဟင်...ချက်ချင်းကြီး”

“အင်း...အေးလာသလိုလိုပဲ၊ ပြန်ဖျားမှာစိုးလို့”

“အင်း...သဘောပဲလေ”

နွယ်ပွင့်ဇော်ဆီမှ သစ်ထူးအကြောင်း ထပ်မကြားချင်သဖြင့် ထပြန်လာခဲ့သည်။ ဟိုတုန်းက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုမျိုး ငါပြန်လိုချင် လိုက်တာ နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်။

ငါတို့နှစ်ယောက် ကမ္ဘာထဲကို သစ်ထူး ဝင်မလာခင်က အနေအထားမျိုး ငါဘယ်တော့မှ ပြန်ရနိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး။

သူတို့ပြန်ရောက်လာပြီး ခြံထဲမှာ စကားပြောဖြစ်၏။

“စာမေးပွဲနီးလာပြန်ပြီနော်”

“အင်း”

“နင် ဂရုစိုက်ဦး”

“အင်းပါ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိ သည်။

“ငါ မနက်ဖြန်မှ ဖုန်းဆက်မယ်”

နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်တော့ ဒုဗ္ဗရင်ထဲမှာ ထပ်ဟာကျန်ရစ်၏။

နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ဆီရောက်လာပြီး မထင်မှတ်သောကိစ္စ
တစ်ခုကို ပြောလာခဲ့၏။

“နိုင်ရှူးရေ...ငါ့ဖေဖေက တာဝန်နဲ့ နေပြည်တော်ပြောင်း
ရမယ်”

“ဟုတ်လား”

နွယ်ပွင့်ဇော်စကားကြောင့် သူလန့်သွားသည်။

“ဘယ်တော့လဲ”ဟု မေးမိ၏။

သူရင်ထဲ ဆွေးလျသွားသည်။

ရန်ကုန်နှင့် နေပြည်တော်က မဝေးပေမယ့် သူရင်ထဲ

အဝေးကြီးပဲလိုထင်မိသည်။

“နင်ကျောင်းတက်တော့ရော”

“ငါ့ဦးလေးအိမ်ကနေတက်မယ်၊ စာမေးပွဲပြီးမှ လိုက်သွား”

မှာပေါ့”

“ငါစိတ်ညစ်တယ် နိုင်မျိုးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ သူမမျက်နှာကို နေ့စေ့ကြည့်သည်။

ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး သူတို့ စကားဆက်ပြောသည်။

“နင်ကတော့ ဘယ်လိုမှခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

အထူးအဆန်း ပြန်မေးမိ၏။

“ခံစားမှုဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နင်နားလည်လို့လား”

နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်”

“ငါက အခုနေတဲ့အိမ်ကလေးမှာ ပျော်တယ်”

“ဧည့်”

“စာမေးပွဲပြီးရင် နင်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မလိုက်ပါဘူးဟာ”

ခပ်မြန်မြန်ပဲ ငြင်းမိသည်။ မေမေကလည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်။ သူသိသည်။ အိမ်နှင့်မခွဲချင်တာ မခွဲနိုင်တာ။ သူ့ကိုမခွဲနိုင်တာမဟုတ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“အမယ်လေးဟယ်... ငါတို့အိမ်လိုက်လည်တာပဲဟာ”

တို”

သူကိုယ်တိုင်က ရောရောယှက်ယှက် မလုပ်ချင်တော့တာ

ပါ။

ဝေးနေတော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ။

“ငါ သစ်ထူးကိုတောင် မပြောရသေးဘူး”

“ပြောလိုက်ဦးပေါ့”

နိုင်မျိုးက အဝေးကြီးကို လှမ်းငေးနေသည်။ အနာဂတ်ကို

ကြိုမမြင်နိုင်ပါ။

“နင်ကလည်းဟာ... ငြိမ်နေတာပဲ၊ စကားမပြောချင်ဘူး”

လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး နင်နဲ့ငါ ကျောင်းအတူသွားရအောင်”

ဟာ”

နွယ်ပွင့်ဇော်စကားကြောင့် ကြည်နူးမှုလေးများ လိုက်နေ

ဖြစ်သွားရသည်။ အခုလိုမှပြောပါမလားလို့။ တူညီသည့်ဆန္ဒတစ်ခု
တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်သည်။

“သစ်ထူးက ကြိုက်ပါ့မလား”

သူ့နေထားလို့မရ။ သူတို့က ချစ်သူစုံတွဲ။ မေးမြန်းထားရ
မည်။ သည်တော့ သူ့ဆန္ဒထက် သစ်ထူးဆန္ဒက ပို၍အရေးကြီး
သည်။

“ဂရုစိုက်လို့ဟာ... ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက်ပေါ့၊ ငါ
လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး”

“နင့်စိတ်ကို ငါနားမလည်တော့ဘူး”

“နိုင်မှူး”

သူက နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။

“နင့်အမေကရော ကြိုက်ပါ့မလား”

သည်လိုမေးလာတော့ သူ သက်ပြင်းရွှိက်မိ၏။ သူမက
မထိတထိပြီးသည်။

“ရပါတယ်”

သူက ခေါင်းမောပြီး ပြုံးမိသည်။ သူမအတွက်ဆို သူက
စွန့်စားချင်သူပါ။

နွယ်ပွင့်ဇော် သူ့အနားက ထွက်သွားတော့မည်။

သူကလည်း တကူးတကသွားတွေ့မှာ မဟုတ်ပါ။

သည်လိုနှင့်ပဲ တစ်ဘဝစီ အသက်ရှင်နေထိုင်သွားကြ

မည်။

မနက်အစောကြီး နွယ်ပွင့်ဇော်ကို သူသွားခေါ်သည်။

အတူမလျှောက်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ကျောင်းသွားလမ်း
ကလေးက ရင်ခုန်စေသည်။

ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ဟာရွာနှင့် တမ်းတနေမိတာ သည်လို
လမ်းလျှောက်နိုင်ခွင့်ကလေး။

ဟိုအရင်တုန်းကလိုပါပဲလား နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်။

“အန်တီဘာပြောလဲ”

“မပြောပါဘူး”

“နိုင်ဖူးရေ...ဟိုမှာ သစ်ထူးလာနေပြီ”

“ဟင်...ဘယ်မှာလဲ”

သူက မျက်လုံးစေ့ရှာသည်။ တကယ်မှတ်လို့ပါ။

ဘာမှမတွေ့။ သစ်ထူးအရိပ်ပင် မရှိ။

သူမမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမက လက်ခုပ်ကလေးတီးကာ “ဟိ...ဟိ” နှင့်
သဘောကျသွား၏။

“အလကားစတာ”

“ကျွတ်”

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ သစ်ထူးနှင့်တွေ့သည်။ သစ်ထူးက
သစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်စောင့်နေတာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးရှရှ
ကြည့်၏။

သူ မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် ကြည့်မိ၏။

“မုန့်သွားစားရအောင်”

“ငါမလိုက်တော့ဘူးလေ”

“မရပါဘူး”

နွယ်ပွင့်ဇော်က မထင်မှတ်ဘဲ နိုင်မှူးအင်္ကျီစကို ဖမ်းဆွဲ
ထားလိုက်၏။

“အတူတူသွားမယ်”

သစ်ထူးမျက်နှာက ရေခဲပြင်လို ဖြူဖွေးအေးစက်သွား၏။

“လာလေ”

သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် နိုင်မှူး ဘာမှဝင်မပြောလိုပါ။

ထို့ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်ကာ လိုက်ပါခဲ့၏။

“ဘာစားမလဲဟင်”

သူတို့ အတူတူ ကင်တင်နံ့ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

သည်နေ့မှ ရက်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေသော အပျော်
လေးများကို ပြန်တွေ့ရသည်။ ကိုယ့်မေတ္တာကို ဘာလို့များ မသိတာ
လဲကွာ။

သူ မချင့်မရဲဖြစ်မိသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးပေါ် ဆွဲခေါ်သွားပြီး
သူရဲထဲက သိပ်သည်းမှုတွေကို လှစ်ဟပြလိုက်ချင်ပါသည်။
အကျယ်ကြီး အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သူက ချစ်မိတ်တွေ ရင်ထဲမျိုးချပြီးရင်း မျိုးချခိုက်မှာ
နွယ်ပွင့်ဇော်က သူနှင့်ဝေးရာဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားနေပါ
ပြီ။

ငေးရီရီ ဆွေးမြဲမြဲ မျက်လုံးများနှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်ကို
ကြည့်ကာ နေမိ၏။

နောက်ဆို သည်ပုံရိပ်ကလေးကို မြင်ချင်ရင်တော့ မြင်ရဖို့
မလွယ်။

အချိန်တွေကလည်း အကုန်မြန်လိုက်တာ။
 နွယ်ပွင့်ဇော်က သူဦးလေးအိမ်မှာ သွားနေပြီး ကျောင်း
 တက်သည်။
 သူ့ဆီ တစ်ခါမှပေါ်မလာ။ လာစရာလည်း အကြောင်းမှ
 မရှိဘဲ။
 ကျောင်းတွင်တော့ ဆုံခိုကြပါသည်။
 သို့သော် ခါတိုင်းလို အချိန်အကြာကြီး မဟုတ်တော့ပါ။
 ပြီးတော့ သစ်ထူးက နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် တတွဲတွဲရှိနေတတ်
 တာ။
 သူ လှေကားမှဆင်းလာရင်း မေမေ့ကို ကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့
 ပြောရရင်ကောင်းမလားဟု တွေးမိသည်။ သူက ကော်ဖီကြိုက်
 သည်။ နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် အမြဲသောက်ရင်း ကြိုက်သွားတာပါ။

၃၆

အခုတလော မြတ်နိုးကလည်း ကျောင်းမတက်။ မြတ်နိုးလည်း ပျောက်နေသည်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ မအားလို့များလား။

ထိုစဉ် ခြေသံနှင့်အတူ သူ့ရှေ့ကို မြတ်နိုးရောက်လာ၏။

“ဟ”

သူ အံ့သြသွားရသည်။ အခုပဲ မြတ်နိုးအကြောင်းတွေး ဖြစ်သည်။

မြတ်နိုးက အခုရောက်လာသည်။

တိုက်ဆိုင်လွန်းမနေဘူးလား။ ဒါဆို သူမတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ပုန်းနေတာမဖြစ်နိုင်။

“နိုင်ဖူး နှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ ကော်ဖီသောက်ဖို့ဆင်းလာတာ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ငါက အချိန်ကိုက်ရောက်လာတာ”

သူနှင့်မြတ်နိုး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“ငါ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ငါ...ဖေဖေစက်ရုံဝင်းထဲမှာ သွားနေရမယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် ကျောင်းမတတ်ဖြစ်တာ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

“နင်အလုပ်ဝင်မှာလား”

“အင်း”

မြတ်နိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ဖေဖေလုပ်ငန်း

တွေ ပန်းပြောင်းယူရမှာ”

နိုင်ဖူး ငြိမ်သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲ လစ်ဟာသွားသလိုပါ။

နှယ်ပွင့်ဇော်နှင့်ခွဲရပြီး ခုတစ်ခါ မြတ်နိုးပါ အဝေးကိုသွား

တော့မည်။

“ကျောင်းရော”

“ကျောင်းပြောင်းရမှာပေါ့ဟယ်... ဟိုမှာပဲနေရမယ်

လေ”

“နင့်မေမေက လွှတ်သားပဲ၊ စိတ်ချသားပဲ”

“အမယ်လေး...မနည်းပြောရတာ၊ မလွှတ်ချင်ဘူး”

မြတ်နိုးက အလုပ်ခွင်ဝင်ဖို့ လတ်ဆတ်တက်ကြွနေ၏။

“နင်လာလည်ပေါ့...ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို”

“အင်း”

သူ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်၏။ တကယ်ရောက်ဖြစ် မရောက်ဖြစ်
မသိသေးပါ။

“ဒါဆို မြတ်နိုးပြန်မယ်”

“အင်း”

ဘာရယ်မဟုတ် ထွက်သွားသော မြတ်နိုးကျောပြင်လေး
ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“နိုင်ဖျူး”

မထင်မှတ်ဘဲ နိုင်ဖျူးကို လှည့်ကြည့်ပြီးခေါ်သည်။

“ဟင်...ဘာလဲ” ဟု သူ့အမ်းတန်းတန်းဖြစ်သွားရ၏။

“နွယ်ပွင့်ဇော်နဲ့ တတွဲတွဲမလုပ်ပါနဲ့ဟာ”

မြတ်နိုးက ပြောပြီးပြေးတော့သည်။ သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်။

မြတ်နိုးပြောသွားသောစကားကို သူနားမလည်ပါ။

နားမလည်ချင်ပါ။

မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

မကြားခဲ့ဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ရမည်။

“သားရေ...ကော်ဖီရပြီ”

မေမေလှမ်းခေါ်မှပဲ မြတ်နိုးကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဖ်စောင့်
နှိုင်းမိတာ သတိရ၏။ မြတ်နိုး ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ မေမေက ကော်ဖီနှစ်
ခြွတ် ဖျော်ယူလာသည်။

သူနှင့်မြတ်နိုး ပြောနေတာတွေ မေမေကြားသွားသည်ထင်။

“နိုင်မှူး...နိုင်မှူးရေ”ဟု အသံကျယ်ကျယ်ကလေး
 ကြားရတော့ သူ ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်သွား
 ရသည်။

နှယ်ပွင့်ဇော်၏အသံ။ သူ ဒက်ခနဲသိသည်။

နိုင်မှူး ခပ်မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

သူ့ကို ခါးထောက်ကြည့်နေသော နှယ်ပွင့်ဇော်ကို မြင်ရ
 သည်။

“လာလေ...ထိုင်ဦး”

“မထိုင်ဘူး”

သူက နှယ်ပွင့်ဇော်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ဒေါသကြောင့်လားမသိ သူ့ကို ဝင်းဝင်းတောက်မျက်လုံး

များနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

မျက်နှာလေးနီကာ တင်းမာအေးစက်နေ၏။

“နိုင်မျိုး...နင် အရမ်းအောက်တန်းကျတယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါနားမလည်ဘူး”

“နင်မသိယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကိုလုံးဝမကျေ
နပ်ဘူး”

“ခက်ပါလား၊ နင်ဘာတွေ လာစွပ်စွဲနေတာလဲ၊ ငါ့ကို
ရှင်းအောင်ပြောပြပါလား”

“နင်သိပါတယ်၊ အခု နင်လုပ်လို့ ငါ သစ်ထူးနဲ့ ပြဿနာ
ဖြစ်ရပြီ”

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရင် နှိုးရခက်တယ်တဲ့၊ ဟုတ်မှာ
ပဲ၊ နင် သစ်ထူးကိုသွားပြောတယ်၊ မဟုတ်လား၊ ငါ ကိုမောင်နဲ့
တွဲနေတယ်၊ ရုပ်ရှင်အတူတူကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ နင်သာသာထိုး
ထိုး ပိုပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ နင့်စိတ်ဓာတ်က မပြောင်းလဲပါ
လား”

“နင့်ကို ငါတစ်သက်လုံးမခေါ်တော့ဘူး”

နှယ်ပွင့်ဇော်က နာနာကြည်းကြည်းပြောသည်။

စကားဆုံးတာနဲ့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကို
ကျကျနုနု အထင်လွဲနေပြီ။ ဖြေရှင်းခွင့်လည်းမပေး။ သူ့စကားပင်
နားမထောင်။

ခံပြင်းမှုများကို ဖယ်ထုတ်ကာ နိုင်မျိုး ပြုံးမိ၏။

“သားရေ...ဖုန်းလာနေတယ်” ဟု မေမေကခေါ်သည်။

“နိုင်မျိုးလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

ကိုမောင်၏အသံမှန်း သူသိသည်။ ဘာကိစ္စပါလိမ့်။

“ငါ အခြေအနေမှန်ကို သစ်ထူးကိုပြောလိုက်တယ်”

“ဘာ”

နိုင်မျိုးက အံ့သြစွာအော်မိ၏။ တရားခံက ကိုမောင်ပါ
လား။

နှယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ကိုထင်သည်။ ကိုမောင်ကို လုံးဝ
မထင်။

သူက ရာဇဝင်ရှိခဲ့တာကိုး။ ဒါပေမယ့် သည်တစ်ခါ
သူလုံးဝမဟုတ်။

ကိုမောင်မသိအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိမိမိ၏။

နှင်က ငါ့ဆို အကောင်းမမြင်တတ်တော့ဘူးလား
နှယ်ပွင့်ဇော်ရယ်။

ကိုမောင်က သူ့ကိုအရူးလုပ်လို့ မကျေမနပ်နှင့် ပေါက်ကွဲ
ပြီး သစ်ထူးကို ပြောလိုက်တာပါ။ တမင်မပြေလည်အောင်
လုပ်လိုက်တာ။

ဒါတွေကို နှယ်ပွင့်ဇော် ဘာမှမသိ။

သူ့ရှင်းပြရင်လည်း ယုံမှာမဟုတ်ပါ။

တစ်ခါတိုင်ပြောဖူးတော့ နောက်တစ်ခါတိုင်ပြောတာ

လည်း သူပဲဟု တထစ်ချစွပ်စွဲသည်။

သူ့မှာ ဘုမသိဘမသိ ခံလိုက်ရသည်။

သည်လိုပါပဲဟာ...

နှင်က ငါ့အပေါ်ဆို အဲဒီလိုအထင်သေးနေကြပါ။

သည်နေ့ စာမေးပွဲတွေဖြေပြီးသွားပြီမို့ နှယ်ပွင့်ဇော်က
သူ့မိဘတွေဆီကို ပြန်တော့မည်။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး လုံးဝမခေါ်။

ဖုန်းဆက်ကြည့်လျှင် ကောင်းမလား။

သူမက အသည်းမာလို့ နေနိုင်ပေမယ့် သူမှမနေနိုင်ဘဲ။

ဖုန်းဆက်တော့ နှယ်ပွင့်ဇော် လာကိုင်သည်။ ထူးသံက မပွင့်တပွင့်။

“ဟဲလို”

နှယ်ပွင့်ဇော်အသံက ချိုသာညက်ညောလှပါသည်။ သူ
အဲဒီလိုထင်မိသည်။

“နှယ်ပွင့်ဇော်”

သူခေါ်ပုံက မရဲတရဲ။ ရန်တွေ့ခံရမှာ လန့်သည်။

တစ်ဖက်က ဘာသံမှထွက်မလာတော့ပါ။ ငြိမ်နေသည်။

“ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ခြောက်ရက်နေ့”

ပြတ်တောင်းတောင်းဖြေလာ၏။ ပြန်ဖြေတာပဲ ကံကောင်း

သည်။

“ကားနဲ့လား”

“အင်း”

နိုင်မျိုးရင်ထဲ မွန်းကြပ်လာ၏။ နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာလေး
ကို မြင်ချင်မိ၏။

“ဒါပဲနော်”

“အင်း”

တစ်ဖက်က တယ်လီဖုန်းချသံ ကျယ်လောင်စွာပေါ်လာ
သည်အထိ သူကတော့ ဖုန်းကိုကိုင်ထားမိဆဲပါ။ ပြီးမှ ဖြည်းညင်း
စွာချလိုက်သည်။

ဆိုဖာတွင်ထိုင်ချရင်း သူခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ့စိတ်တွေ ဘာလို့ ဒီလောက်ပျော့ညံ့

ရတာလဲ။

စိတ်ကိုဝင်းရင်း အံ့ကိုကြိတ်ရင်း ကြိုးစားပြီး မေ့ပစ်နေ
တာပါပဲ။

သူ့ရှေ့မှာလာရပ်သော ခြေထောက်မွေးမွေးကလေး တစ်စုံ။

ခြေသည်းကို အဖြူရောင်လေး ဆိုးထားသည်။

မြတ်နိုး ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။

ခြေသံက ညင်သာလွန်းလှ၏။

သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း မော်ကြည့်မိ၏။ မြတ်နိုးနှင့် မျက်လုံး
ချင်းဆုံမိသည်။

မြတ်နိုး၏အကြည့်က သူ့ရင်ထဲကို လှိုက်ရှုသွားစေသည်။
နက်ရှိုင်းသော မျက်ဝန်း။ ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံက စကားပြောတတ်
သည်။

မြတ်နိုးက နိုင်မျိုးကိုကြည့်ကာ မျက်နှာကလေးပျက်သွား
၏။

သူဘာဖြစ်နေတာလဲ။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်နေသော ခံစားမှုကိုမြင်ရသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ” ဟု နိုင်မျိုးက မာဆတ်ဆတ်မေးလာ

၏။

မြတ်နိုးက မျက်လွှာချသည်။

သူစိမ်းဆန်စွာ အမေးခံရတာကို ရှက်မိ၏။

မြတ်နိုးရဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အပြုအမူတွေကို နင်မကြိုက်ချင်

တာလား။

မြတ်နိုးသခင်...နင်...နိုင်မျိုးကို ချစ်နေမိပြီလားဟု ကိုယ့်
ကိုယ်ကို မေးမိသည်။

“ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး”ဟု ခေါင်းခါမိသည်။ ပြီးတော့
သူ့ကို ခပ်စူးစူးလေး တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်”

“စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ငါပင်ပန်းနေလို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ မြတ်နိုးပြန်တော့မယ်”

အသက်မပါသော ခြေလှမ်းများဖြင့် နိုင်မျိုးအနားမှ ထွက်
လာခဲ့သူက မြတ်နိုး။

အားတင်းကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်တွေ
အကုန်လုံး သူ့နားမှာ ကျန်ရစ်သည်။

နိုင်မျိုးက ဇေယျဝါနှင့် မြတ်နိုးကို ပြန်ပြီးလှမ်းခေါ်လိုက်ရ
ကောင်းမလား တွေးမိတုန်းမှာပဲ မေမေက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ

သည်။

“သားရေ”

“ဗျာ”

“လာလေ...မေမေ့တီဦးကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက အလိုက်သိစွာ ဘာမျှမမေးပါ။

“သား...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မြတ်နိုး ခုနကပဲလာတာတွေ

လိုက်လား”ဟု မေးလာ၏။

“တွေ့ပါတယ်”

သူက သိသိသာသာ စကားနည်းနေ၏။

မြတ်နိုး ထွက်သွားတာ လှမ်းတွေ့လိုက်ပြီးသားပါ။ နိုင်မျိုး

ဘာပြောမလဲ မေမေကသိချင်တာ။ သူတို့အဆင်မပြေကြဘူးလား။

“သား”

“ဗျာ”

“မြတ်နိုးတို့စက်ရုံကို လိုက်မသွားဖြစ်ရင် နွယ်ပွင့်ဇော်ဆီ

သွားပါလား”

“မသွားချင်ပါဘူးဗျာ”

နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့်သူက အဆင်မပြေ။ စကားပင်ပြောတာ
မဟုတ်။

“ဒါဆို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သားဘာလုပ်မလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့”

နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်...

ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေးခေါ်မိသည်။ အပြင်မှာ ခေါ်ခွင့်
မရှိ။ သူ့ကို အဖက်မလုပ်။

အောက်ကျနောက်ကျ တကောက်ကောက်ခေါ်ရအောင်
သူ့မှာလည်း သူ့မာနဆိုတာရှိသေးသည်။

အားလုံးကို ခဏမှေးထားလိုက်ချင်သည်။ လုံးဝမတွေးချင်
တော့။

ထိုအချိန်ကစပြီး သူနှင့်နွယ်ပွင့်ဇော် မဆုံဖြစ်တော့ပါ။
သိပ်ခင်ခွဲကြပေမယ့် အရမ်းနီးစပ်ခဲ့ပေမယ့် သူတို့တကယ်ပဲ
ပြတ်တောက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့”

နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ဘေးနံမှာဝင်ထိုင်ပြီး ခေါ်လိုက်တာမို့
အတွေးအိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာရ၏။

“နင်ဘာမှမဝယ်ဘူးလား”

“မဝယ်ပါဘူး”

“ငါတော့ လျှောက်ကြည့်ရတာ မူးသွားပြီ” ဟု သစ်ထူး
ကဆိုပြီး သံပုရာရည်မှာသောက်၏။

“ဘာလို့ နင်ကမဝယ်တာလဲ”

သူမပြောဘဲ ရယ်မောလိုက်သည်။

တကတည်း...အလကားရမယ့်ဟာကို။

“ကဲ...ပြန်ကြမယ်”

သူတို့ သစ်ထူးကိုပျိုး နှစ်ယောက်သား အလှူတူပြန်ခဲ့ကြ

သည်။

“နွယ်ပွင့်ဇော်”

“ဟင်”

“နင် ခုထက်ထိမပြောင်းလဲဘူး”

“ဟုတ်လား”

“အရင်အတိုင်းပဲ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

နိုင်မျိုး ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေပြီး နွယ်ပွင့်ဇော်တို့

အိမ်ရှေ့မရောက်တော့ ကားကိုရပ်ပေးသည်။

“နင် အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူးလား”

“မဝင်တော့ဘူးဟာ”

“ပြီးရော”

မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းနှင့် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်

သည်။

နှုတ်ပင်မဆက်ချင်ပုံကလေး။ နိုင်မျိုးဆိုတာ နင့်နိုင်ဘက်

ပါပဲ။

“နိုင်မျိုး”

“ဘာလဲ”

“နင်က တော်တော်စိမ်းကားသွားပြီ”

သူမငြင်းပါ။ ခေါင်းလည်းမညိတ်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို လက်ပြပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လာသည်။

ဘာမှပြန်မပြောချင်။

နိုင်မျိုးက မြို့ရှေ့မှာကားရပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိ

သည်။ နွယ်ပွင့်ဇော်ပြောတာ ဟုတ်နေမလား။

သူ့စိတ်တွေ အနည်းထိုင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီလား။

နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့် ပတ်သက်ရင် ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ပြီလား။

“စိမ်းကားသွားပြီ”ဆိုသော စကားက သူ့အတွက် ကြား

ရတာဆန်းသည်။

အခုတော့ ငါသိလာပြီ။ ငါဟာ နင်နဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး။

ငါမြတ်နိုးသင့်တာ မြတ်နိုးပါပဲ။ ဟုတ်တယ်။

နင်က ငါ့နှလုံးသားကို ကြိမ်ကြိမ်အော်ရာရစေခဲ့တယ်။

နင်းချေခဲ့တယ်။

ငါ့ရင်တစ်ခုလုံး ထုံကျင်အွားခဲ့ပြီ။ သူ ငြိမ်သက်နေမိ၏။

မြတ်နိုးက နိုင်မျိုးအနား လျှောက်လာကာ...

“ဘာဖြစ်လို့ ခြံရံမှာကားရပ်ပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ရှက်စိတ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာ နီရဲသွား၏။ မြတ်နိုး ဘယ်လို
မြင်သွားတာလဲ။

“ဘာပြုံးတာလဲဆို”

“ဟောဗျာ... ပြုံးမိတာအပြစ်လား”

သူအံ့သြသွားရကာ မေးမိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်ဆို အမိန့်မရဘဲ မပြုံးတော့
ပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မြတ်နိုး ရယ်ချင်သွားသော်လည်း
ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီချပြီး ထိန်းထား၏။

“ရယ်ပါ... အဆင်မထားနဲ့၊ ပါးဖောင်းနေပြီ”

“ဟွန့်”

သူ့စကားကြောင့် မြတ်နိုးက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်သည်။

မျက်စိထဲမှာ သည်ကောင်မလေး သည်နေမှ ပိုချစ်စရာ
ကောင်းလာသလိုပါ။

“ဘယ်ကပြန်လာတာလဲဟင်”

စပ်စပ်စုစု မေးကြည့်မိသည်။ သည်မေးခွန်းကို သူကြိုက်

ပါ့မလား။

“ယုဇနပလာဇာဘက်ကပါ”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“နွယ်ပွင့်ဇော်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း
ပါသေးတယ်”

“အင်း”

“နင်ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ မြတ်နိုး”

“သိပ်မကြာသေးဘူး”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

မြတ်နိုး နေရာကမရွေ့ ရပ်နေ၏။ သူ့က ခြေလှမ်းစပြီးမှ
ပြန်ရပ်လိုက်၏။

“နိုင်မှူး”

“ဟေ”

“နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ကောင်လေးတိုင်း ကြိုက်တယ်နော်”

“သူကလှတာကိုး”

“အဟင်း”

“လှတော့ကြိုက်မှာပေါ့၊ ဘာဆန်းလဲ”

နိုင်မှူးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောလာ၏။

မြတ်နိုး ကျေနပ်မိသလိုပါ။ နိုင်မှူးရင်ဘတ်ထဲက ဆူး
အဆိပ် ပြယ်သွားခဲ့ပြီ။

“ကဲ...အိမ်ထဲဝင်မယ်ဆို၊ လာလေ”

သူ့ကို အေးဖူးပေးချင်စိတ်တွေ ဘယ်ကများပေါ်လာသည်
မသိ။ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ရင်ခုန်သံမြန်လာပြီ။ မြတ်နိုး ဘယ်လိုဖြစ်
နေမိပါလိမ့်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာရွှက်လိုက်၏။

မြတ်နိုး ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူရိပ်မိသည်။

သို့ပေမယ့် လုံးဝမသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။

“နိုင်မှူး အိမ်ထဲဝင်နှင့်တော့၊ ပါလာတဲ့လက်ဆောင်တွေ
သွားယူလိုက်ဦးမယ်”ဟု မြတ်နိုးက ဆိုလာ၏။

“ဟာ...နေပါစေ၊ အားနာစရာကြီး၊ မြန်မြန်သွားယူ
လေ”ဟု သူက ရွတ်နောက်နောက်လုပ်၏။

မြတ်နိုးဆီမှ ကြည့်နူးသော ရယ်သံကလေး ထွက်လာ၏။

ထိုရယ်သံကလေးက နိုင်မှူးဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစေသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကြောင့် ညှိုးနေသော သူ့နှလုံးသား မြတ်နိုး
သခင်ကြောင့် ပြန်လည်လန်းဆန်းလာရသလိုပါ။

မြတ်နိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားတော့ ရုတ်တရက်
“မြတ်နိုး”ဟု ပြန်ခေါ်မိသည်။ တိုးလွန်းသောအသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ
နောက်လှည့်ကြည့်မိသည်။

မြတ်နိုးရုန်းလက်သော မျက်စိများနှင့် ကြည့်နေသည်။

သူက မြတ်နိုးဘေးနားကို လျှောက်လာသည်။

“မြတ်နိုးမှာ ချစ်သူရှိလား”

“ရှင်”

သွစကားကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားရသည်။

ဘာတွေမေးနေတာလဲ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ။ သူဘာလို့သိ

ချင်တာလဲ။

ရုတ်တရက်ကြီးပါလား။ နိုင်ငံမျိုး ဘာစိတ်ကူးပေါ့ကဲသွား

ပါလိမ့်။

“မြတ်နိုး”

“ဟင်”

“မေးတာဆိုလေ”

“ဘာလို့သိချင်တာလဲ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပြင်းစွာနှိပ်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိတ်ပိတ်သည်။ မလွယ်ပါလား။ သူ့ကို မေးခွန်းကြီးထုတ်လာ၏။

သူ့ဘာလို့ သိချင်တာလဲ၊ ဘာလို့မေးမိတာလဲ။

“နိုင်မှူး... နင့်မှာရော”

မြတ်နိုး ပြန်မေးမိ၏။ သူက တစ်ခွန်းမေးတာကို ဟိုက နှစ်ခွန်းဆင့်ကာ မေး၏။

မိန်းကလေးတွေက အချစ်ကို ကြေငြာခွင့်မရှိ။ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်ခွင့်မရှိသည်။

“မြတ်နိုး... အအေးသောက်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“ငါသွားယူခဲ့မယ်”

သူက အအေးနှစ်ဖူး သွားယူလာပြီး တစ်ဖူးကိုဖောက်ကာ လက်ထဲပေး၏။ သူ့ပုံစံက ယုယုယယရှိလွန်းစွာ။ ရင်တွေတသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကြည်နူးမိ၏။

နိုင်။

ခုလို တယုတယမေးလာတော့ ဝမ်းသာပြီးစကားမပြော

သူ့စေတနာကို အလေးထားမိသည်။

သူယူလာပြီး ကိုယ်တိုင်ဖောက်တိုက်သော အအေးက ရင်ထဲကို အေးချမ်းသွားစေပါသည်။ နိုင်မှူးက လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်တာပါ။

“ကောင်းလား”

“အင်း”

“ရေငတ်ပြေရဲ့လား”

“ရေခွမငတ်တာ”

“ငါတော့ လည်ချောင်းတွေခြောက်နေတယ်”

သူက မြတ်နိုးကိုစိုက်ကြည့်လာသည်မို့ မျက်လွှာချဖြစ်သည်။

နိုင်မှူးက အအေးဗူးဖောက်ကာ မော့သောက်သည်။

စောစောက မေးခွန်းကို သူပြန်မစတော့ပါ။ မမေးခဲ့သလို

လို။

မြတ်နိုးက သပ်မမေးလည်း ဖြေချင်ပါသည်။

“မရှိပါဘူး” ဟု အဆက်အစပ်မရှိ ဖြေလိုက်၏။

“တကယ်လား”

သူ့အသံက ဝမ်းသာခြင်းတစ်ဝက်၊ မယုံနိုင်ခြင်းတစ်ဝက်။

သူ့မျက်နှာက ပျော်ရွှင်သွားတာပေါ်လွင်၏။

“မြတ်နိုးမှမညာတတ်တာ”

“ကောင်းတာပေါ့ဟာ”

မြတ်နိုး မသိမသာ ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။ သူက ဖွင့်ပြော
မှာမဟုတ်။

ဘာလို့မပွင့်လင်းတာလဲ နိုင်မှူးရယ်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အတွေးထဲမှာမေးဖြစ်သည်။

နိုင်မှူးက ချီတုံချီတုံ မပြတ်မသားနှင့် ဝေဝေဝီဝီ မြတ်နိုး
လက်လျှော့လိုက်၏။

သည့်ထက်သေချာအောင် စဉ်းစားပါစေလေ။

သူက မြတ်နိုးကို ခြံရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“နိုင်မှူး...နှင့် ငါတို့အက်ရုံကို လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

သူ ခဏစဉ်းစားလိုက်သည်။ ဘယ်လိုများငြင်းရပါ့မလဲ။

သည်လောက်ခေါ်နေတာကို မငြင်းချင် အားနာမိသည်။

“အင်း”

“အဲဒီလိုမှပေါ့”

ဝမ်းသာအားရ လှည့်ထွက်သွားသော မြတ်နိုးကို ကြည့်
ရင်း သူ ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်မိသည်။

နှယ်ပွင့်ဇော်...အစတုန်းက နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဘာမှမရှိခဲ့
ဘူး။ နောက်တော့ သစ်ထူးရှိလာတယ်။ အခုတစ်ခါ မြတ်နိုးပါရှိ
လာရင် နင်နဲ့ငါ ဝေးသထက်ဝေးသွားတော့မယ်။

နင်နဲ့ငါကြားထဲမှာ မြတ်နိုးကို မရှိစေချင်ပါဘူး။

ငါတတ်နိုင်သလောက် နင့်ကိုစောင့်နေမိတယ်။ မသိ

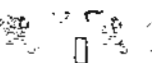
စိတ်က စောင့်နေတာပါ။

ငါ့နှလုံးသားက အိမ်နီးပေးလို့ စောင့်နေတာပါ။

ငါစောင့်နေတယ်ဆိုတာကို နင်မသိဘူး။

နင်သိလည်း နင်က တန်ဖိုးထားတတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ငါ့ဘက်က ပေါ်ပေါ်သီသီပေးနေတဲ့ ဒလဟောဓမ္မောတွဟာ နင့်
အတွက်တော့ ဘာမှအစိုးမတန်ဘူးမဟုတ်လား။ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်
တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နာကျင်မှုတွေ ဖြစ်လာနေပြီလား။

သူ့ သတင်းစာဖတ်နေတုန်း နောက်ကနေ မျက်လုံးနှစ်ဖက်
ကို အပိတ်ခံလိုက်ရ၏။ ရုတ်တရက်လန့်သွား၏။ သို့ပေမယ့်
ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူသိသည်။

အင်မတန်ယဉ်ပါးနေသော ကိုယ်သင်းနဲ့ကလေး။

“ဟဲ့”

“လန့်လိုက်တာဟာ”

“နိုင်မျိုး”

“ဘာလဲ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သတင်းစာဖတ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

သူ ဘုတောပစ်လိုက်သည်။

“တွေ့သားပဲ၊ နင့်မှာ ဘာအလုပ်ရှိလဲလို့မေးတာဟဲ့”

“ရှိတာတော့၊ အများကြီးပဲ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ နင်အားပါတယ်”

“မအားပါဘူး၊ နင်သာအားရင် လမ်းထွက်ပဲများနေတာ”

“ဘာ”

“ငါ့မှာ ဘာအလုပ်မှမရှိပေမယ့် နင့်လိုမဟုတ်ကဟုတ်က အလုပ်တွေကို ငါအလုပ်လို့မထင်ဘူး”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

နိုင်ငံမှူးက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“နိုင်ငံမှူး နင် မြတ်နိုးနဲ့ မလိုက်သွားဘူးလား”

“နင့်ကို ငါလိုက်သွားမယ်လို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ငါမသွားပါဘူး”

“ဒါဆို ငါနဲ့လိုက်နဲ့ပါလား”

“ငါမလိုက်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါမလိုက်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ငါအလုပ်တစ်ခုခုလုပ် တော့မယ်”

“နင်လည်း မစွဲသေးဘူးနော် နိုင်ငံမှူး”

“နင် ဒီနေ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်စကားတွေချည်းပဲ ပြောနေ ပါလားဟ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဆေးမှားသောက်လာပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တာတွေပြောတာ”

“ဒီနေ့စွဲချင်ရင် ဒီနေ့စွဲတယ်”

“ငါကြွား”

“တကယ်ပြောတာ”

“မယ့်ပါဘူး၊ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ငါ့ကိုများ ရယ်စရာမှတ်လို့လား”

“အင်းပေါ့”

နိုင်ငံမှူးက နွယ်ပွင့်ဇော်ကို ဆွေမယူရက်သလိုကြည့်နေ၏။

“ငါတို့ ကော်ဖီဆိုင် သွားထိုင်ရအောင်”

နွယ်ပွင့်ဇော်ဆီတာကို နိုင်ငံမှူးက ခေါင်းမညိတ်ဘဲ ငြိမ်နေ

၏။

“ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရသလားဟယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ လာ သွားမယ်”

“ဟာ...နေပါဦး”

“နင်တကယ်ကြောက်တတ်တာပဲ”

သစ်ထူးက နိုင်ငံမှူးနှင့် နွယ်ပွင့်ဇော် အတူတကွတွဲလုပ်
လျှင် ကြိုက်မှာမဟုတ်။

“သစ်ထူး စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်”

“အဲဒါလေးဟာ... သွေးစမ်းပါ”

သူမက လုံးဝဂရုမစိုက်၊ သူမကော ဘာလို့ဆင်ခြင်ရမှာလဲ။

ကော်ဖီဆိုင်ကို အတူတူထွက်လာခဲ့၏။

အစကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲမဟုတ်လား။

နွယ်ပွင့်ဇော်က ကော်ဖီနှစ်ခွက်မှာသည်။

“လောဘမကြီးလွန်းဘူးလား”

“ဖီဆိုင်က ကော်ဖီအရမ်းကောင်းတယ်ဟဲ့၊ နင်ရောမှာ
လေ”

“ရပါတယ်၊ နင်ကဧည့်သည် ဦးစားပေးရမှာပေါ့လေ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ဖွဖွပြီးသည်။ သူ ငတ်ခွတ်စွာ ထိုအပြုံး

ကို ကြည့်နေမိ၏။

သူရင်ခုန်သံက တခုတိတိနှင့်ပါလား။

သူရင်ခုန်မြန်နေပေါ့လား၊ ရင်ခုန်သံတွေ အေးမဲမသွား
သေးပါ။ ဟောင်းနွမ်းမသွားသေးပါ။ သူ့ဒုက္ခက မသေးပါလား။

“နာခေါင်းမှာ ခရင်မိတွေပေကုန်ပြီ”

နိုင်ငံမှူးက တမင်စလိုက်၏။ နွယ်ပွင့်ဇော်က ရှက်စနိုးလေး
ပြီးကာ အဟုတ်မှတ်ပြီး လက်ပေနှင့်သုတ်မှ တကယ်ပေကုန်တော့
သည်။

“ရှိသေးလား”

“အများကြီးပဲ”

“ကဲ...မထူးဘူး”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ကိတ်မုန့်ခရင်မိတွေ သူ့လက်မှာလှမ်း
သုတ်ပစ်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ...ဟိတ်”

“နင်ပဲစပြီးတော့”

နွယ်ပွင့်ဇော်က နှုတ်မ လေးကိုကိုက်ကာကြည့်သည်။

သူရင်ထဲမှာ ချားရုတ်တီးနေရသလို နွေးလိုက်အေးလိုက်။

“လာ...ငါသုတ်ပေးမယ်”

နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာပေါ်က ခရင်မိများကို သုတ်... မိမိ၏။

“ရပြီ...မရှိတော့ဘူး”

သူ့အာရုံထဲမှာ အားလုံးမေ့လျော့ကာ သတိလက်လွတ် နှယ်ပွင့်ဇော်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့ကို အချစ်က မှတ်လို ဖမ်းစား၏။

“အဟိ...ဘယ်ရမလဲ”

“ဟာ”

နှယ်ပွင့်ဇော်က လျင်မြန်စွာ သူ့ပါးကို ခရင်မိနှင့်သုတ်ပစ် ၏။

ကြည့်စမ်း...တော်တော်စိုးသည့်ကောင်မလေး။

“ကောင်လေးတစ်ယောက် ရက်ပါတယ်၊ ကရော်... ကရော် မျက်နှာမှာ ပေကျံကုန်ပါပြီ၊ သူများကို စ၊ချင်ဦး” လက်ညှိုးကလေးကွေးကာ ဆန့်ကာ သူ့ကိုသရော်နေ သည်။

“ညစ်ပတ်တယ်ကွာ၊ ကပ်စီးကပ်စီးနဲ့”

“ကပ်ပလေ့စေ နင်ဘာလို့လဲ”

“နင် ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ ငါပြောပြမယ်”

“သွား...မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လာမပြောနဲ့”

“အကောင်းပြောပြမလို့”

“မသိဘူး၊ ပြန်တော့မယ်၊ နားမထောင်ဘူး”

နှယ်ပွင့်ဇော် သူ့ကို စူးခနဲကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

သူက ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်သည်။

မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ခြောက်မှာသိပြီးသား။

လုံးဝနားမထောင်ချင်ပါ။

နိုင်ငံမျိုးက သူ့ပါးပေါ်က ခရင်မိတွေကို တစ်ရှူးနှင့်သုတ် ဖစ်ရင်း...

“သစ်ထူးနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆီမဆိုင်ပါလာပြန်ပြီ။

“အမှန်အတိုင်းပြောရမလား”

“အင်း...ပြောလေ”

“မပြောတပြေ”

“နင် မအံ့သြဘူးလား”

“နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးပဲဟာ မအံ့သြပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ငါ့သူ့ကို အနိုင်မယူပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“စိတ်ဆိုးလည်းခဏပဲ၊ သူမခေါ်လည်း ငါပြန်ခေါ်လိုက်တာပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ယောက်ျားတွေက အလကားပါဟယ်၊ အထင်မကြီးချင်တော့ဘူး”

တိတ်တိတ်သာနေရင်း နွယ်ပွင့်ဇော်ပြောသမျှ နားထောင်နေမိ၏။

“ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်နဲ့မြတ်နိုး ပြေလည်သွားရင်ကောင်းမှာ ငါတို့လေးယောက်”

ဪ...နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်။

ညမွှေးပန်းကို နေခင်းပိုင်းလည်း မွှေးမယ်ထင်ပြီး ခူးခြေစောင့်ဆိုင်း မျှော်လင့်နေမိတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပါလား။ ငါ အရမ်းအပါလား။

“ငါပြန်တော့မယ်ဟာ”

“အင်း...နောက်ကျနေပြီ”

“နင်လိုက်ဖို့လေး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မပြန်ချင်ဘူး”

“ဘာတုန်းကရော နင့်ကို ဘယ်သူလိုက်ဖို့လို့လဲ၊ အဝီ”

“ခဏလေးလိုက်ဖို့ရတာပဲ၊ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က နှုတ်ခမ်းစုသွား၏။
အခုတလော နိုင်ငံမှူးက အရမ်းကပ်သီးကပ်သပ် လုပ်လာသည်။ ပြတ်ပြတ်သားသားလည်း ဆက်ဆံလာသည်။

နီးနီးကလေးကို လိုက်မပို့ချင်။
ကော်ဖီဆိုင်နှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်အိမ်။
ကော်ဖီဆိုင်နှင့် နိုင်ငံမှူးအိမ်။ ဘယ်ဟာငိုနီးလဲ။ နွယ်ပွင့်ဇော်

အိမ်က ပိုနီးတာ။

ဒါလေးကောင် လိုက်မပို့ချင်။

အရင်တုန်းက ဂရုစိုက်ပေးမမှုတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။
သစ်ထူးဆိုတဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက် ဘဝမှာရှိလာတာနှင့်ပဲ နိုင်ငံမှူး
ထ လုံးဝလျစ်လျူ ၂ ပေကွာပြုရက်သည်။

“မပို့ချင်လည်းနေ၊ ငါ့ဟာငါပြန်မယ်”

နွယ်ပွင့်ဇော်က နိုင်ငံမှူးကိုမကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ဒုက္ခမရောက်စေချင်။

သူ့ဆန္ဒမပါဘဲ လိုက်ပို့မခိုင်းချင်။

ဖွတ်လည်းမပူဆာချင်။

နိုင်ငံမျိုးကို သတိရလို့ ကိုယ်က တမင်တကူးတက လာရတာပါ။ ဦးလေးတို့အိမ်က နိုင်ငံမျိုးတို့အိမ်နှင့် လှမ်းပါသည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း၊ တစ်မြို့နယ်တည်း မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် အမြဲတမ်း ကိုယ့်ဆန္ဒဆို ခေါင်းညိတ်လက်ခံတတ်သူက ခေါင်းခါငြင်းဆန်တာမျိုး ကြုံရတော့ ရင်နာမိတာအမှန်။ မထင်မှတ်သော တိုက်ခိုက်မှုပါ။

နိုင်ငံမျိုးကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။

နွယ်ပွင့်ဇော် ထွက်လာပေမယ့် နိုင်ငံမျိုးက လှမ်းမခေါ်ပါ။ အမှန်တိုင်း တိတ်တိတ်ကလေး ဝန်ခံရမယ်ဆိုပါရင် လှမ်းခေါ်လိုက်ဖို့ မျှော်လင့်နေမိသေးသည်။ လှမ်းခေါ်မှာမဟုတ် ယုံကြည်နေမိသေးသည်။

သို့ပေမယ့် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာပါ။

နိုင်ငံမျိုးက လုံးဝလှမ်းမခေါ်။

တကယ်ပဲ နေနိုင်ရက်သူပါလား။

သူ့အသည်းက ဘာလို့ သည်လောက်မာသွားရတာလဲ။

မြတ်နိုးရှိနေလို့လား။

ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မှာပါ။

နိုင်ငံမျိုးရေ...

ငါဟာ အင်မတန် အတ္တကြီးတဲ့သူပါ။

ငါ့ဘေးမှာ သစ်ထူးရှိနေပေမယ့် နင့်ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်ဘူး။

ဒါဟာ မတရားမှုပါပဲ။

ငါ သဘောထားနည်းနည်းကြီးသင့်ပါတယ်နော်။

နင်က ငါ့သူငယ်ချင်း။

နင် ချမ်းမြေ့မယ်ဆိုရင် ငါနားလည်ပေးရမှာပေါ့။

မျက်ရည်တွေက ချက်ချင်းဝှေ့တက်လာသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော် တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

“ဘယ်လို...ဘယ်လို”

နွယ်ဝွင့်အော်က ကြားရသောသတင်းကို မယုံနိုင်စွာနှင့်
မျက်လုံးကလေး ပိုင်းစက်ကာ နားထောင်နေမိ၏။

“မြတ်နိုးတို့ စီစဉ်ပေးတာတဲ့”

“အဘျ”

စိတ်ထဲမှာ မခံချင်။ ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိ။

မြတ်နိုးရယ် မြတ်နိုးမိဘတွေရယ် နိုင်ငံမှူးမိဘတွေရယ်
နိုင်ငံမှူးကို နိုင်ငံခြားပြိုပြီး ပညာလည်းသင်၊ အလုပ်လည်းဝင်စေမတဲ့။

သူတို့က နှစ်အိမ်တစ်အိမ် တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း
ဖြစ်သွားပြီလားမသိ။

“သွားမိနဲ့ သဘောတူလို့သာ ခုလိုစီစဉ်ပေးတာပေါ့ပဲ၊
မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း...ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

ဖုန်းဆက်သတင်းပေးသော သူငယ်ချင်းကို မသိစေချင်ပါ။
ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိထားမိ၏။ နိုင်ငံ
က သည်ကိစ္စကို ဖုန်းပင်မဆက်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ဆိုသော သူငယ်ချင်းကို ဥပေက္ခာပြုရက်ပြီ
လား။ ကိုယ့်ကို ဖုန်းကလေးဆက်ပြီးဖြစ်ဖြစ် ပြောသင့်ပါတယ်လေ။
ကိုယ်လည်း သိသင့်တာပဲ။

နိုင်ငံမှူးဘဝထဲမှာ နွယ်ပွင့်ဇော်က လုံးဝမှေးမှိန်သွားပြီလား။

နွယ်ပွင့်ဇော်က ဖုန်းချပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ထိုင်နေမိ၏။
သစ်ထူးနှင့် ခုတလော မပြေလည်။

ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်လာမိတာက သစ်ထူး
အပေါ် နှစ်နှစ်ကာတာ ကိုယ်မချစ်ပါလားဆိုတာပဲ။ သစ်ထူးက
လည်း ဒါကိုသိမှာပါ။

သူ့ဘက်က လမ်းခွဲစကား စမပြောချင်လို့သာ ငြိမ်နေတာ။
နွယ်ပွင့်ဇော်နှင့်သူ မပြေလည်တာ ကြာပါပြီ။ တွဲလက်စနှင့် တွဲမြဲ
တွဲလျက် ဆက်တွဲနေကြပေမယ့် အရင်တုန်းကလို အသက်ပါနွေး
ထွေးမှုရှိတော့တာမဟုတ်။

နွယ်ပွင့်ဇော် တစ်စတစ်စ သိလာတာက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
နိုင်ငံမှူးတစ်ယောက်ပဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခိုဝင်နေရာယူထားခဲ့သည်
ဆိုတာပါပဲ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သူတို့က အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေ
လောင်းတယ်လေ”

နိုင်မှူးက ခေါင်းမော့ပြီးရယ်၏။

ရွယ်ပွင့်ဇော်က သူ့ကို စူးခနဲကြည့်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲဟဲ့”

“ရယ်ရလို့ပါ”

“ငါပြောတာ ရယ်ရတယ်ဟုတ်လား၊ နင်တော့ ဘုမသိ
ဘမသိနဲ့ နဖားကြိုးအထိုးခံရတော့မှာပဲ”

နိုင်မှူးက သင်ရယ်သည်။

“ဟဲ့...တော်ပြီ၊ ငါစေတနာနဲ့ သတိပေးတာကို နင်က
ရယ်ချည်းပဲနေတော့ မပြောတော့ဘူး၊ ထွေးကြားက ခါးမနာတော့

ဘူး၊ နင့်ထိုက်နဲ့နပ်ပဲ”

နိုင်မှူးက နွယ်ပွင့်ဇော် မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သည်မျက်နှာကလေးကို အာရုံထဲမှာ အလွတ်ရသည်။ သည်အသံကလေးကို နှလုံးသားက အလွတ်မှတ်မိသည်။ မြတ်နိုးနှစ်သက်မိသော ရင်ထဲက လမင်းကလေးပါပဲ။

ခုထက်ထိလည်း ချစ်နေမိတုန်းပဲ။

ရင်ခုန်သံတွေ လတ်ဆတ်နုပျိုနေဆဲပဲ။

တစ်နေ့နေ့ ရေးရမယ်ဆိုတာလည်း သိနေပြီးပြီ။

အဲဒီအတွက် ခံနိုင်ရည်လည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိနေပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် ရင်ခုန်သံက အေးခဲမသွား ဟောင်းနွမ်းမသွား။ ပူနွေးရှင်သန်နေဆဲပါ။

“ပြောပါဦး... နောက်ထပ်ရော ဘာစကားပုံရှိသေးလဲ”

“မပြောတော့ဘူး၊ နင်က ကျွဲပါးစောင်းတီး အလကားပဲ၊

ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာကို နားမလည်ဘူး၊ နင့်ကို မြတ်နိုးနဲ့သဘောတူတာ ပေးစားချင်တာ၊ နင်ရှာသမျှလိုချင်တာ”

“သိသားပဲ”

သူက လုံးဝမတုန်လှုပ်သလိုဆိုလာ၏။

“သိတယ်”

“ဒါပေါ့ မေမေက ငါ့ကိုပြောပြီးသား၊ မြတ်နိုးနဲ့ သဘောတူတယ်၊ မြတ်နိုးကို ပြန်လာရင်လက်ထပ်ပါလားတဲ့ဟ”

“ဘာ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က ဂုန်းခနဲထရပ်သည်။

နိုင်မှူး သိပါစေတော့ဆိုပြီး ကိုယ်က ပြောပြနေလိုက်ရတာ နိုင်မှူးက အားလုံးသိပြီးသား။ သူတို့က ပွင့်လင်းစွာ အစီအစဉ်ဆွဲပြီးသားကိုး။

“နင့်သဘောကရော”

မျက်နှာကလေးငယ်စွာ တုန်လှုပ်မှုနှင့် မေးမိ၏။

“ငါ မြတ်နိုးကို ငြင်းသင့်လား”

နိုင်မှူးက ပြန်မေးသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကို စူးစူးတည့်တည့်ကြည့်နေ၏။

“ငါ မငြင်းသင့်ဘူးမလှ၊ ဟား”

ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိတော့ပါ။

နွယ်ပွင့်ဇော် ရင်ထဲမှာ မွန်းကြင်ပြီး အသက်ရှုပ်မဝချင်။ နိုင်မှူးကို အော်ဟစ်ရန်တွေ့ချင်သည်။ ဒေါသတကြီး

ပေါက်ကွဲချင်သည်။ ရင်ထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆူနေပြီ။ သည်ကိစ္စကို ခွင့်ပြုနိုင်။

သူမ အမှန်တကယ်ပဲ သွေးငျက်ခြောက်ခြားနေမိသည်။
ခါတိုင်းလိုပဲ နိုင်ငံကြမို့ ဗိုလ်ကျကာ အမိန့်ပေးချင်သည်။
နိုင်ငံမှူးက လိုက်နာပါမလား လက်ခံချက်ဆုတ်ပါမလား။
ငါ...တကယ်ပဲ ရှုံးထွက်ဖြစ်ရတော့မှာလား နိုင်ငံမှူး။
ဘယ်လိုပဲ ရန်တွေပေါက်ကွဲချင်ဦးတော့ မိန်းမမာန အောင့်
ထိန်းသင့်တဲ့လူမို့။ နှုတ်ဖျားက ဘာစကားလုံးမှမထွက်။ နှုတ်ခမ်း
တွေ တင်းတင်းစေ့ကာ ရင်ထဲမှာပဲ မှန်တိုင်းက ပြင်းထန်စွာ
မွေ့နှောကနေ၏။

“နင် ငါနဲ့မြတ်နိုးကို သဘောတူတယ်ဆို”

နင်ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ နိုင်ငံမှူး။

ငါဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောရမလဲ။

“နင်ပဲပြောခဲ့တာ ငါနဲ့မြတ်နိုး ပြောလည်သွားရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲဆို”

အဲဒီတုန်းက နင်ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ နားထောင်ခဲ့သလဲ။

ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနဲ့ နားထောင်ခဲ့သလဲ။

ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါတော့လား။

ငါ အဲဒီလိုအင်အားမျိုး ခံနိုင်ရည်သတ္တိမျိုးရှိမှ ဖြစ်မယ်။
မဟုတ်ရင် ငါ အလဲလဲအပြဲပြဲ ကျန်းတာကို အားလုံးမြင်တွေ့ကုန်
လိမ့်မယ်။

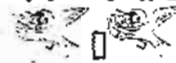
“နွယ်ပွင့်ဇော်”

“ဟင်”

“ငါ နင့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောမလို့ပါပဲ။ သေချာမှပဲ
ပြောတော့မယ်။ သွားခါနီးမှ နှုတ်ဆက်မယ်ဆိုပြီး တွေးထားတာ
ဟ”

နိုင်ငံမှူးရယ် ငါကပွဲပြီးမှ သိသင့်တဲ့လူလား။

ငါက နောက်ဆုံးမှ သိခွင့်ရှိသူလား။

ပိုင်နိုင်မှူးက ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ
ခါးဆန့်လိုက်၏။ သူထိုင်နေတာ တော်တော်ကြာသွားပါပြီ။

“ဟူး”

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ သူအောက်ထပ်ကို ဆင်း
လာခဲ့၏။

မေမေတို့ အိပ်နေပြီထင်။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်အိပ်မောကျနေပြီ။

ထဲမထိမ်းခန်းကို လျှောက်လာပြီး ရေခွေးတစ်ခွက်ထဲကို
ကော်ဖီမစ်ဖောက်ထည့်လိုက်၏။

မေမေဖျော်ဝေးသလိုတော့ အရသာရှိမှာမဟုတ်။

ကော်ဖီဖြစ်ရုံပဲ သူကဖျော်ဓာတ်တာ။

ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ပြီး ဧည့်ခန်းကိုလျှောက်လာခဲ့၏။

ဖုန်းမြည်သံကြားရတော့ သူ့မြန်မန်သွားကိုင်သည်။ အေး
တို့ နီးသွားမှာစိုးလို့ပါ။

“နိုင်မှူး”

ရွယ်ပွင့်ဇော်အသံကို ကြားရသောအခါ သူ အံ့အားသင့်
မိပါ၏။ လုံးဝထင်မှတ်မထားပါ။

အဆက်အသွယ်ပြတ်သလိုဝင် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

“နိုင်မှူး”

“ပြော...ငါနားထောင်နေတယ်”

“နင်...နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တော့မှာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နင်ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“ဓာသိသေးဘူး၊ အဆင်ပြေရင် ငါ ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေ
ရဦးမှာပေါ့”

“နင်တကယ်သွားမှာလား”

“အေးပေါ့ဟ...စိစဉ်ပြီးပြီ”

“နင်က ငါ့ကိုမတိုင်ပင်ဘူး၊ အဲဒါတွေ ပြန်မပြောချင်ပါ
ဘူး”

ရွယ်ပွင့်ဇော်က မကျေနပ်သလို ဆိုလာ၏။

“ပြီးရော...ပြီးရော ငါ နင့်ကို ဖုန်းမက်စေချင်တယ်
ဖွင့်ကြည့်ဦး”

“ဟုတ်လား...အေး...အေး”

ရွယ်ပွင့်ဇော်က ဖျတ်ခနဲ ဖုန်းချသွား၏။

နိုင်မှူးက ဖုန်းဖွင့်ပြီး ရွယ်ပွင့်ဇော်ပို့ထားသော Mes-
sages ကို ကြည့်မိ၏။

“Good Luck” ဆိုတာလေးကိုတွေ့ရ၏။

နိုင်မှူးနှုတ်ခမ်းတွေ ပြီးသွားရသည်။

ကျေးဇူးပဲ ရွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်...

နင့်ဆုတောင်းကြောင့် ငါအဆင်ပြေမှာပါ။

နင့်ကို သတိရနေမှာကလွဲရင်...

ဖုန်းမြည်သံက ထပ်မြည်လာပြန်သည်။

“ဟဲလို”

“နိုင်မှူး...နင့်ကွန်ပျူတာလည်း ဖွင့်ကြည့်ဦး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဖွင့်ကြည့်ပါဆို...ငါမပြောရတာတွေ ပို့လိုက်တယ်”

နိုင်ငံမျိုးက ကွန်ပျူတာရှေ့ ပြန်ရောက်သွားရသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

ခါတိုင်းနှင့်မတူ။

နိုင်ငံမျိုးရေ။

ငါ နင့်ကိုစောင့်နေလို့ရမလား။

ငါ စောင့်နေချင်တယ်။

ငါ့ကို စောင့်နေခွင့်ပေးပါ။

သစ္စာရှိရှိ စောင့်နေခွင့်ပေးပါ။

နိုင်ငံမျိုး ဖတ်ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်။

ထိုစာလုံးအတွက် မမြင်ဘူးသလိုကြည့်ကာနေမိ၏။

နွယ်ပွင့်ဇော် သူ့ဆီပို့လိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒါဟာ နောက်
ပြောင်နေတာများလား။

သူ နွယ်ပွင့်ဇော်ဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်သည်။

“နင်ဘာတွေရေးထားတာလဲ”

“နင်မြင်ပြီးပြီပဲ”

“ငါနားမလည်ဘူး”

“နင်နားလည်ပါတယ်”

နွယ်ပွင့်ဇော်၏ အသက်ရှူသံမျှင်းမျှင်းကလေးကို ကြားရ
သည်။ သူမက ဘာစကားမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ငါ...ငါလေ နင့်ကို ခွဲရတော့မယ်ဆိုမှ”

နွယ်ပွင့်ဇော်က အသံကလေးတုန်ခိုက်နေ၏။

နိုင်ငံမျိုးက မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားနေ၏။

“ငါ အသိနောက်ကျသွားပြီလား၊ နင့်ဘဝမှာ မြတ်နိုးက
နံပါတ်တစ်ဖြစ်နေပြီလားဟင်”

သူ ချက်ချင်းမဖြေ။ ဖြေရခက်သည်။

ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးရှိခဲ့တာက နွယ်ပွင့်ဇော်ပါ။

သို့သော်...သူ စိတ်နာချင်သည်။

“ဖြေလေ”

အလောတကြီးမေးလာ၏။

အခုမှ နင် တရေးနိုးလာတာလား နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်။

အရင်တုန်းကလိုပဲ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပါလား။

“နိုင်ငံမျိုး...နင်ဘာလို့ တိတ်နေတာလဲ၊ ဖြေလေဟာ”

“ငါ ဖြေစရာမရှိဘူး”

“နင်နဲ့မြတ်နိုးက ချစ်သူတွေလား”

နိုင်ငံမျိုးက သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“မမေးပါနဲ့ဟာ ငါဘာမှမဖြေချင်ဘူး”

သူ ဖုန်းကို အသာအယာချလိုက်၏။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည်တစ်ခါပဲ သူက ဖုန်းချပစ်
တာမျိုး ရှိသေးသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော် ဘယ်လောက် ဧွေ့ဧွေ့နုနုသွားမလဲ။ သူ့ကို
စိတ်ဆိုးပြီး ခေါ်မှာမဟုတ်တော့ပါ။

သူ့အပြုအမူက နွယ်ပွင့်ဇော်၏မာနကို ထိပါးလိုက်သည်
မဟုတ်လား။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်။

နိုင်ငံမျိုးကိုယ်တိုင် ကိုယ့်စိတ်ကို အံ့သြနေမိ၏။ တစ်ဖက်က
ခူးထောက်အရုံးပေးလာမှပဲ သူ့ဘက်က ပြတ်သားရဲစိတ်နှင့် နာကျင်
စိတ်တွေ တငွေ့ငွေ့ပေါ်လာခဲ့သည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်အပေါ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်၏။

သူထင်ထားသလိုပဲ ဖုန်းသံက ထပ်ပြီးမြည်မလာတော့
ပါ။ မာနနှင့် ထပ်ခေါ်မှာမဟုတ်။

သူမှားသွားပြီလား။

အချစ်နွယ်က သူ့ရင်ကို ရစ်မတ်ထားဆဲပါ။

ဒါကို သူသိပါသည်။

ချက်ချင်းပဲ သူဖုန်းခွက်ကို ပြန်မယူပြီး နွယ်ပွင့်ဇော်
ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်၏။

ဖုန်းက လိုင်းမအားပါ။ သူ သက်ပြင်းရှိက်မိ၏။

ချက်ချင်းပဲ နောင်တရသည်။

ဟင်းနီဖုန်းကို ခေါ်ရရင်ကောင်းမလား။ Messages
ပို့လိုက်ရမလား။

အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ နေနိုင်အောင်နေကြည့်သည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်က ဖုန်းခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ထား
ပြီး တအင့်အင့်ရှိက်ငိုသည်။

ဆုံးရှုံးသွားမှပဲ နင့်အချစ်ကို ငါပြန်လိုချင်မိတယ် နိုင်ငံမျိုး
ရယ်။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။

နွယ်ပွင့်ဇော်က ဖုန်းခွက်ကို ပြန်မချမိတော့ နိုင်ငံမျိုးက
ဖုန်းခေါ်၍မရ။

နွယ်ပွင့်ဇော်က အိပ်ရာထက်မှာ လှဲချပြီး မျက်လုံးကလေး
စုံမှိတ်ထားမိ၏။ သစ်ထူးနှင့် နိုင်ငံကို တစ်လှည့်စီမြင်ယောင်
လာမိသည်။

သေသေချာချာ စဉ်းစားလေ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သစ်ထူးရှိ
မနေတာ သေချာလေ။

အင်း...မဟုတ်သေးပါ။

သစ်ထူးက အပေါ်ယံတိမ်တိမ်ကလေး ရှိနေတာပါ။
အနက်၍င်းဆုံးအထိ ရှိနေတာ နိုင်ငံမှူး။

နွယ်ပွင့်ဇော် နှလုံးသားကို နိုင်ငံမှူးက ဘယ်အချိန်ကများ
သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါလိမ့်။ အငိုက်မိကာ သိပ်မသိခဲ့။ ထင်ပင်မထင်ခဲ့။

ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ နှင့် ခိုင်ခိုင်မာမာရှိတယ် နိုင်ငံမှူးရယ်။
နှင့်နှလုံးသားထဲမှာရော ငါရှိရဲ့လား။

အခုမှပဲ လန့်ဖျန်စွာ သိချင်လာခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေးရယ်...

ငါက နင်မှန် ဖြစ်လာတာမှ နင်က ဝေးသထက်ဝေးရာ
ကို မပြေးလိုက်ပါနဲ့နော်။

တိုးဖွဖွ တိတ်တဆိတ်တောင်းပန်ရင်း နွယ်ပွင့်စော်
အိပ်ပျော်သွား၏။

နွယ်ပွင့်စော်က ကိုယ့်ရုပ်လွှာကို တစ်ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ရှည်
ကြီးထဲမှာ သေချာကြည့်မိ၏။

အားပါး...ဝါး လှလိုက်တာ။

အရမ်းလှနေပါရောလား။

‘ဂရီ’ မင်္ဂလာဆောင်ဝတ်စုံက ဆန်းလည်းဆန်း လှလည်း
လှ။ ဂါဝန်ရှည်တစ်ထည်လုံး အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး အနားကွပ်အရောင်
က ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော ပတ္တမြားရောင်။

ပန်းတစ်ဖက်ပေါ်မှာပဲ စုဆွဲထားသော ဂါဝန်ရှည်က
ပန်းတစ်ဖက် ပေါ်လွင်နေတာမို့ ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိစေသည်။

မှန်စာအပျော့ကို ဝိုးအပျော့ခံပြီး ချုပ်ထားတာမို့ အိတ်ကျ
ကာ အရမ်းလှသည်။ ဘေးခွဲထားသည့် တစ်လျှောက်လုံးမှာ
ကြယ်သီးအနီရောင်တွေ တပ်ထားသည်။

ပန်းမပေါ်ချင်လျှင် မြို့ဖို့ ပဝါဖြူအရှည်က ပတ္တမြားရောင်
အနားကွပ်နှင့်ပါပဲ။

ဆံပင်ပုံစံကို ဂါဝန်ရှည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် ဆန်းဆန်း
ကလေး ထုံးဖြူပေးထားသည်။

နားဆွဲရှည် အနီရဲကလေးနှင့် အရမ်းလှပနေသော မျက်နှာ
ကလေး။

ဒါ... နွယ်ပွင့်ဇော်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။

"Wedding Dress" အဖြူကလေးကို မြတ်နိုးစွာ
ငုံကြည့်ကျေနပ်မိသည်။

သတို့သမီးလက်ကိုင်ပန်းတွေက မျက်စိရှေ့မှာ အများကြီး
ပါပဲ။

သတို့သမီးကို မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲမှာ ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်စေ
တာက သတို့သမီးလက်ကိုင်ပန်းပါပဲ။

လက်ကိုင်အိတ်လှလှတွေက မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲကို လာသူ
တိုင်း ကိုင်လေ့ရှိသည်။

လက်ကိုင်ပန်းဆိုတာက မင်္ဂလာသတို့သမီးအတွက်
သီးသီးသန့်သန့် ရှိနေတာပါ။

ဘယ်စဉ်သည်မှ လက်ကိုင်ပန်း မကိုင်လာကြပါ။

သို့ကြောင့်လည်း သတို့သမီးတွေကြားမှာ လက်ကိုင်ပန်း
ကိုင်ဆောင်ခြင်းဟာ ရေပန်းစားလှပါသည်။

သတို့သမီး လက်ကိုင်ပန်းအတွက် အဓိကအသုံးပြုသည့်
ပန်းများက နှင်းဆီပန်းနှင့် သစ်ခွပန်းဖြစ်သည်။ အရွေးများသည့်
အရောင်က ပန်းရောင်၊ အဝါရောင်နှင့် ခရင်မိကာလာတွေပဲဖြစ်
သည်။ လက်ကိုင်ပန်းပုံစံကိုတော့ အဝိုင်းနှင့် အသွယ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုး
လုပ်လေ့ရှိသည်။

ဂါဝန်ဝတ်သည့် သတို့သမီးများက အဝိုင်းပုံစံကို ကိုင်
လေ့ရှိပြီး မြန်မာဝတ်စုံ ထိုင်မသိမ်းဝတ်လျှင်တော့ သတို့သမီးက
လက်ကိုင်ပန်းအသွယ်နှင့်မှ ပိုလိုက်ဖက်ပါသည်။

လက်ကိုင်ပန်းကို နွယ်ပွင့်ဇော်က ပန်းအစုံပဲ နှစ်သက်
သည်။ ပန်းအခြောက်လက်ကိုင်ပန်းများကလည်း အင်မတန်လှပ
ခမ်းနားလွန်းတာအမှန်။

ပတ္တမြားသွေး နှင်းဆီပွင့်များကို ကြယ်ပန်းအဖြူကလေး
တွေရံကာ ပိုးကမာစ အဖြူတောင့်တောင့်ကလေးနှင့် အဝိုင်းပုံဖော်
ကာ ထိုပိုးကမာအဖြူကို ဖဲကြိုးနီနီနှင့် စည်းနှောင်ထားသည့်

သတို့သမီးလက်ကိုင်ပန်းကို ဝတ်စုံနှင့်လိုက်ဖက်ညီစွာ ရွေးချယ်ယူမိသည်။

“လှလိုက်တာ” ဟု ဧည့်ပရိသတ်တွေ ချီးကျူးသံကို လည်း နားထဲကြားယောင်မိသည်။ အသည်းပုံလေးဆင့် မင်္ဂလာကိတ်ကိုလည်း မျက်လုံးထဲမြင်သည်။

နှင်းဆီအနီနှင့် ဂန္ဓမာအဖြူ ရောစပ်ကာ ပြုလုပ်ထားသော မင်္ဂလာမုဒ်ဦး။

သတို့သားက နွယ်ပွင့်ဇော်လက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူပြီး မင်္ဂလာလက်စွပ်ကလေးကို စွပ်ပေးပြီး နူးညံ့စွာ လက်ဖမိုးကို နမ်းရှိုက်သည်။

သူ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကို ဘာလို့မတွေ့ရတာလဲ။ သူက အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ခန့်ညားလိုက်ဖက်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မွှေးလိုက်တာ...

စံပယ်ပန်းကုံးက အရမ်းမွှေးသည်။

မနက်တုန်းက ထိုင်မသိမ်း မရမ်းရောင်ကလေးနှင့် ဧည့်ခံပွဲလုပ်တုန်းက လည်ပင်းမှာ စွပ်ပေးခဲ့သော မင်္ဂလာအောင်စံပယ်

ပန်းကုံး။ ခုထက်ထိ နှာဝမှာ တသင်းသင်းနှင့် မွှေးကြိုင်နေသည်။

ခက်တာက နွယ်ပွင့်ဇော် သူ့ကိုမမြင်ရတာ။ သူ့ဘယ်သူလဲ မသည်းကွဲ။

“နိုင်မျှူးလားဟင်၊ နိုင်မျှူးမဟုတ်လား၊ နိုင်မျှူးပါနော်” ဟု နွယ်ပွင့်ဇော် အကြိမ်ကြိမ်မေးကာနေမိ၏။

သတို့သားက ပြန်မဖြေ။ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

ဒါ ဘယ်သူ့ရယ်သံလဲ။

နိုင်မျှူးလား။

သစ်ထူးလား။

နွယ်ပွင့်ဇော် နားစိုက်ထောင်မိသည်။

ခွဲခြားနေမိသည်။

ထပ်ရယ်လိုက်ပါ။

နောက်တစ်ကြိမ်ကြားရလျှင် သေချာသွားမှာပါ။

သူက လုံးဝမရယ်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ပြီးတော့ သူမကို ယုယညင်သာစွာ ဖက်ထွေးလာ၏။

သူ့ရင်ခွင်သည် အလွန်ပြည့်စုံအေးမြသော ကမ္ဘာတစ်ခုလိုပါ။ ရင်ထဲမှာ လုံခြုံနွေးထွေးလွန်းလှ၏။ သည်ရေမွှေးကို

ခွယ်ပွင့်ဇော် သိသည်။ အင်မတန်ယဉ်ပါးရင်းနှီးသည်။

“နိုင်မျိုး”

သူ့နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက နဖူးပေါ်အထိမှာ ခွယ်ပွင့်ဇော်
သည်းသည်းကွဲကွဲ သိသွား၏။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲပျော်သည်။

အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပြီး သူ့ကို အားပါးတရ ဖက်ထား
မိသည်။

သစ်ထူးမဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းသာမျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်း

ကာ လာ၏။

နိုင်မျိုးရယ်...

ငါက ချစ်လိုက်ရတာ။

သတို့သားက နင်မဟုတ်မှာ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။

ငါ နင့်ကို အဲဒီလောက်အထိချစ်တာ ငါ့ကိုယ်ငါ မသိခဲ့

ဘူး။

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကာ နိုးသွားချိန်မှာ မျက်ရည်စတွေ
က နားထင်မှာ စီးကျနေဆဲ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ငိုနေမိပါလား။

သို့ပေမယ့် အပျော်မျက်ရည်။

ဝမ်းသာလို့ မျက်ရည်ကျမိတာပါ။

အပျော်မျက်ရည်တွေကို မသုတ်ပစ်ချင်။

နာရီကိုရုန်းကြည့်ပြီး အိပ်ရာထက်က ဆင်းသည်။ မနက်

လေးနာရီစွန်းစပဲ ရှိသေးသည်။

ခွယ်ပွင့်ဇော်က ကက်ဆက်ကလေး တိုးတိုးဖွင့်သည်။

သိချင်းသံတစ်ခုကြားလျှင် ရင်ထဲ နေသာမလားလို့ပါ။

ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်မိတာက မနက်ကြရင် နိုင်မျိုးဆီသွား
တွေ့ဖို့ပါ။

နှလုံးသားကို မညာချင်။

နှလုံးသားကို သနားသည်။

R စာနည်နှင့် ကြိုးကြာတို့ ဆိုထားသော 'လွဲနေတဲ့ဆုံမှတ်
များ' သီချင်းက ရင်ထဲအထိ ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

“ကိုယ့်ဘဝရဲ့နေတွေရယ်

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ညတွေတိုင်း

တိတ်တဆိတ်နဲ့ အချစ်ဝင်လာ

တိတ်တဆိတ်နဲ့ အချစ်ထွက်သွား

နေဝင်ချိန်-နေထွက်ခဲ့ခြင်းတွေကို

ကိုယ့်စိတ်ဟာ မပြတ်သားဘူး

လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုနဲ့

နေဝင်ပြီးမိုးချုပ်...

ဆုံမှတ်တို့လွဲနေ

တားမြစ်ချက်တို့ရှိနေပြီ ချစ်လျှက်နဲ့...

ဆုံမှတ်တို့တွေ့ချိန်မှာ

မင်းနဲ့တို့လွဲနေ ချစ်လျှက်နဲ့...

နှယ်ပွင့်ဇော် ပင့်သက်မျှင်းမျှင်း ရှိကိမိ၏။

ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ နိုင်ငံမျိုးမရှိလို့ မဖြစ်တော့ပါ။

မနက်လေးမှာရီစွန်းစွန်းမှာ သူ့ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာခဲ့၏။

မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း အသိစိတ်ဝင်ဝင်လာချင်းမှာ နှယ်ပွင့်ဇော်ကို
ချက်ချင်းသတိရသည်။

သူ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး ခေါင်းယမ်းမိသည်။

သည်လိုသာဆို မလွယ်။

သူ့စိတ်ကို သူ ချုပ်ထိန်းထားချင်တော့ပါ။

သူ နှယ်ပွင့်ဇော်ကို ချစ်သည်။

သစ်ယူးကိုရော မြတ်နိုးကိုရော တောင်းပန်မည်။

နှယ်ပွင့်ဇော်ကိုလည်း စိတ်မညစ်စေချင်။

မနက်ဖြန် နေ့လယ်ကျရင် သူ နှယ်ပွင့်ဇော်ဆီသွားတွေ့

မည်။ သူ့မကို သိပ်ချစ်တာ ပြောပြမည်။

နှယ်ပွင့်ဇော်အတွက် လှပသော နှင်းဆီပန်းတွေ ယူသွားရ

မည်။

သူ တစ်ချက်ပြီးကာ သီချင်းထွင့်သည်။

သီချင်းသံတိုးတိုးနှင့် ပြန်အိပ်ဖို့ပါ။

R ဇာနည်နှင့် ကြိုးကြာတို့ စုံတွဲသီဆိုထားသော လွဲနေတဲ့

ဆုံမှတ်များသီချင်းက ရင်ထဲကို ပါးပါးကလေး စီးဝင်လာ၏။

ဆုံမှတ်တို့လွဲနေ...

တားမြစ်ချက်တို့ရှိနေပြီ ချစ်လျှက်နဲ့...

ဆုံမှတ်တို့တွေ့ချိန်မှာ

မင်းနဲ့တို့ လွဲနေ ချစ်လျှက်နဲ့...

အရှေ့ဘက်မှာ စောင့်ခဲ့တယ် ကိုယ့်ဘက်ကို လာနိုင်

မလား...

အနောက်ဘက်ကမ်း ကိုယ်ကလည်း စောင့်နေဆဲရပ်နေ

လို့

မင်းစိတ်နဲ့သွားအဝေး ...

ခေါ်နေသံမကြားရဘူး

ဆို...မင်းနဲ့နီးလာလည်း

ခေါ်သံမကြားတော့ဘူး...

မြင်နေတယ်အော်ခေါ်ပြီး ပြောချင်လည်း

အားမရှိတဲ့စကားတို့နဲ့ ...

လျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေတော့

နေဝင်ပြီးမိုးချုပ်...

သီချင်းသံက သူ့ကို လှုပ်နှိုးနေသလိုပါ။

နောင်တမရချင်ဘူး နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်။

ငါချစ်နေတာ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲဟာ။

ငါ...နင့်ကို မခွဲနိုင်ပါဘူး။

နင်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို ငါ လက်မထပ်

ပါဘူး။ ငါ့ဘဝကို နင့်လက်ထဲ နှင်းအပ်ပါရစေ။

ငါကျေနပ်ပါတယ်။

နင် ငါ့ကိုလက်ခံပေးပါ နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်။

မနက်အစောကြီး နွယ်ပွင့်စော်က နိုင်ဖူးတို့ခြံရှေ့ ရောက်
လာသည်။ မနေနိုင်လို့သာ ထွက်လာခဲ့မိတာ ခြံရှေ့ရောက်တော့
မခေါ်ရဲ တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

နိုင်ဖူးရင်ထဲမှာ ကိုယ်တကယ်ပဲ မရှိတော့တာလား။
ထိုအောင်စာရင်းကို မကြည့်ဝံ့ပါ။

သိပ်ကြောက်သည်။

စိုးရွံ့နေသည်။

ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား အရှင်းမရှိ။

လှည့်ပြန်ရမလား။

အဖွဲ့ကိုရင်မဆိုင်ရဲရင် ပြန်ရံသာရှိသည်။

ဦးထုပ်ကလေး ငိုက်စိုက်စောင်းကာ မျက်လုံးထဲက ခံစား

မှုကို လူမမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားမိသည်။

စီးထားသော ဘွတ်ရှူး၏ ထိပ်ဦးကလေးနှင့် မြေကြီးကို
တူးဆွနေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားတုန်ရီနေပါသည်။

လက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာနေ၏။

ငါ နင့်ကိုဆုံးရှုံးမခံချင်ဘူး နိုင်မှူးရယ်။

ငါဟာ အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမပါ။

ငါ့အပေါ် နင့်လောက် ဘယ်သူမှမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ
သိနေတော့ နင့်ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်လာတယ်။

သစ်ထူး ငါ့ကိုချစ်တာ နင့်ခြေဖျားတောင် မမှီပါလား။

ငါ အရမ်းသိနေပြီ။

နင်အန္တရာယ်တာ၊ နင်လိုက်လျာတာ နင်အလျော့ပေးတာ
နင်ကြင်နာတာ။

အဲဒါတွေကို ငါ ရှုံးသွပ်စွာပဲ တမ်းတနေမိတယ်။ နင်
ငါ့ကိုဖြစ်မသွားပါနဲ့။

နင် ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့။

နင် စွန့်ပစ်သွားရင် ငါ နင့်လိုလူနောက်တစ်ယောက်
မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။

နှယ်ပွင့်ဇော်က ခြံရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်နေမိတုန်းမှာ။

မြတ်နိုးက ဦးဆုံးမြင်သွားသည်။

“နှယ်ပွင့်ဇော်”

“ဟင်”

အလန်တကြား လှမ်းကြည့်မိ၏။

“နိုင်မှူးကို လာနှုတ်ဆက်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“လေယာဉ်ကွင်းလိုက်မပို့ဘူးလား”

“မသိသေးဘူး”

“လာလေ...ဝင်ရအောင်”

မြတ်နိုးက နိုင်မှူးတို့ ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးခေါ်၏။

သူ့အိမ်သူရာလို အိမ်ရှင်စတိုင်လ်။

ငါဟာ အခါလွန်ဗိုးကလေးပါ နိုင်မှူးရယ်။

နှယ်ပွင့်ဇော်ရင်ထဲမှာ အဆမတန် ကြေကွဲနှွမ်းလျသွား၏။

လှည့်ပြန်ပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားသည်။

မြတ်နိုးကို ဘေးမှာထားပြီး နိုင်မှူးနှင့် ဘယ်လိုစကား
ပြောရမလဲ။ ဟန်ဆောင်မှုတွေ ပယ်ချပြီး တံခါးမရှိ စကားပြောချင်

လို့ လာခဲ့တာပါ။

ဟိုတစ်ယောက်က ဆိုင်သူကြီးလို ကာဆီးကာဆီး ရှေ့က
ဝိတ်ထားသည်။

နွယ်ပွင့်ဇော်က အားမပါသော ခြေလှမ်းများနှင့် လိုက်လာ
၏။ နိုင်မှူးက နိုးနေပါပြီ။

ကိုယ်သာ သတ္တိမနည်းခဲ့ရင် စောစောကတည်းက အိမ်ထဲ
ဝင်လာခဲ့ရင် နိုင်မှူးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရမှာ။

မှားသွားပြန်ပြီ။

ငါ့အလှည့်ကြတော့ ငါနဲ့နေမိပြီ။

“ဟ...ငါ့ဆီကို နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လာကြတာ
ဘာနှိပ်စက်မလို့လဲ၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံနည်းနေတယ်ဟ”

နိုင်မှူးက တွေ့တွေ့ချင်း အရွတ်အနောက်နှင့် နှုတ်ဆက်
၏။

“နည်းနည်းပါးပါး ညှင်းရမှာပေါ့ဟယ်”

မြတ်နိုးက ချက်ချင်း ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးနေသလောက်
နွယ်ပွင့်ဇော်ရင်ထဲမှာ လေးပင်လစ်ဟာနေ၏။

နိုင်မှူးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ရချင်သည်။

မြတ်နိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ရာသီဥတုက နွယ်ပွင့်ဇော်ဘက် ပါတယ်ပဲပြောရမလား

မသိ။ နိုင်မှူးမေမေက မြတ်နိုးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“နိုင်မှူး”

“ဟင်”

“ငါ နင်နဲ့စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

နိုင်မှူးက နွယ်ပွင့်ဇော်မျက်နှာကို လေ့လာအကဲခတ်နေ
၏။ သူထင်ထားတာက စိတ်ဆိုးပြီး မလာတော့ဘူးလို့ပါ။ မနက်
စောစောရောက်လာပြန်တော့ ယုံပင်မယုံနိုင်။

“ငါစောင့်နေချင်တယ်”

နွယ်ပွင့်ဇော်က နိုင်မှူးကို မော့ကြည့်နေ၏။

“ငါ လစွာရှိရှိ စောင့်နေချင်တယ်”

နိုင်မှူးက သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ငါပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

နွယ်ပွင့်ဇော်က မျက်ရည်တွေရစ်စဲကာ အသံပါးဟန်လာ

၏။

“ဒါပေမယ့် ငါ ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီးကို ပေးဆပ်မှာပါ။
နပ် အနားမှာမရှိလဲည်း ငါ သတိရပြီး စောင့်နေမယ်။ အနားမှာရှိ
ချိန်တွေကို ငါ တန်ဖိုးထားတတ်ခဲ့ဘူး”

“နွယ်ပွင့်ဇော်ရယ်”

နိုင်မျိုးက သူမပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို မကြည့်
ရက်သလို သုတ်ပေးမိ၏။ ပြီးတော့ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ
ဆွဲသွင်းကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် သူ့ကိုပြန်ဖက်ထား၏။

နွယ်ပွင့်ဇော်ကလည်း သူ့ကိုပြန်ဖက်ထား၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်တယ်ပြောစရာမလို။

နှလုံးသားချင်းက သိပြီးသားတွေပါ။

မြတ်နိုးက နိုင်မျိုးနှင့် နွယ်ပွင့်ဇော်ကိုကြည့်ကာ မျက်နှာ
လေးပျက်ကာ တအံ့တဩနှင့် ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။

မြင်ရသောအနေအထားကို မယုံချင်။

နိုင်မျိုးရင်ထဲမှာ နွယ်ပွင့်ဇော်ရှိတာ သိထားပြီးသားပါ။

နွယ်ပွင့်ဇော်ရင်ထဲမှာလည်း နိုင်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာသာ မသိခဲ့တာပါ။

ရုတ်တရက်ကြီးမို့ မြတ်နိုး ရင်ထဲ လှိုက်ဟာနှစ်လျှော့သွား

၏။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတော့ ခံနိုင်ရည်မရှိ။ မြတ်နိုး ချက်ချင်း
ပဲ လှည့်ပြေးလာခဲ့သည်။

ဘယ်လိုကဘယ်လို မျက်ရည်တွေ ကျလာမှန်းမသိ။

နိုင်မျိုးကို ဆုံးရှုံးသွားမလားဟု တထင့်ထင့်စိုးထိတ်နေ
ခဲ့တာပါ။

နောက်တော့ ပိုင်ဆိုင်ရမှာပဲဟု ယုံကြည်လာခဲ့သည်။
ယုံကြည်လာခဲ့ပြီးမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံးရှုံးသွားရသည်။
မြားနတ်မောင်က အရူးလုပ်လှည့်စားနေတာလား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အပြစ်မတင်ရက်ပါ။

သူတို့က ချစ်သူချင်းဟေ့ပါ။

မြတ်နိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝထဲကို တိုးဝင်မရနိုင်။

နိုင်မျိုးရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းစွာ စူးနစ်နေခဲ့သူဟာ နွယ်ပွင့်ဇော်
ပဲမဟုတ်လား။

မျက်ရည်တွေကို သုတ် နင်း မြတ်နိုး ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်
ကြိုးစားသည်။

ဖူးစာဆိုတာ တန်ခိုးရှင်က ဖန်သင်းတာပါ။

ဖူးစာရှိခဲ့ရင် ပိုင်ဆိုင်ရမှာ မလွဲမသွေ။

ဖူးစာမပါခဲ့ရင်လည်း ခံစားကြကွဲမနေချင်ပါ။

အချစ်တစ်ခုကို ကိုးကွယ်ရူးသွပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကို နစ်နွမ်း
ခံမှာမဟုတ်။

မြတ်နိုးသခင်က မတော်တဆလဲကျသွားလည်း ချက်ချင်း
ပြန်ထရပ်မှာပဲ။ သုံးနှစ်သမီးကလေးလိုပေါ့။

“နိုင်မှူးရေ... ဗြတ်နိုးကို ဘယ်လိုငြင်းမလဲဟင်”

နွယ်ပွင့်ဇော်က စိတ်မအေးနိုင်စွာ ခေးလာ၏။

“ရပါတယ်ဟာ၊ သူက နားလည်မှုရှိပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လား၊ တော်ကြာ နင့်ကိုမျှော်လင့်နေမှာ”

“ငါက ပြောပြလိုက်မှာပါ”

“နင့်အမေကရော”

“အားလုံးကို ပြောပြရမှာပေါ့၊ နင့်ကိုပဲ ငါလက်ထပ်ဖြစ်
လိမ့်မယ်ဆိုတာ”

“နင် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ရဲ့လား”

“အစကတည်းက ငါ ဗွေမယူခဲ့ပါဘူး”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ တကယ်ချစ်လာရင် တကယ်အနစ်နာခံ

နိုင်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“နင့်ကိုပဲကြည့်... နင် ငါ့ကိုစောင့်မယ်ဆို”

“အင်း... စောင့်ရမှာပေါ့”

“နင့်ကတိနဲ့နင်နော်၊ နောက်မှ ဂရီဂျောင်မကုန်နဲ့”

“အင်းပါ... အမယ်လေး အခုတော့ နင့်အလှည့်ပေါ့၊

ငါ့ကို နင်နိုင်မှာပေါ့၊ ငါသိသားပဲ”

နိုင်မှူးက တိုးတိုးရယ်နေသည်။

သူ့ရယ်သံက ကျေနပ်မှုအပြည့်။ ချမ်းမြေ့မှုအပြည့်။

အချစ်သည် ချိုမြိန်ကြည်ရွှေစေပါသည်။

ပန်သီဒိုင်